

HALKIN KURTULUŞU

26 Şubat 1979
750 Kuruş

148

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Bütün dünya halkları emperyalist işgali şiddetle lanetliyor

Çin sosyal-emperyalistleri Vietnam halkına karşı saldırıya geçti

Hindi-Çini halkları ABD emperyalistlerinin, Sovyet ve Çin sosyal-emperyalistlerinin hakkından gelecektir

- «Üç Dünya Teorisi» emperyalist yayılma ve saldırının teorisidir
- Çin revizyonistleri «batılı müttefikleri» nin de katkısıyla emperyalist amaçlarla silahlanıyor

YAZISI 2.SAYFADA

SIKIYÖNETİM KALDIRILMALIDIR

Bütün sivil ve resmi faşist örgütler kapatılmalıdır

- AP VE MHP GİBİ FAŞİST PARTİLER İŞBAŞINA KENDİLERİNİN GELMESİNİ VE SIKIYÖNETİMİN "SOL"UN ÜZERİNE DAHA "SERT" BİR ŞEKİLDE YÜRÜMESİNİ İSTEMEKTEDİR

Sıkıyönetimin ilan edilmesinden bu yana iki ay geçti.

Bu iki aylık süre içinde emekçi halka, onun örgütlerine ve kazanılmış haklarına karşı yönelen saldırılar bütün açıklığı ile ortada. Bütün bu uygulamaları iki ay süre ile teşhir ettik ve sıkıyönetimin hangi amaçla ilan edildiğini açık belgeleri ile birlikte emekçi halkımıza anlatmaya, gerçekleri ortaya koymaya çalıştık.

Bu iki aylık süre şu gerçeği bir kere daha ve dostun-düşmanın anlayacağı bir şekilde ortaya koymuştur ki, revizyonist ve

Dev.sa.6.sü.6'da

Sıkıyönetim komutanları kurşuna dizildi

İRAN HALKI İŞKENCE VE KATLİAM ŞEBEKESİ SAVAK'I DAĞITTI

İran halkının faşist Şah diktatörlüğüne karşı boyuneğmez mücadelesi yeni ve güçlü zaferler kazandı.

Bütün faşistler ve emperyalistler tarafından

Dev.sa.6.sü.1'de

Sahte TKP ve TİKP: Komprador-feodal devletin savunucuları

Egemen sınıflar CHP reformistleri eli ile bir yandan sıkıyönetimi uzatarak işçi sınıfının ve

Dev.sa.6.sü.3'te

PARTİ BAYRAĞI ile ilgili yasaklama kararı kaldırılmalıdır

- SIKIYÖNETİMİN HALKA KARŞI YENİ SALDIRILARI SÜRÜYOR

Bir yandan sıkıyönetim uzatılmalı mı, uzatılmamalı mı tartışmaları sürerken ve bu konuda reformistlerle faşistler arasındaki söz düellosu yeni boyutlara ulaşırken, bir yandan da gerek faşist diktatörlüğün bütün ülke çapındaki terör ve baskısı, gerekse sıkıyönetim bölgelerindeki halka karşı yeni ve yoğunlaşmış saldırılar devam etmektedir.

İşte bunlardan son bir hafta içinde birkaç örnek:

- Erzurum ve Kars illeri Sıkıyönetim Komutanlığı 19 Şubat 1979 tarihinde yayınladığı bir bildiri ile Türkiye proleter devrimcilerinin teorik-aylık yayın organı PARTİ BAYRAĞI'nın ve diğer bazı yayın organlarının Erzurum ve Kars illeri içinde dağıtılmasını, satılmasını ve okunmasını yasakladı.

- İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı afiş asmak, duvarlara yazı yazmak ve gösteri yapmak iddiası ile 300'ün üzerinde kişiyi gözaltına aldı.

- İstanbul ve Elazığ'da arama ve taramalar yoğunlaştırıldı. Elazığ'da emekçi halkın oturduğu konutlara dozerlerle saldırıldı, bahçeler kazıldı, yer altından kitap, gazete ve dergi çıkarıldığı açıklandı.

- Ankara Sıkıyönetim Komutanlığının emri ile TÖB-DER Genel Merkezi dört saat süren bir aramadan geçirilmiş, bazı yöneticiler önce gözaltına alınmış, sonra da serbest bırakılmışlardır. Sıkıyönetim Komutanlığının emri ile bazı kitap ve gazetelere el konmuştur.

NURAN SAYGILI SERBEST BIRAKILDI

Parti Bayrağı dergisi Sorumlu Yazıişleri Müdürü Nuran Saygılı, Parti Bayrağı dergisinin 8. ve 9. sayılarında yayınlanan yazılardan dolayı tutuklu olarak yargılandığı mahkeme tarafından serbest bırakılmıştır. Nuran Saygılı, geçen hafta derginin 8. sayısıyla ilgili bir davadan da yargılanmış ve tahliye edilmişti. Hakkında bulunan ikinci tutuklama kararı da kalkan Nuran Saygılı, cezaevinden salınmıştır.

22 Şubat günü İstanbul 1. Ağır Ceza Mahkemesinde yapılan duruşmada Parti Bayrağı dergisi Sorumlu Yazıişleri Müdürü Nuran Saygılı: "İnsanların düşüncelerinden dolayı yargılanmasının ve cezalandırılmasının gerici ve baskıcı bir tutumun sonucu olduğunu" belirtmiş, 142. maddenin Anayasa'ya aykırı olduğunu" söylemiştir. Nuran Saygılı, "aynı türden suçlamalarla birden fazla tutuklama kararının çıkarılmış olmasının da kanunsuz olduğunu ve savcının işgüzarlığının bir sonucu olduğunu söylemiştir.

Daha sonra söz alan Nuran Saygılı'nın avukatları 1. Ağır Ceza Mahkemesinde süren davanın 2. Ağır Ceza'daki dosya ile birleştirilmesini TCK'nın 142. maddesinin Anayasa Mahkemesinde incelenene

Dev.sa.6.sü.5'te

Kitle örgütleri üzerindeki baskılara son

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığının emriyle YDGF kapatıldı

- YDGF'NIN KAPATILMASI PROTESTO EDİLİYOR

Egemen sınıfların sıkıyönetim silahları aracılığıyla devrimci-demokratik, anti-faşist kitle örgütleri üzerindeki baskı ve saldırılarına geçtiğimiz hafta içinde bir yenisi daha eklendi.

20 Şubat günü Yurtsever Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonunun İstanbul'daki merkezine gelen polis, "İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığının ve Birinci Ordunun emri" olduğunu söyleyerek, Federasyon merkezinin kapısını mühürlemiş ve kapa-

Dev.sa.6.sü.5'te

YDGD'ler sıkıyönetimi ve yeni baskı tedbirlerini protesto ediyorlar

Ülkenin dört bir yanında bulunan YDGD ve bazı diğer demokratik kuruluşların bölgesel olarak yaptıkları ortak toplantılarda, sıkıyönetimin ilanı ve silahların gölgesinde meclislerden geçirilmeye çalışılan yeni baskı yasaları protesto edilmektedir.

İzmir, Eskişehir, Ço-

Dev.sa.6.sü.3.te

HALKIN KURTULUŞU

Lânetliyoruz!..

Çin sosyal-emperyalistleri, "cezalandırma' adı altında Vietnam halkına karşı saldırıya geçmişlerdir.

Bu emperyalist saldırı, dünya proletaryası ve ezilen halklar ve uluslar tarafından ve bütün iyi niyetli insanlar tarafından lanetlenmektedir.

Türkiye'deki bütün işçi ve emekçiler de Çin saldırısını protesto etmektedirler.

Türkiye proleter devrimcileri olarak Vietnam halkına karşı girişilen bu katliamı şiddetle ve nefretle kınıyor ve Çin revizyonist önderliğinin bu emperyalist saldırısını tarih önünde mahkum ediyoruz.

Şuna kesin olarak inanıyoruz ki, Hindi-Çini halkları ibütün emperyalistlerin, komplo, saldırı, yayılma ve hegemonya emellerini boşa çıkararak ve Amerikan emperyalistlerine, Sovyet sosyal-emperyalistlerine ve yeni Çin sosyal-emperyalistlerine hak ettikleri dersi verecektir.

Bütün emperyalistlerin ve gericilerin yeri tarihin çöplüğüdür.

Gelecek aydınlıktır. Gelecek, işçi sınıfının ve ezilen halklarındır.

Zam ve zulüm tedbirlerine hayır!

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının CHP reformist hükümeti eli ile silahların gölgesinde işçi sınıfına ve emekçi halk kitlelerine karşı topyekun saldırısı sürmektedir.

Bir yandan sıkıyönetim komutanlıkları egemen sınıfların isteklerini bir bir uygularken, bir yandan da komprador burjuvazi ve toprak ağaları CHP reformist hükümetini de kullanarak düzenin daha uzun vadede istikrarını sağlayacak siyasi tedbirler almaya ve mevcut buhranın yükünü emekçi halkın sırtına bindirmeye çalışmaktadırlar.

Bütün bunların karşısında bugün yapılması gereken reformistlerin ve revizyonistlerin sahte hayallerini bir kenara iterek, egemen sınıfların ekonomik ve siyasi baskılarına karşı yeni demokratik, siyasi ve ekonomik mevziler yaratmak için ve bu soygun ve sömürü düzenini tarihin çöp sepetine atmak için mücadele etmektir.

Böyle bir dönemde bütün devrimcilerin, demokratların ve yurtseverlerin bir eylem cephesinde ve devrimci bir platform temelinde birleşmesi daha da acillik kazanmıştır.

Proleter devrimciler bugün böyle bir devrimci eylem platformu ortaya koymuşlardır.

Bütün devrimcileri, demokratları ve yurtseverleri egemen sınıfların topyekun saldırılarına karşı çıkmaya, proleter devrimcilerin ortaya koyduğu devrimci platform temelinde biraraya gelmeye ve emekçi halkın mücadelesinin yanında olmaya çağırıyoruz.

Bütün faşist yasalar kaldırılmalıdır

- YENİ BASKI TEDBİRLERİ YASA TASARISI ADALET KOMİSYONUNDA KABUL EDİLDİ.

İşçi sınıfının ve bütün emekçi halk kitlelerinin ve halk gençliğinin kazanılmış demokratik ve siyasi haklarını ortadan kaldırmayı ve bundan böyle de egemen sınıflar için dikensiz bir gül bahçesi yaratmayı amaçlayan Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısının bazı maddeleri Millet Meclisi Adalet Komisyonunda kabul edildi. Kabul edilmeyen bazı maddeler de Komisyonda yeniden ele alınacak. Yeni Baskı Tedbirleri Ya-

Dev.sa.6.sü.6'da

İşte Polonya işçi sınıfının mücadelesi, 1976... Hükümet zamları geri almak zorunda kalıyor.

Mısır ve Polonya halklarının mücadele deneyleri önümüzde duruyor

Egemen sınıfların yeni zam ve zulüm tedbirleri karşısında, kendisine demokrat diyen bütün gericiler ve revizyonist kalemşörler, işçi sınıfına ve emekçi halka sabırlı olması gerektiği konusunda öğütler vermekte, mevcut sömürü ve zulüm düzenini korumak ve kollamak için ellerinden ge-

Dev.sa.6.sü.1'de

ZAMLAR GERİ ALINMALI, ZORUNLU TÜKETİM MADDELERİNİN FİYATLARI DÜŞÜRÜLMELİDİR

Yeni yılla birlikte zorunlu tüketim maddelerinin fiyatları da hızla artmaya devam ediyor. Bir yandan reformist hükümet, birçok temel tüketim maddesine yeni zamlar yaparken, bir yandan da piyasa fiyatları kendiliğinden ve alabildiğine yüksel-

Dev.sa.6.sü.3.te

Ülkemizi emperyalizme bağlayan bütün kölelik bağları koparılmalıdır

- EMPERYALİSTLERİN DİREKTİFLERİNE UYULARAK YENİ BİR DEVALÜASYON HAZIRLIĞI YAPILIYOR

Tarih ilerledikçe CHP reformistlerinin "onurlu dış politika" masalları daha da gün ışığına çıkıyor. Reformist hükümetin bakanları ve üst derecedeki bürokratları emperyalist efendilerinin ve emperyalist kredi kurumlarının önünde takla üstüne takla atıyorlar. "Taze para" bulmak için her gün emperyalistlerin ve em-

Dev.sa.6.sü.5'te

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ ve EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN

Çin sosyal-emperyalistleri Vietnam halkına karşı saldırıya geçti

Çin sosyal-emperyalistleri, Güneydoğu Asya'ya kan, zulüm ve vahşet götürdü.

17 Şubat Cumartesi günü Vietnam'ın kuzey sınırından saldırıya geçen Çin birlikleri Vietnam'ın kuzey eyaletlerinden beşini ele geçirdi. Saldırının başlamasından bu yana on gün geçmesine rağmen, Çin revizyonistlerinin başlatlattığı askeri hareket bütün şiddetiyle sürmekte ve Vietnam'ın içlerine yeni Çin birlikleri gönderilmektedir.

Çin'in revizyonist elebaşıları askeri saldırıyı başlattıklarından hemen sonra yaptıkları açıklamalarda "hareketin sınırlı kalacağını, Vietnam'ın Çin sınırına yaptığı tecavüzlere karşılık verildikten ve Vietnam cezalandırıldıktan sonra geriye çekileceklerini" söylemişlerdir. Oysa saldırının sınırlı bir askeri harekatın ötesinde olduğu, doğrudan doğruya Vietnam'ın stratejik önemdeki bölgelerini ele geçirmeye yöneldiği saldırıya katılan Çin askeri güçlerinin yoğunluğundan, Çin'in ele geçirdiği ve ele geçirmeye çalıştığı bölgelerin niteliğinden açığa çıkmaktadır.

Vietnam'a sanırda küçük bir ders vermek gerekçesiyle başlayan askeri saldırı, Vietnam'ın iç bölgelerinde kanlı bir biçimde sürmektedir. Vietnam'a ders vermek ve Vietnam'ı cezalandırmak adı altında sürdürülen askeri istila Vietnam'ın devlet egemenliğini ve sınır bütünlüğünü ortadan kaldıran bir düzeye çoktan varmış bulunmaktadır.

Çin sosyal-emperyalistleri, askeri harekatın "Vietnam'a gereken ceza verildiğinde ve Çin'in tespit ettiği amaçlar gerçekleştiğinde son bulacağını" söylemelerine rağmen "cezalandırma işleminin sınırının ve Çin'in tespit ettiği amaçların" ne olduğunu cevapsız bırakmışlardır.

Çin sosyal-emperyalistlerinin Vietnam'a karşı giriştiği saldırı, bütün dünya halkları tarafından nefretle karşılanırken, batılı emperyalistler ya açıktan ya da üstü kapalı bir biçimde bu saldırıyı desteklemişlerdir. Fransa, İngiltere, Almanya gibi emperyalist ülkeler Çin'in başlattığı saldırının hararetli destekçileri olurken, Amerikan emperyalistleri, Carter'in başlattığı yumuşak görünümlerini bozmamak amacıyla ve sözde devlet bağımsızlığına ve egemenliğine son derece saygılı olduklarını göstermek amacıyla Çin'in askeri harekatının durdurulmasını talep etmişlerdir.

Öte yandan Sovyet sosyal-emperyalistleri, Vietnamla aralarındaki "Dostluk ve İşbirliği Anlaşması"na dayanarak açıklamalarda bulunmuş ve tıpkı Çin revizyonistlerinin gerekçelerine benzer bir gerekçeyle "Çin'in bu eyleminden ötürü mutlak cezalandırılacağı"nı belirtmiştir.

HAKSIZ VE EMPERYALIST BİR SAVAŞ

Çin revizyonistlerinin saldırının nedenleri olarak açıkladıkları bütün gerekçeler bu askeri eylemin emperyalist emellerin bir sonucu olduğunu gizleyememektedir. Sözde Vietnam'ın sınır tecavüzlerine ve saldırılarına karşı bir savunma olduğu gibi iddialar Çinli revizyonistler ve onların dünyanın birçok yerindeki uşakları ve destekleyicileri için bile inandırıcı olmamaktadır. İşte bu nedenle Çinli sosyal-emperyalistlerin Türkiye'deki uşağı TİKP çetesi bile Çin'in Vietnam'a karşı giriştiği saldırıyı savunmak için binbir türlü gerekçeyi birbiri ardına eklemekte, ortaya kendinin bile inanmadığı bir tablo çıkarmaktadır.

Çin sosyal-emperyalistlerinin giriştiği saldırı emperyalist niteliktedir ve bütünüyle haksız bir eylemdir. Çinli revizyonistlerin başlattığı savaşın başlıca amaçları yayılma ve hegemonya kurma özlemlerini gidermek, şimdiye kadar var olmayan veya çok sınırlı olan etki alanları yaratmak, düşmanın etki alanlarını azaltmak veya bu etkiyi kırmak ve Vietnam'dan toprak kazanmaktır.

YENİ BİR İLKE: CEZALANDIRMA

Çin sosyal-emperyalistlerinin askeri harekatlarına ve Vietnam'a yönelttikleri saldırı için buldukları gerekçe de çok ilginçtir: Cezalandırma, ders verme.

Anlaşılan Çin revizyonistleri "sosyalist" bir ülkenin dış siyasetini belirleyen "toprak bütünlüğüne saygı, saldırmazlık" gibi beş ilkenin yanına bir yenisini eklemişlerdir. Sosyalizmin ve sosyalist devletlerin dış politika tarihinde bugüne kadar görülmeyen bu yeni ilkenin adı Çin revizyonistlerinin deyimiyle "cezalandırma"dır.

Oysa "cezalandırma" gibi bir ilke sosyalist bir ülkenin dış siyasetinde hiç bir zaman olmamıştır ve olmayacaktır. Ders vermek, cezalandırmak gibi deyimler tam da eşkiyalara ve özellikle çağımızda siyasi eşkiyalara yakışan bir ilkedir. Böyle bir yöntemi sosyalist bir ülkenin siyasi çizgisi içinde bulmak olanaksızdır, ama emperyalizmin tarihi bu tür cezalandırma gerekçelerine dayalı birçok askeri eylemle, saldırı ve savaşla doludur.

Hitler, Mussolini ve benzerleri sosyalist Sovyetler Birliği'ne, Polonya ya Arnavutluk'a hep aynı gerekçelerle, "cezalandırma, ders verme" yaygaraları ile saldırmışlardır.

Filistin örneği bu konuda çok daha tazedir. İsrail'in Filistin halkına karşı yönelttiği her saldırıyı "ceza" gerekçesine bağladığı herkes tarafından bilinmektedir.

Evet, cezalandırma, ders vermenin sosyalizmle hiçbir ilgisi yoktur. Bu ilke her yönüyle feodalizme, emperyalizme aittir. Feodal beylerin, emperyalist burjuvazinin ilkesi olmuştur. Osmanlı beyleri kendilerine haraç vermeyen halkları tıpkı Çin sosyal-emperyalistlerinin yaptığı gibi böyle askeri saldırılarla cezalandırırlardı. Çin'in yeni hanedanları da feodal beylerin yolunda, emperyalist burjuvazinin araçları ile hareket etmektedir. Çin'in sosyal-emperyalist şefleri binlerce Vietnam emekçisinin kanına girerek Vietnam'ı "cezalandırmış" olmaktadır.

Çin sosyal-emperyalistlerinin saldırı için buldukları gerekçe, halklara hiç de yabancı değildir. Ama bunların tümü de demagoji ve aldatmacadan ibarettir. Çinli revizyonistlerin cezalandırma ilkesinin Kıbrıs'a saldıran Türkiye'nin gerekçelerinden ne farkı vardır. Ecevit de Kıbrıs işgalinin hemen ardından yaptığı açıklamada "Rum faşistlerine ders vermekten, Kıbrıs'a barış götürmekten, Türkiye'nin amaçları gerçekleşince Kıbrıs'tan geri çekileneceğinden" söz etmiştir. Kıbrıs'ı işgalin, adı ders vermek, barış harekatı, demokrasi ihracaatı olmuştur. Ama Kıbrıs işgalinin üzerinden beş yıl geçmiştir ve Türk birlikleri hâlâ adadadır.

ÇIN SALDIRISI EMPERYALİST SİYASETİN DEVAMIDIR

"Savaş politikanın başka araçlarla devamıdır" Çin'in başlattığı savaşta onun uzun bir süredir sürdürdüğü büyük devlet politikasının ve emperyalist emellerinin bir uzantısıdır. Çin sosyal-emperyalistleri izledikleri emperyalist politikayı şimdi şiddet araçlarına başvurarak sürdürmektedirler. Bu politikanın özü halkları ezme, ulusları köleleştirme, devrimi bastırma ve kendisi için sömürebileceği etki alanları yaratmaktır.

Bu noktada savaşın kimin tarafından başlatıldığına, saldırıya kimin uğradığına bakmaya bile gerek yoktur. Çin revizyonistlerine bu savaşta yol gösteren elbette ki halkların çıkarına olan bir politika değildir. Çin revizyonistleri çok uzun bir süredir halkların devrim ve kurtuluş mücadelesinin başlıca düşmanı olması onun bu yeni saldırısının da niteliğini açıklamaya yeterlidir. Bu saldırı, siyasetini Çinli revizyonistlerin karşı-devrimci "Üç Dünya Teorisi"nden koparmak imkansızdır. Dünya proletaryasını ve halklarını devrimin yolundan çevirmenin, onları ebedi kö- [illegible] bütünüyle açığa çıkmış olan bu teori bugün artık emperyalist yayılmanın da bir teorik kılıfı olduğunu ortaya koymuştur. "Üçüncü Dünya" sözü Çinli revizyonistlerin yeni etki alanları elde etmek ve diğer emperyalistlerle paylaşmak istedikleri coğrafi bölgelerin adıdır. Ezilen ülkelerin arasına onların dostu pozuyla sızmak isteyen Çin sosyal-emperyalistleri bugün kendi deyimleriyle "Üçüncü Dünya"nın bir parçası olan Vietnam'ı işgal etmektedirler. Böylece çok kısa bir süre içinde Çinli revizyonistler kendi karşı-devrimci teorilerini yine kendi eylemleriyle iflas ettirmiş olmaktadırlar. Bu saldırıyla birlikte "Üçüncü Dünya"nın birliği demagojisi de açığa çıkmış olmaktadır. Dünyaya toplumsal olaylara yön verenin ne idüğü belirsiz ülkeler topluluğu ve bunların hiçbir zaman biraraya getirilmeyecek çıkarlarının aritmetik toplamı olmadığı, her eylemin ardında sınıf çıkarlarının yattığını bir kez daha ispatlamıştır. Eğer yeni revizyonistlerin iddia ettiği gibi sözde "Üçüncü Dünya"nın arasında çatışma değil birlik hakimse o halde Çin'in Vietnam'a karşı saldırısı nasıl açıklanabilir? Bu sorunun tek doğru cevabını Marksizm vermektedir: Çin'in saldırısıyla başlayan savaşın temelinde emperyalist çıkarlar, iki emperyalist kamp arasındaki hegemonya mücadelesi yatmaktadır.

Zaten Çinli revizyonistler de bu teorilerinin halkların önünde iflas ettiğinin artık farkına varmışlardır. Bu nedenle artık onlar daha az bu teoriden söz etmekte, bunun yerine Rus sosyal-emperyalizmine karşı bir birleşik cephenin propagandasını yapmaktadırlar.

SALDIRIYA VARAN GELİŞMELER

Vietnam'a karşı girişilen askeri hareket elbette ki Çin'deki son gelişmelerden ayrı ele alınamaz. Tipik emperyalist ve bir süper devlet siyaseti, savaş kışkırtıcısı ve egemenlik peşinde koşan bir siyaset izleyen Çin yöneticileri bu noktaya bir dizi aşamalardan geçerek gelmişlerdir.

Onlar her şeyden önce Amerikan emperyalistleri ve diğer batılı emperyalist ülkelerle başlıca iki hedefe karşı ortak bir cephe kurmaya çalışmışlar ve geçen yıldan bu yana bu konuda oldukça büyük mesafeler katetmişlerdir. Dünya halklarına ve rakipleri sosyal-emperyalistlere karşı kurulan bu yeni karşı-devrim cephesi her şeyden çok Çin sosyal-emperyalistlerinin şimdiye kadar var olmayan etki alanları yaratmasına hizmet edecek bir yapıdadır.

Yine yarı-sömürge ülkelerdeki gerici ve emperyalist uşağı iktidarları destekleyerek bu ülkelerde kendine egemenlik alanları yaratmaya çalışmıştır. Bu nedenle uzun süre İran'da devrimci güçlere karşı faşist Şah rejimini desteklemiş, Zaire'de batılı emperyalistlerin uşağı Mobutu'nun yanında yer almış, Şili'de Pinochet'in cinayet çetesini ellerini uzatmışlardır.

Onların Somali, Zaire, vb. Afrika ülkelerini desteklemeleri Afrika'da yayılma çabalarından ayrı ele alınamaz. Bu hedefleri ni bir kez dahi halkların yararına olan bir çözümün yanında saf tutmamakla kanıtlamışlardır.

Öte yanda Çin sosyal-emperyalistleri bugün savaşa varan çizgilerini bu noktaya geleceğini bütün dünyada özellikle de Balkanlarda, Avrupa ve Güneydoğu Asya'daki savaş kışkırtıcısı faaliyetleri ile de göstermişlerdir. Çin revizyonistleri Vietnam-Kamboçya arasındaki çatışma sırasında Kamboçya'nın arkasına geçerek doğrudan savaşın bir cephesi haline gelmişlerdir.

Çin yönetiminin Vietnam'a karşı giriştiği saldırıya kadar uzanan çizgileri içinde uluslararası emperyalizmle ekonomik bütünleşme çabalarının da önemli bir yeri bulunmaktadır. Çin revizyonistleri ülkenin kapılarını ardına kadar uluslararası mali sermayeye açmışlar ve dolayısıyla bunun kopmaz bir parçası haline gelmişlerdir.

Çin yönetiminin özel olarak Vietnam halkına karşı yürüttüğü düşmanca politika da son olaylarla kısıtlı değildir. 1975 yılında Vietnam hünüz Amerikan emperyalizminin pençelerinden kurtulmuşken, Çinli revizyonistler, Vietnam egemenliği altındaki Parasal Takımadalarına asker çıkarmış ve uzun yıllar önce bu adaların Çin egemenliği altında olduğu iddiasıyla Parasal Takımadalarını işgal etmişti. Amerikan emperyalizminin güneydoğu Asya'dan çekilirken çıkarttığı gürültü içinde kaybolan bu gerçek de Çin revizyonistlerinin uzun süredir büyük devlet politikası izlediğinin, hegemonyacı emeller peşinde koştuğunun bir delilidir.

BATILI EMPERYALİSTLER ÇİN'İN SAFINDA

Çin saldırısı başlar başlamaz, uluslararası düzeyde bütün güçler bu saldırıya karşı tutumlarını ortaya koymuşlardır. Batılı emperyalistler hiç zaman geçirmeden ağırlıklarını Çin sosyal-emperyalistlerinden yana koymuşlar ve böylece Çin saldırısının hangi güçlerin çıkarına olduğunu da açığa çıkarmışlardır.

İngiltere, Fransa, Batı Almanya ve Japonya hükümet düzeylerinde yaptıkları açıklamalarla bu savaşta açıkça Çin'in yanında olduklarını vurgulamışlardır. Uzun bir süredir Çin'i silah satmakta olan İngiliz hükümeti, Çin'i yaptıkları silah satışlarını daha da artıracaklarını açıklamışlardır. Fransa hükümeti sözcüsü ise kraldan çok kralcı bir tutumun içine girmiş ve Çin'in başlattığı saldırıya gerekçe bulabilmek için Çinli revizyonistlerden çok daha fazla gayret göstermiştir. Alman hükümetine yakın çevreler ise "Çin'in Vietnam'a karşı başlattığı harekatın yerinde bir davranış olduğunu" söylemişlerdir.

ABD'nin Çin'e yaptığı uyarılar ise demagojiden ibarettir. Amerikan emperyalistlerin şefi Carter, Çin revizyonistlerine saldırıyı durdurma yönünde yaptığı çağrılarla Amerika'yı bir kez daha barışsever bir güç olarak gösterme çabasının içine girmişlerdir. Oysa Amerikan emperyalistlerinin bu saldırıdan daha önceden haberdar olmamaları imkansızdır. Vietnam'a yönelen askeri harekatın Deng-Siao ping'in Amerika ve Japonya gezilerinin hemen peşinen gelmiş olması bir yana Deng-Siao-ping Tokyo'da gazetecilere verdiği demeçle bu saldırının işaretini bütün dünyaya vermiştir. Deng, Tokyo'da Vietnam hakkında kendine sorulan bir soruyu şöyle cevaplamıştı: "Vietnamlılara artık bir ders vermenin zamanı geldi". Dünya kamuoyu önünde Vietnamlılara ders vermekten söz edebilen Çin'in bugünkü revizyonist şefi, elbette ki Amerikalı ve Japon dostlarına da bu dersin nasıl bir şey olacağını ve ne zaman yapılacağını söylemiştir.

Öte yandan Çin sosyal-emperyalistlerinin Vietnam'a karşı giriştikleri saldırı başta Amerika olmak üzere bütün batılı emperyalistlerin çıkarlarına da uygun düşmektedir. 1970'lerin başlarında Güneydoğu Asya'dan atılmış olan Amerina emperyalisleri böylece Çin sayesinde bu bölgede yeni bir köprübaşı tutma olanağı elde etmektedir Çin saldırısı her yönüyle batılı emperyalistlerin çıkarlarına uygundur ve işte bu nedenle onların açık desteğini kazanmıştır. Üstelik bu askeri eylem yalnızca batılıların çıkarlarına uygun olmakla kalmamakla, bizzat onların vesayeti altında da yürütülmektedir.

SOVYETLERİN KARŞI ÇIKIŞI EMPERYALİST AMAÇLIDIR

Çin sosyal-emperyalistlerinin Vietnam'a karşı saldırıya karşı çıkan Sovyetler Birliği'nin tutumu

Dev.sa.6.sü.8'de

V.İ.Lenin

Emperyalizm, büyük devletlerin dünyayı bölüşmek ve yeniden bölüşmek için şiddetli bir mücadelesidir.

Emperyalizm her yere özgürlük için değil, hakimiyet kurmak için mücadeleyi sokan finans-kapital ve tekeller dönemidir. Siyasi sistem ne olursa olsun, bu eğilimlerin sonucu her yerde irtica ve bu alandaki çelişkilerin aşırı ölçüde kızışmasıdır. Özellikle milletler üzerinde baskı artar ve ilhaklar için yani milli bağımsızlığın çiğnenmesi için (çünkü ilhak milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkının çiğnenmesinden başka bir şey değildir) mücadele şiddet kazanır.

V.I.LENİN

Çin'in saldırısı ve gericiliğin anti-komünizm yaygarası

Çin'in Vietnam'a karşı başlattığı askeri saldırı, bütün dünya gericiliği gibi Türkiye'deki faşistleri de yeniden anti-komünizm silahına sıkıca sarılmalarını birlikte getirdi. "Komünizmin iflası", "enternasyonalizmin son bulduğu", "proleterlerin ve halkların kardeşliğinin bir masaldan ibaret olduğuna" ilişkin sözler yeniden ortalığa yayılmaya başladı. Burjuvazi bir kez daha Marksizmin 19. yüzyıla ait "ütopik bir dogma" olduğunu ispatlama çabalarına girişti.

Sözde daha bilimsel tahliller yapmaya kalkanlar da Vietnam'ın Kamboçya'ya, Çin'in Vietnam'a karşı giriştiği saldırıları bu ülkeler arasında tarihten gelen düşmanca duyguların varlığına bağladılar; milliyetçi çıkarların sosyalizmin önüne geçtiğini iddia ettiler.

İşte bu konuda Tercüman gazetesinden Nazlı Ilıcak şunları söylüyor: "Bütün ülkelerin sosyalizmi benimsemesiyle barışın sağlanacağına dair kurulan hayali, Uzak Şark'taki gelişmeler kökünden yıkmıştır." Aynı gazetede Ahmet Kabaklı şöyle yazıyor: "Şu dünyaya hâlâ 19. asır Marksizm-komünizminin penceresinden bakanlar, 'iki komünist devlet böyle burjuva şovenizmi ile nasıl birbirine saldırırlar? Nerede kaldı proleter kardeşliği, nerede dünya işçilerinin birleşmesi... Kapitalizmle komünizm nasıl el sıkışıyor?' diye hayret ediyorlar".

Marksizmin eskidiğini söylemeye cesaret edemeyen İlhan Selçuk da Güneydoğu Asya'daki gelişmeleri açıklamaya çalışıyor: "Özellikle Asya'daki emekçi iktidarları emperyalizme karşı kurtuluş savaşları ile kuruluyorlar. Yabancıya karşı silahlı savaşıma katılan ulusal sınıfların ortaklaşa başarısıyla 'milliyetçi komünizm' denen bir tür rejim oluşuyor. Böylesine toplumların iktidar bilincinde, sınıfsallıktan çok ulusalcılık ağır basıyor". İlhan Selçuk açıklamalarına şu gerekçeleri de ekliyor: "Ve Vietnamlı ile Kamboçyalı arasındaki düşmanlık duyguları Türk ile Yunanlı arasındaki duygular gibi tarihsal benliğini koruyor... Çin ile Vietnamlı arasındaki kin güdüleri Türk ile Rus arasındaki yüzlerce yıllık savaşların ektiği tohumların benzerliğini içeriyor."

Gerekçeler ayrı olsa da Çin saldırısıyla başlayan son gelişmelerden sonra bu türden yapılan açıklamalar, hep aynı kapıya çıkıyor: Enternasyonalizmin geçerli olmadığı, ulusal çıkarların her zaman ön plana çıkacağının zorunluluğu.

Olgular v. gerçekler ise Güneydoğu Asya'da olanlar ile ilgili olarak Marksizmin eskidiğini ve proleter enternasyonalizmin geçerliliğini yitirdiğini veya bunun hiç ortaya çıkmadığını değil başka sonuçları ortaya çıkarıyor. Bunlardan birincisi, Çin'in saldırgan ve emperyalist bir politikanın izleyicisi olmasıdır. Ulusal çıkarları savunmak için başka ulusların varlıklarını tehdit etmek ancak burjuva karakterde bir iktidarın izleyeceği yoldur. Çin'in saldırganlığı enternasyonalizmin iflasını değil Çin'deki iktidarın yapısını ortaya seriyor.

İkinci olarak, bu olaylar uluslar arasında düşmanlık körükleyenlerin her renkten burjuva iktidarlar olduğunu ortaya koyuyor.

Bizzat İlhan Selçuk'un verdiği örnekler bile bu gerçeği bir kez daha ispatlıyor. Türkiye ile Yunanistan arasındaki tarihi düşmanlık duyguları kimin eseridir. Onlarca yıldır bu konuda çaba harcayan emperyalistler ve iki ülkede iktidarda olan burjuva sınıflar bu düşmanlığın mimarları değil midir? Öte yanda iki ülkedeki komünistler yıllardır iki ülke ve iki halk arasında yaratılmaya çalışılan düşmanlığa karşı savaşıyor. İngiliz emperyalizminin çıkarlarını korumak üzere Anadolu'ya çıkan Yunan ordusunun bu saldırgan tutumunu önlemek için Yunan komünistlerinin mücadele ettikleri, orduda isyan çıkardıkları ve Yunanistan'ın saldırgan politikasının iflasına hizmet ettikleri herkesin hatırındadır.

Yalnızca kısa bir süre önce Türkiye'nin Kıbrıs'ın işgaline karşı çeşitli siyasi güçlerin aldıkları tutumları yeniden hatırlamak bile enternasyonalizmin ve milliyetçiliğin hangi sınıfların görüşleri olduğunu ortaya çıkarmak için yeterli olacaktır. İki ülkenin komünistleri bu işgale karşı savaşır ve halkların kardeşliğini savunurken ülkemizdeki, bütün burjuva akımların bu işgalin yanında yer aldığı, iki ülke ve halk arasında düşmanlığı körüklediği biliniyor.

Enternasyonalizmin çıkmaza girdiği, komünistlerin halkların ve proletaryanın kardeşliğini ayaklar altına aldığına dair iddialar yeni değildir. 1950'lerin sonunda Sovyetler Birliği'nin izlediği dış siyasete bakan uluslararası burjuvazi bu propagandasını bir kez daha ortaya dökmüş ve ulusal çıkarların edebi kalıcılığı üzerine yaygara yapmıştı. Ama aynı olayın da burjuvaziyi değil Marksistleri doğruladığı çok geçmeden açığa çıkmıştı. Revizyonizme sapanlar elbette proletarya enternasyonalizminin yolundan da ayrılıyorlar, milliyetçiliğe sarılıyorlar.

Oysa enternasyonalizm, halkların ve uluslararası proletaryanın kardeşliği ilkeleri gerçek Marksist-Leninist güçlerin siyasetlerinde bütün canlılığı ile yaşıyor. Kıbrıs işgaline karşı savaşan Türkiyeli komünistler, ABD emperyalizminin dünya çapında yürüttüğü emperyalist politikaya karşı savaşan Amerikan komünistleri, Alman militarizmine, Alman emperyalizminin ezilen ülkelere yönelen sömürü politikasına karşı çıkan Alman komünistleri, emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadele eden halkları bütün gücüyle destekleyen Arnavut yoldaşlar, enternasyonalizmin bayrağını bugün de ayakta tutuyor.

Gerçek komünistlerin her şeyden çok değer verdikleri enternasyonalizm, proletaryanın uluslararası dayanışma ilkeleri yıkılmadı. Bu ilkeler yaşıyor ve yaşayacaktır.

DEVRİMCİLER PARTİ BAYRAĞI ALTINDA TOPLANIYOR

DHB saflarını terk eden Ankara'dan 7 devrimci:

"Devrimcilerin Parti Bayrağı altında toplanmasını kimse engelleyemez"

Ankaralı devrimciler olarak, farklı dönemlerde Halkın Birliği'nin saflarında, anti-parti ruhu ve tekkeci bir anlayışla oportünist platformu bağnazca savunarak proleter devrimci harekete düşmanlık temelinde sınıf işbirliği teorilerini vaaz eden çok derin (!) ve "M-L" yaftaları altında, "bütünlüklü" ve somut (!) tahlilleri piyasaya sürerek yer aldık. Hayat iksiri kadar değerli olan (!)ünlü oportünist teorilerin Parti Bayrağı'nın Marksist-Leninist, platformuna çarparak yerle bir olduğunu sosyal pratikte gördük. Ve yine gördük ki, Parti Bayrağı'nın kıpkızıl kabaran coşkun dalgaları arasında, proleter devrimcilerin birliği, hayat buluyor, güçleniyor.

Her türden revizyonizme ve oportünizme karşı M-L çizginin zaferini hakim kılan, proletaryanın elinde güçlü bir silah olduğu pratikte de kanıtlanan proleter devrimci hareketin bu gelişmeleri karşısında DHB şefleri ve onların siyasi köleleri ne yaptılar, ne yapmaktadırlar?

Onlar proleter devrimci hareketin Marksist-Leninist doğrultuda ve devrimci tarzda iyi niyet ve hoşgörüyle parti inşası ve proleter devrimcilerin birliği konusunda yaptığı çağrılara karşı kulaklarına pamuk tıkadılar.

Onlar, bir yandan Parti Bayrağı'nın "yüzeysel" "fırsatçı", "tepeden inmeci" ve "aceleci" davrandıkları konusunda yönelttiği eleştirileri ciddiye alınmayacak "hayali şatolar" olduğu türünden pozlara girerlerken, bir yandan da tabanın yükselen muhalefeti karşısında çatırdayan tahtırevanları -nın korkusuyla, alttan alta siyasi tespitlerinin "aceleci", "yüzeysel""tepeden inmeci", olduğunu sınırlı bir çevrede yaptıkları sözde iki buçuk sayfalık özeleştirileriyle, hataları konusunda ne halka ne de tabanına hesap vermekten kaçınmanın kıvrak ve sinsice yolunu buldular.

"Kaya gibi sağlam" siyasetleri sosyal pratikte kanserli insan gibi çürük çıkınca, yine siyasetlerine dört elle sarılarak Sultan Süleyman'ın mühürüymüş gibi dokunmayıp kanserli yaralarına operasyon yapmadılar!

Onlar, devrim inancıyla yola çıkan karınca kararınca bir şeyler yapmak isteyenlerin her fırsatta maceracılık korkuluğuyla karşısına çıkarak alabildiğine pasifizmi ve entellüektüelizmi körüklediler ve saksıda çiçek yetiştirir gibi "proleter devrimci" yetiştirdiler.

Onlar kendilerinden ayrılan ve proleter devrimci harekete katılan herkese "üç kağıtçı", "serseri", "lümpen","döküntü" ve ağıza alınmayacak küfürler sıralayarak, kişilerin nezdinde proleter devrimci hareketi mahkum etmeye çalıştılar. Onlar devrim ağalığı koltuğu için yarışarak ve birbirine savaş açarak iyi niyetli unsurları bir bir tasfiye ettiler.

Şeflerin şimdi yaptıklarına gelince, kıyıda köşede kalmış devrim inancına sahip unsurları da temizleyip, koltuklarını sağlama almanın zeminini yaratmaktadırlar.

DEVRİMCİ HALKIN BİRLİĞİ'NİN İDEOLOJİ-POLİTİK ÇİZGİSİ KİME HİZMET EDİYOR?

Önce kariyerist şeflerin "Üç Dünya Teorisi"ni özde mi yoksa sözde mi reddettiğine kısaca değinelim. Devrimci Halkın Birliği "Üç Dünya Teorisi nin sağ oportünist olduğunu ilan ederek sözde reddetti, ama yine "Üç Dünya Teorisi"nin tenceresine düşmekten kurtulamadı. İşte örnekleri:

1- "ABD emperyalizmi önemli pazarlarını kaybetmiştir ve gerileyiş içindedir.

2- "Rus sosyal-emperyalizmi dünya pazarlarının paylaşılmasını esas talep edendir".

3. "Rus sosyal-emperyalizmi, ABD emperyalistlerinden daha saldırgandır"

4- Savaşın kaynağı iki süper devlettir."

5- AET ülkelerinin iki süper devlete karşı verdiği mücadele desteklenmelidir.

6- "Nato, savunma,Varşova saldırgan pakttır."

Yukarıdaki örneklerden görüleceği gibi kariyerist şefler, "Üç Dünya Teorisi"ni "Üç Dünyacı" tezler temelinde reddettiler. Daha sonra da bu tezleri açıkça savunamadılar.

İş bu kadarla kalsa iyi. Kariyerist şefler,"Üç Dünya Teorisi"nin "kaya gibi sağlam" siyaseti arasında "bir süs gibi kaldığını" iddia ettikleri zaman diplomalı yalancılar olduklarını da belgelemiş oluyorlar. İşte, i... sanın gözlerini yaşartacak kadar acı olan manzara da bu...

Şimdi de "...

Dev.sa.6.sü.6.da.

«Sol» maskeli yeni bir provokasyon

● ÖĞRETMEN HASAN ÇAKMAK'IN ÖLDÜRÜLMESİ ÜZERİNE TUNCELİLİ PROLETER DEVRİMCİLER BİR BİLDİRİ YAYINLAYARAK PROVOKASYONU TEŞHİR ETTİLER

Faşistlerin ve diğer gericilerin Tunceli'de sıkıyönetim ilan ettirmek için gayretleri sürerken, öte yandan 'sol" maskeli grupçukların provokatif eylemleri de devam etmektedir. 145. sayımızda Tunceli'de yeni tertiplerin haberini verdiğimiz yazımızda sözünü ettiğimiz Mazgirt'te TÖB-DER'li bir öğretmenin kaçırılarak öldürülmesinin ardında yatan karanlık noktalar da açığa çıkmış bulunmaktadır.

Tuncelili proleter devrimcilerin çabaları sonucu Mazgirtli öğretmen Hasan Çakmak'ın sol maskeli provokatörler tarafından işkence edilerek öldürüldüğü ortaya çıkmıştır. Olayın bütün yönleri ile aydınlanmasının ardından TİKKO adı verilen örgüt, "öğretmen Hasan Çakmak'ın kendi taraftarları tarafından öldürüldüğünü" açıklamıştır. Öldürme olayının ardında yatan gerçeğin Hasan Çakmak adlı öğretmenin önce TİKKO taraftarı iken daha sonra Devrimci Yol görüşlerini savunmasının yattığı da anlaşılmıştır. Hasan Çakmak'ın kendi gruplarından koptuğunu gören TİKKO'cular, öğretmen Hasan Çakmak'ın "ırz düşmanı" olduğunu iddia etmişler ve kendi deyimleri ile "kulağını keserek cezalandırmak amacıyla" öğretmeni kaçırmışlardır. Köyün dışına çıkarılan öğretmene önce işkence yapılmış, daha sonra da kurşuna dizilerek öldürülmüştür.

TİKKO'cular öğretmeni öldürdükten sonra suçlarını gizlemek telaşıyla bu kez de öğretmen Hasan Çakmak'ın MİT ajanı olduğunu ispatlamaya çalışmışlar ve bu amaçla, sözde Hasan Çakmak'ın yazdığını iddia ettikleri sahte raporlar düzenlemişlerdir. Ancak bu raporların da sahte olduğu ortaya çıkınca bu iddialarından vazgeçmişlerdir.

Olayın bütünüyle aydınlanmasından sonra sorunu kapatmaya çalışan TİKKO'cular, yayınladıkları bir bildiriyle, Hasan Çakmak'ı öldürenlerin TİKKO üyesi olmadıklarını, bu kişilerin TİKKO'yu bağlamayacağını açıklamışlardır. Aynı bildiride öğretmenin katillerinin cezalandırılacağı ve TİKKO saflarından atılacağı da söylenmiştir. Böylece TİKKO'cular bir yandan cinayeti işleyenlerin kendi üyeleri olmadıklarını söylerken, öte yandan onları cezalandıracaklarını ve saflarından atacaklarını açıklayarak bu kişilerin kendi adamları olduklarını itiraf etmektedirler.

ÜMRANİYE OLAYI

Hatırlanacağı gibi bundan yaklaşık bir yıl önce İstanbul'un Ümraniye bölgesinde 1 Mayıs gecekondu mahallesinde de beş işçi faşist oldukları iddiasıyla TİKKO'cular tarafından kaçırılmış, bu işçilere işkence yapılmış ve öldürülmüşlerdi. Bu olaydan sonra da TİKKO'cular ilk önce bu "eylemin" kendileri tarafından yapıldığını açıklamışlar, ancak tepkiler karşısında cinayetlerin TİKKO üyesi olmayan taraftarları tarafından işlendiğini açıklamışlardı.

Açıktır ki, Ümraniye olayı da Tunceli'de işlenen cinayet de aynı çizginin yansımalarıdır. Tunceli olayı da, tıpkı Ümraniye'de beş işçinin katledilmesi gibi provokatif ve karşı-devrimci eylemlerdir. Hatırlanacağı gibi Ümraniye'deki beş işçinin öldürülmesi, MHP ve Ülkü Ocaklı faşistlerin İstanbul Üniversitesi önünde bomba patlatarak 7 kişiyi öldürdükleri ve faşistlerin yüzünün açığa çıktığı bir dönemin arkasından gelmiş ve halkın faşistlere karşı gelişen tepkisinin başka hedeflere yönelmesine neden olmuştu. Tunceli'deki cinayet de bütün gericilerin "Tunceli'de sıkıyönetimin ilan edilmesini ve Tunceli halkına karşı yeni saldırılar düzenlemesini istedikleri bir dönemde gerçekleşmiştir. Daha önce gazetemizin de açıkladığı gibi faşistler yukarıda belirttiğimiz amaçlarına ulaşmak için bizzat MİT, polis ve sivil çeteleri aracılığı ile tertiplere başvurmaktadır. İşte Mazgirt'in Reşmezra köyünde öğretmen Hasan Çakmak'ın devrimci maskeli provokatörler tarafından katledilmesi gericilerin ekmeğine yağ sürmüştür.

Öte yandan Devrimci Yol taraftarları, olayın unutulması ve faillerin açığa çıkmaması için çaba harcamaktadır.

Olayın bütünüyle aydınlanmasından sonra bir bildiri yayınlayan Tuncelili proleter devrimciler, cinayetin ardında yatan bütün gerçekleri halka açıklamışlar ve cinayeti şiddetle kınamışlardır. Bu bildirinin altına imza atan DHB ve DHY, bildiri basıldıktan hemen sonra bildirinin altında bulunan imzaları geri çekmişlerdir.

PROLETER DEVRİMCİLERİN BİLDİRİSİ

Tuncelili proleter devrimcilerin halka yayınladığı bildiri, olayı özetle şöyle değerlendirmektedir:

"... halk düşmanlarının 'Neden sol örgütlerin korkusundan kimsenin gık demediği Tunceli'de sıkıyönetim yok?' diye çığlık attıkları, Tunceli'ne sıkıyönetimi getirmek için nasıl çalıştıkları bilinmektedir.

"Bilindiği gibi Mazgirt'in Reşmezra köyünde daha önce "Partizan" taraftarı olduğu söylenen daha sonra D. Yol adlı grubun taraftarı olduğu bilinen bir öğretmen, karşı-devrimci bir eylem sonucu öldürülmüştür.Bütün halkın nefretini kazanan bu olay, gericiler tarafından da devrimcileri halktan koparmaya hizmet etme yönünde kullanılmıştır.

"Öldürülen öğretmen D.Yol taraftarı olduktan sonra köyde bulunan Partizancılarca tehdit edilmiş ve Partizan'a geri dönmeye zorlanmıştır.Sonra bu öğretmene 'ırz düşmanı' iftirası atılmıştır. Aynı köyden bir kızla gayrimeşru ilişki kurduğu söylenerek 'cezalandırılması' konusunda propaganda yapılmıştır. Ve öğretmeni tehdit eden kişi, kendine yandaşlar da bularak Hasan Çakmak'ın 'kulağının kesilmesi' kararını almışlardır.

"Gecenin geç saatlerinde evinden alınan öğretmen, cezalandırılmaya götürülmüş ve köyün dışında işkence edilmiş ve kurşunlanarak öldürülmüştür Bu karşı-devrimci eylemin sorumluları 'MİT'e gönderilmek üzere' bir düzmece rapor hazırlayarak kendilerini naklı çıkarmaya çalışmışlardır. Ancak "TKP/ML Bölge Komitesi"nin bildirisini yayınlayanların da kabul ettikleri gibi bu iddia da sahtedir.

"Yaptığımız araştırmalar sonucunda ortaya çıktığı gibi ırz düşmanı iddiası da lafta ve sahtedir. İkinci olarak adı geçen öğretmen bir muhbir de değildir. Bu yönde hiçbir kanıt yoktur. Üstelik öğretmen çevrede dürüst ve devrimci bir insan olarak tanınmaktadır.

"TKP/ML Bölge Komitesi' imzalı bildirinin sahipleri, değerlendirmelerinde bütünüyle sahte, tutarsız ve baştan savıcı bir tutum içindedirler. Öncelikle onlar olayın altında yatan gerçekleri gizlemeye çalışmaktadırlar. Bildiri, olayın sorumlusunu ve olayın karşı-devrimci niteliğini gizlemeye çalışmaktadır. Olayın sorumlusunu, "partimizin ve yan örgütlerimizin herhangi biriyle ilişkisi olmayan taraftarlarımızdan bir kişi" diye tanıtmakta ve sorumluluğu kendilerinden uzaklaştırmaktadır.

"Açıktır ki bu eylem TİKKO çizgisine dayalı olarak ve bu çizginin eğittiği insanlar tarafından gerçekleştirilmiştir. Bunu inkara kalkışmak mümkün değildir. Tersine kendinden olmayan herkese şiddet uygulama bu çizginin esas özelliklerinden biridir. Ortada bunun yüzlerce örneği vardır. Örneğin bazı yerlerdeki tartışmalar sırasında TİKKO üyelerinin proleter devrimcilere silah çekmesi, bazı kişilere tehdit mektupları gönderilmesi, bir öğretmen arkadaşın arabasının bu çizginin izleyicileri tarafından kurşunlanması, yalnızca birkaç küçük örnektir. Bu çizgi, TİKKO saflarında yatmaktadır.

"'TKP/ML imzasıyla yayınlanan bildiride 'Partinin bu tür anlayışlara karşı sürekli mücadele ettiği' yazılmaktadır. Ama Ümraniye olayı bile daha sıcaklığını yitirmedi. Bu nedenle bu sözlere inanmak güçtür. Bilinmelidir ki provokatif işleri yapanlar bu çizgiden beslenmekte ve gıdasını o çizgiden almaktadırlar.

"Hakim sınıflar bu çizgden kaynaklanan eylemlerden faydalanıyorlar, ve devrime ve halka zarar vermek için bu olayları kullanıyorlar. Halka zarar veren ve devrimcileri halktan koparmaya hizmet eden her davranışı teşhir ettik, teşhir edeceğiz.

"Bu olayı şiddetle kınıyor ve bunu körükleyen çizgiyi bir kez daha mahkûm ediyoruz."

Uluslararası Komünist Hareket ve Türkiye

Avrupa'daki Marksist-Leninist partilerin yayın organları Ocak ve Şubat ayları içinde yayınlanan sayılarında Türkiye'deki siyasi gelişmeleri devrimci hareketin ve devrimci mücadelenin durumunu anlatan yazılara geniş yer vermişlerdir.Marksist-Leninist partilerin merkez yayın organlarının bazıları da gazetemizde çıkmış olan yazıların bir kısmının tamamını yayınlamışlardır.

Arbejderen

(DANİMARKA KP/ML MERKEZ ORGANI)

Arbejderen — Internationalt

Tyrkiet:

»DØD OVER FASCISMEN«

TÜRKİYE: "FAŞİZME ÖLÜM"

Danimarka Komünist Partisi/M-L'nin Merkez Yayın Organı ARBEJDEREN (İşçi) 10-23 Ocak tarihli 1. sayısında Türkiye'deki siyasi durumu inceleyen bir yazı yayınlamıştır. Türkiye proleter devrimci hareketi hakkında açıklama da yapan Arbejderen, gazetemizin 127. sayısında yayınlanan ve "Üç Dünyacı" revizyonistlerle "üç hilal"li faşistlerin el ele olduğunu gösteren bir karikatüre de sayfalarında yer vermiştir. Arbejderen, diğer şeylerin yanı sıra özetle şunları belirtmektedir:

"Türkiye'nin Markist-Leninist yayın organı Halkın Kurtuluşu'nun belirttiğine göre,faşist çeteler ve Kontr-gerilla halk üzerinde baskıları artırmak amacıyla çeşitli provokasyonlar düzenliyorlar. Ordu, doğuda yaptığı askeri manevralarla Kürt ulusu üzerinde terör yaratmaya çalışıyor. Türkiye halkının faşizme karşı mücadelesi yükseliyor. Türkiye proleter devrimci hareketinin temel sloganlarından biri de "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet"tir.

"Anti-faşist mücadelenin önemli güçlerinden biri de YDGF'dir. Bu gençlik örgütü proleter devrimci gençlerin önderliği altındadır ve 25 binden fazla üyesi vardır.

"Türkiye proletarya hareketi, her renkten revizyoniste karşı da yılmaz bir mücadele vermektedir. Bunların içinde Moskova'nın ve Çin revizyonizminin uşakları baş sırayı işgal etmektedir.

ROTER MORGEN

(ALMANYA KP/M-L MERKEZ ORGANI):

Nach dem Massaker von Maras (Türkei)

13 Provinzen unter Kriegsrecht

In der Türkei wütet der nackte weiße Terror. Nach dem faschistischen Massaker in der Stadt Maras, dem mindestens 100 Menschen zum Opfer fielen, hat die Regierung das Kriegsrecht über 13 Provinzen des Landes verhängt, darunter auch Istanbul und Ankara. In einigen dieser Provinzen haben die Militärkommandeure schon sämtliche politischen und gesellschaftlichen Vereine der Werktätigen, Gewerkschaften, Berufsverbände usw. verboten.

Das Kriegsrecht gibt ihnen auch die Möglichkeit, willkürlich Hausdurchsuchungen vorzunehmen, Ausgangssperren zu verhängen, jede Versammlung zu verbieten, die Presse zu zensieren usw. Außerdem wurden in den 13 Provinzen militärische Sondergerichte eingesetzt, um alle diejenigen Werktätigen, die trotz des faschistischen Ausnahmezustandes für ihre Rechte kämpfen, sofort abzuurteilen und einzukerkern. Die Verhängung des Kriegsrechts — das ist die offen terroristische Unterdrückung der Werktätigen der Türkei und ihrer gerechten Kämpfe.

Über den Anlaß für die Verhängung des Kriegsrechts, das Massaker von Maras, sind in den westdeutschen Medien fast ausschließlich Berichte verbreitet worden, die die wirklichen Tatsachen bewußt verfälschen und verdrehen (eine Ausnahme bildete ein Artikel von Jürgen Roth in der „Frankfurter Rundschau"). Wie schon bei den großen Kämpfen im Iran wird auch jetzt in bezug auf die Türkei versucht, die Klassenkämpfe in religiöse Auseinandersetzungen umzufälschen.

Was ist wirklich geschehen in Maras? In den Tagen vor Weihnachten gingen Tausende Werktätige der Stadt in einem machtvollen Trauerzug auf die Straße, ...

... arbeit mit den staatlichen Organen gegen die Werktätigen der Türkei führen. Nach dem gleichen Muster wie in Maras haben die faschistischen Mordbanden im vergangenen Jahr auch die Städte Malatya und Sivas überfallen (der RM berichtete darüber in den Ausgaben 47 und 48/78). Die Drahtzieher dieser Massaker sind immer die gleichen. Da ist einmal die faschistische Partei MHP, die von Oberst Türkes befehligt wird und die mit ihrem Ableger „Graue Wölfe" mit Billigung Bonns auch in der Bundesrepublik operiert. Einer der Befehlshaber der Killer von Maras war der MHP-Mann Jusuf Özbay. Er ist Abgeordneter im Parlament der Türkei. Inzwischen ist auch bekannt, daß die Türkes-

... tionären, der Ausrottung ganzer Familien wollen die Herren des Landes die anwachsenden Kämpfe der Werktätigen der Türkei im Blut ersticken. Sie haben vor einiger Zeit an die Spitze ihres Staates den Sozialdemokraten Ecevit gestellt, ein prominentes Mitglied in Willy Brandts „Sozialistischer Internationale". Er sollte mit Reformversprechungen die Werktätigen einlullen und sie vom Kampf abhalten. Aber das ist nicht gelungen. Gerade im vergangenen Jahr hat der wirtschaftliche und politische Kampf in der Türkei einen neuen Aufschwung erlebt. Immer mehr Arbeiter, Bauern und Intellektuelle gingen auf die Positionen des revolutionären Klassenkampfes über. Die wahrhaften Marxisten-Leninisten der Kommunistischen Partei der Türkei - Aufbauorganisation konnten in den Kämpfen der vergangenen Monate ihren Einfluß erheblich ausbauen.

Jetzt geht die Bourgeoisie immer offener auf faschistischen Kurs. Und Staatschef ...

TÜRKİYE'DE SIKIYÖNETİM VE MÜCADELE

AKP/M-L Merkez Organı Roter Morgen dergisi, 5 Ocak tarihli sayısında Türkiye'de ilan edilen sıkıyönetimin faşistlerin provokasyonları sonucu gerçekleştiğini belirtmiş ve Maraş Katliamı ile ilgili gerçekleri açıklamıştır. Bütün baskı tedbirlerine rağmen, Türkiye'de mücadelenin geliştiğini belirten Roter Morgen, şunları yazmaktadır:

"Gittikçe daha çok sayıda işçi, köylü ve aydın devrimci mücadeleye katılıyor. Geçtiğimiz aylarda Türkiye Marksist-Leninistlerinin örgütü TÜRKİYE DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ - İNŞA ÖRGÜTÜ etkinliklerinin büyük ölçüde artırdılar. Türkiye'de sosyal demokrat Ecevit hükümetinin maskesi artık daha fazla düştü. O, halka yönelen baskıların bir aracı olmuştur. Ancak Türkiye emekçileri şimdi geçmişten daha güçlüdür. Onlar, başta büyük mücadeleler sonucu yarattıkları komünist partileri ol... birçok devrimci örgüte sahiptirler. Sıkıyönetimin ilanı yeni mücadelelerin başlangıcı olacaktır. Bu mücadelede emekçi kitlelerin sloganı "FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET"tir.

AKP/ML Merkez Organı Roter Morgen dergisi, 26 Ocak tarihli sayısında da sıkıyönetimi protesto eden YDGF'nin bir açıklamasına yer vermiştir.

nuova unità

(İTALYA KP/M-L MERKEZ ORGANI)

La politica del primo ministro Ecevit tra stato d'assedio e riforme

Türkiye'de sıkıyönetimin ilanı üzerine 30 Ocak tarihli sayısında bir yazı yayınlayan İtalyan Komünist Partisi/M-L'nin Merkez Yayın Organı NUOVA UNİTA, Ecevit'in düzeni korumak için bir yandan sıkıyönetime sarıldığı, öte yandan reformları gerçekleştiriyormuş görünümü vermeye çalıştığını belirtmektedir. İtalyan komünistlerinin yayın organı, Türkiye'de sıkıyönetimin ilanından sonra, İtalyan revizyonist'partisinin, Unita gazetesinde yayınladığı bir yorum yazısı da eleştirilmiştir. İtalyan revizyonistleri, Türkiye'de ilan edilen sıkıyönetimi "Durumun gerektirdiği bir önlem" olarak nitelemiştir.

İran'da gerçekleştirilen devrimden sonra uluslararası burjuvazinin gözünde Türkiye'nin değerinin arttığını belirten NUOVA UNİTA, ABD emperyalizminin bu açıdan Türkiye'de istikrar istediğini de yazmıştır.

VANGUARDIA OBRERA

(İSPANYA KP/M-L ORGANI)

TURQUIA

La banda del TIKP* ha asesinado de nuevo a un joven revolucionario

(Extracto del periódico HALKIN KURTULUSU 15-11-78)

El joven revolucionario Turgut Iplilçioglu, miembro de la presidencia del DEV-GENC del instituto Istanbul, ha muerto el 10-11-78 en el hospital, tras haber sido atacado y herido de un disparo por fuerzas armadas de los criminales TIKP el día 7 del mismo mes de noviembre. Este es el cuarto asesinato que han perpetrado los asesinos del TIKP tras haber asesinado anteriormente a otros tres revolucionarios proletarios.

¿Cómo ocurrió este cobarde asesinato? El 6 de noviembre, alumnos del Instituto en Istanbul trataban de llevar a cabo mítines por un joven estudiante asesinado por los fascistas, cuyo cadáver habían acompañado poco antes. Pero estos defensores jurados de la teoría de los "tres mundos" dieron todos en la boca, la columna vertebr... fue destrozada por la nuca. Con consecuencia de esta herida ... muerto tres días después en ... hospital, sin haber salido del est... do de coma.

De este modo estos acabad... asesinos del TIKP han asesinado cuatro personas revolucionarias ... diez semanas. En su periódi... "Aydinlik", los asesinos inform... ron, al igual que en el pasado, q... Turgut había sido asesinado p... sus amigos. Pero ni siquiera es... demagogia puede ya lavar las m... nos ensangrentadas de estos co... sumados criminales del TIKP.

A la marcha fúnebre por Tu... gut acudieron alrededor de 2.0... trabajadores y jóvenes estudia... tes revolucionarios, para darle ... último adiós. Este cortejo fún...

THKO KONFERANSI BELGELERİ

İspanya KP/M-L Merkez Komitesi organı VANGUARDIA OBRERA, 20 Ocak tarihli sayısında THKO Konferansının toplandığını belirterek, gazetemizin 6 Kasım 1978 tarihli 134. sayısında yayınlanan belgelerin bir kısmına sayfalarında yer vermiştir. Vanguardia Obrera, belgelerin "Mevcut Durum ve Görevlerimiz" başlıklı bölümün tamamını yayınlamıştır.

Ayrıca TİKP çetesinin 13 Kasımda bir devrimci genci daha katletmesiyle ilgili olarak 15 Ocak tarihli Halkın Kurtuluşu'nda yer alan haberin tümü de 27 Ocak tarihli Vanguardia Obrera'nın 267. sayısında yayınlanmıştır.

VOZ do POVO

PKP(R) YAYIN ORGANI

TURQUIA

Tribunais militares

Na Turquia, que está sob lei marcial, foram criados tribunais militares e proibidas todas as reuniões políticas. Em algumas cidades foram também proibidas as greves. A lei marcial foi imposta em 13 províncias do país numa tentativa de impedir os confrontos políticos violentos como os da cidade de Kahraman Maras que causaram 104 mortes. No ano de 1978, tais confrontos provocaram mais de 900 mortos.

Se bem que tais confrontos e assassinatos políticos sejam provocados pela direita, esta até agora tem estado impune, de maneira que a lei marcial provavelmente não mudará tal estado de coisas, pelo contrário, servirá para aumentar a repressão contra os progressistas e democratas.

TÜRKİYE'DE ASKERİ MAHKEMELER

Türkiye'de sıkıyönetim ilan edildiği haberini veren Portekiz KP/Yeniden Kurulmuş'un organı VOZ DO POVO şunları yazmaktadır:

"Türkiye'de sıkıyönetimin ilanıyla birlikte askeri mahkemeler kuruldu ve siyasal toplantılar yasaklandı. Sıkıyönetim, grevlerin yasaklanması için de birçok tedbir aldı. Sıkıyönetim,Kahramanmaraş ilinde faşistlerin yarattığı olaylar sonucu 104 kişinin ölmesi üzerine ilan edildi.

"Hükümetin yalnızca teröre karşı ilan ettiğini söylediği sıkıyönetim gerçekte ilericilere, demokratlara yönelmiş bulunmaktadır."

Yargıtay 9. Hukuk Dairesinin yeni bir kararı

"İşçiler grev yapamaz, patron istediği gibi işçi çıkartabilir"

- İşçiler hiçbir tazminat ödenmeden işten atılabilecek!
- Patronların istemediği grev yasadışı ilan ediliyor!
- Sendika ağaları burjuvaziye uşaklık yapmaya devam ediyor

Geçtiğimiz haftalarda Yargıtay 9. Hukuk Dairesi işçi düşmanı bir karar daha aldı.

Daha önce greve gittikleri gerekçesiyle patron tarafından iş akitleri, tazminatsız ve ihbarsız olarak feshedilen 382 işçi hakkındaki davaya bakarken aldığı kararda Yargıtay 9. Hukuk Dairesi şunları belirtmektedir.

"Davacının kanun dışı greve iştirak etmesinde, davalının yanıltıcı tutum ve davranışı sözkonusu olmadığından, mahkemece lehine verilen ihtiyatı tedbir kararından, davacıyı haberdar etmek zorunluluğu da yoktur. Kanun dışı bir grevin devamı süresince işveren, grevci işçinin işine her zaman son verebilir."

Sözkonusu karardan da kolayca anlaşılabileceği gibi patronlar işçiye önceden haber vermeden ve hiçbir tazminat ödemeden işçiyi işten atabilecek ve sözleşmesini feshedebilecektir.

Bu karar, burjuvazinin işçi sınıfının mücadelesine ve kazanılmış haklarına saldırıda bir adım daha ileri atılmasından başka bir şey değildir.

Egemen sınıflar bir taraftan silahların gölgesinde var olduğu kadarıyla demokratik hak ve özgürlükleri gasbetmek için peşpeşe saldırılar yürütürken, toplumsal ihanet anlaşmasını yaygınlaştırırken, öte yandan çıkarlarını korumakla görevlendirdikleri yargı organlarınca ard arda işçi düşmanı kararlar çıkartmaktadırlar.

Bu karar, işçi sınıfının grev hakkına açık bir saldırıdır. Bundan böyle patronların istemediği her grev, yasa dışı ilan edilecek ve engellenecektir. Kaldı ki grev, işçi sınıfının daha iyi yaşam koşullarına kavuşmak için başvurduğu bir eylemdir. İşçi sınıfını daha fazla sömürüp daha çok kâr etmek isteyen burjuvazi, elbette ki hiçbir grevin yapılmasından yana olmayacaktır. Bu durumda burjuvazi işçilerin başvurduğu her grev ve eylemin yasa dışı olduğunu ilan etmek için her oyuna başvuracak, çıkarlarının koruyucusu yargı organlarına bu doğrultuda karar aldırabilecektir.

İşçi sınıfı, bugün genel grev, siyasi grev hakkı için mücadele ederken, burjuvazi grev hakkını bir bütün olarak işçi sınıfının elinden almaya çalışmaktadır. Ve bu karar burjuvazinin bu amacına uygun olarak verilmiştir.

Aynı şekilde sözkonusu kararla işçilerin işten atılması patronların "insafı"na bırakılmaktadır. Bu karar, işçilerin keyfi bir şekilde işten atılmalarını sağlamaktadır. İşsizliği körüklemektedir.

Komprador-feodal gericiliğin sürekli olarak sürdürdüğü ve sıkıyönetimle beraber giderek artırdığı işçi çıkarmalar bu kararla beraber daha da yoğunluk kazanacaktır. Kaldı ki, patron işçiyi işten çıkarınca hiçbir sorumluluk altına girmemekte, hiç bir tazminat ödememektedir. Bu da patronlara, kendi çıkarlarına ters düşen greve katılan işçileri ve özellikle mücadeleci ve önder işçileri işten atma olanağı vermektedir.

Egemen sınıfların işçi sınıfına yönelik her eylemi işçi sınıfı düşmanı sendika ağaları tarafından desteklenmektedir.

Sendika ağaları, işçi sınıfını her zaman arkadan hançerlemekte ve tüm saldırılarında burjuvazi ile el ele yürümekte, işi göstermelik bir-iki demeçle geçiştirmektedirler.

Yargıtay'ın işçi düşmanı kararları birbirini izler ve peşpeşe yürürlüğe girerken, sendika ağalarından hiçbir ses çıkmamaktadır. İşçilerin işten atılmalarını onaylayan, grevleri patronlara satan, mücadeleci işçileri ihraç ederek polisçe tutuklanmasını sağlayan sendika ağalarından elbette başka bir şey beklenemez.

Seydişehir işçilerinin mücadelesi... Yıl 1975

Seydişehir Alüminyum Fabrikasında faşist ve revizyonist sendika ağalığına karşı işçi sınıfının mücadelesi gelişiyor

- Sendika ağalarının birbirine karşı mücadelesinin özü işçileri patrona satma ve işçi sınıfının sosyalizm mücadelesini engellemedir
- Tüm metal işçilerinin, her türden burjuva sendikacılığına karşı tek alternatifi Devrimci Demir-İş'tir

Faşist terör ve revizyonist ihanet, Seydişehir işçisinin mücadelesini engelleyemiyor. Faşist Türk Metal ve revizyonist Özgür Alüminyum-İş'in sendika ağaları, alüminyum işçilerinin burjuvaziye satılması için rekabet yürütüyorlar. Onlar sadece kendi aralarında sürdürdükleri ağalık yarışıyla yetinmiyorlar. Esas olarak, işyerindeki 8000 işçinin kazancına, kapitalist patronlarla birlikte göz dikiyorlar. Her iki sendikanın ağaları, efendileri emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin kiralık katil örgütleri ÜGD, MHP ve İGD'nin çetelerini işçilere saldırmaları için besliyorlar. Faşistler ve sosyal-faşistler, faşist Türk Metal Sendikası ve revizyonist Özgür Alüminyum İş yöneticilerinin direktifleriyle işçilere karşı saldırılara geçiyorlar. Seydişehir Alüminyum Fabrikasında gelişen devrimci mücadeleyi ve işçilerin sınıf sendikacılığına olan özlemlerini, bu saldırılarla bastıracaklarını sanıyorlar. İşçiler, Amerikan emperyalizminin uşağı faşist Türk Metal Sendikasına boyun eğmediklerini, aynı kararlılıkla revizyonist Özgür Alüminyum-İş'e karşı mücadele edeceklerini ve işçi sınıfının çıkarlarının kararlı savunucusu, gerçek sınıf sendikasını kuracaklarını göstermişlerdir.

SEYDİŞEHİR ALÜMİNYUM İŞÇİLERİ, SENDİKA AĞALARININ YÜZLERİNİ TANIYOR

Her iki sendika, 1975'te rekabete girerek işyerinde yetki almaya çalıştılar. O dönemde yetkili olan revizyonist Özgür Alüminyum-İş ve rakibi faşist Türk Metal, yetkinin tayin edilmesi görevini mahkemeye bıraktılar. Mahkeme, yetkiyi faşist Türk Metal Sendikasına verince revizyonistler Seydişehir'i terk ettiler.

Özgür Alüminyum-İş'in revizyonist ihanetine karşın, işçilerin faşist Türk Metal'e karşı mücadelesi durmadı. Başta proleter devrimci işçiler olmak üzere, binlerce işçi faşist sendika patronlarına ve faşist çetelerin kanlı saldırılarına karşı yiğitçe mücadele verdiler. MHP ve ÜGD'li faşistler, işçilere karşı faşist terör hareketlerine giriştiler. Ev ve işyerlerini bombaladılar. Halktan silah zoruyla para toplayarak, Seydişehir halkına boyun eğdirmeye çalıştılar. Ancak, işçiler ve halk, faşistlerin saldırılarına karşı koyarak onlara boyun eğmeyeceklerini gösterdiler. Fabrikada işçilerin mücadelesini bastıramayan patron, işçilerin ve Seydişehir halkının mücadelesine önderlik eden proleter devrimci işçileri işten attı.

1977 yılında tekrar Seydişehir'e üşüşen Maden-İş'in revizyonist sendika ağaları, meyveleri çalmaya gelen hırsız örneği, faşist Türk Metal Sendikasına karşı gelişen muhalefeti kendi çıkarları doğrultusunda değerlendirmeye çalıştılar. İşçilerin talepleri üzerine sahtekarca propaganda yaparak, revizyonist yüzlerini gizlemeye çalıştılar.

Maden-İş'in revizyonist ihanetini kendi tecrübeleriyle gören Seydişehir işçileri, kendilerine gerçek sınıf sendikacılığını kavratacak bir önderlikten yoksundular. Revizyonistlerin ve oportünistlerin, Maden-İş'in devrimci bir sendika olduğu yolundaki sahte propagandalarından etkilendiler.

Seydişehir'de Özgür Alüminyum-İş'in yetkili kılınması için bölgeye gelen Maden-İş revizyonistleri, bir anda Seydişehir'den Türk Metal Sendikasını ve faşistleri defedecekleri yolunda hayal yaymaya başladılar. Onların yaydıkları bu hayallerle faşistlerin gitmediğini gören işçiler arasında bu propaganda daha fazla tutunamadı. Bölgedeki üç Maden-İş temsilcisi işçilerden tecrit oldu. Revizyonistler işçi düşmanı yüzlerinin daha fazla ortaya çıkmasını önlemek için merkezden yeni temsilciler atadılar. Bunlardan Mustafa Satış adındaki temsilci, yaydığı hayalin etkisine kendisini de kaptırarak delirdi. Şaşaalı nutuklar çeken Maden-İş revizyonistleri, 11 Aralık 1978'de, bölgenin dışından getirdikleri İGD'lilerle bir miting yaptılar. Umudu, Maden-İş'te görerek onların demagojilerinden etkilenen işçilerin de katıldığı mitingte konuşan Maden-İş yetkilisi, işçileri Türk-Metal'den istifaya ve Özgür Alüminyum-İş'e üye olmaya çağırdı. Faşistlerin tozunun bile kalmadığını, zaferin Maden-İş'in olduğunu söyledi.

Aynı gün faşistler, şehirde gösteri yaparak halka ve öğrencilere saldırdılar. Ertesi gün bombalı saldırılara giriştiler. Onlarla birlikte polis ve jandarma, öğrencileri dipçik ve coplarla dağıttılar. Seydişehir'e gelen AP'li faşist parlamenter Necati Kalaycıoğlu ve İlhami Ertem "Bir komünist öldürmek hacca gitmek kadar sevaptır" diyerek, faşistleri işçilere karşı katliama çağırdılar

FAŞİST ÜGD'NİN YERİNİ SOSYAL-FAŞİST İGD ALIYOR

Faşist Türk Metal'in ve revizyonist Maden-İş'in sendika ağalarını hedefleyen devrimci işçi muhalefeti, her iki sendikanın ağaları tarafından bastırılmak isteniyor. İşçiler, işçi sınıfının çıkarlarını savunan, egemen sınıflara karşı işçi sınıfının mücadelesine önderlik eden gerçek sınıf sendikacılığı talep ediyorlar. Bugün bu istek, sadece sınıf bilincini kavramış işçilerin değil, aynı zamanda yaygın işçi kitlesinin isteğidir. Proleter devrimci işçilerin önderliğinde başlayan sınıf sendikacılığının propagandası faaliyetiyle yürütülmektedir. Bu durumu, karşı-devrimci amaçları için tehlikeli gören Özgür Alüminyum-İş revizyonistleri, İGD'li sosyal-faşistleri, işçilere karşı kullanıyorlar. Bu saldırılardan biri son günlerde, başını eski bir ÜGD'lu faşist, bugün İGD'li sosyal-faşist olan Ahmet Demir'in başını çektiği İGD'nin saldırısıyla meydana geldi. Sosyal-faşistler, sendika ağalarını teşhir eden Yücel adındaki devrimci işçiye saldırdılar. Saldırganlardan Ahmet Demir, Maden-İş'in kiralık organizatörüdür. O, bu görevi daha önce faşist Türk Metal adına yerine getiriyordu. Seydişehir'de faşist saldırıların başında yer almış, işçilerden zorla para toplamış, para vermeyen bir işçiyi yaralamıştı.

SEYDİŞEHİR İŞÇİLERİ, MÜCADELELERİNDEN DERS ÇIKARIYOR

Faşist sendika ağaları işçi sınıfının mücadelesini düzenin sınırları içine hapsederek, işçilerin gerçek mücadele yöntemlerini kavramasının önüne geçmeye çalışıyorlar. Bunu başaramayınca, yalan ve demagojiye başvurarak "işçiyle patronun kardeş" olduğunu vaaz ediyorlar.

Sahte devrimci taleplerle ortaya çıkan revizyonist sendika ağaları, işçilerin devrimci muhalefetini "birliği bozucu" tavırlar olarak nitelemekle, kendi işçi düşmanı yüzünün açığa çıkmasını önlemeye çalışmakta ve işçilerin mücadelesini sahte kurtuluş teraneleriyle köreltmek istemektedir.

Sendika ağalarının birbirine karşı mücadelesinin özü, işçileri patrona satma ve işçi sınıfının sosyalizm mücadelesini engellemedir. Onların bugünkü rekabeti, komprador patronlara ve toprak ağalarına en iyi kendilerinin hizmet edecekleri noktasındadır.

Her türden burjuva sendikacılığına karşı tek alternatif, sınıf sendikacılığıdır. Seydişehir işçilerinin önündeki görev, faşist Türk Metal ve revizyonist Maden İş'in tasfiye edilmesi ve sınıf sendikasının yaratılmasıdır. Bunun için, burjuva sendikacılığının teşhir ve tecrit edilmesi, sınıf sendikacılığının kavranması, işyerinde Devrimci Demir-İş'in kurulması önemli ve vazgeçilmez bir görevdir.

– Burjuva sendikacılığını yıkmak, sınıf sendikası Devrimci Demir-İş'i yaratmak için ileri!

– Tüm metal işçilerinin, her türden burjuva sendikacılığına karşı tek alternatifi DEVRİMCİ DEMİR-İŞ'tir.

Grevler.. Direnişler.. Toplu işten çıkartmalar...

1978'de Türkiye'de grevler

1978 yılında bütün kapitalist ve revizyonist ülkelerde olduğu gibi, Türkiye'de de işçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadelesi ve direnişi yoğunlaşmış ve yaygınlaşmıştır. Bunların başında işçi grevleri gelmektedir.

Türkiye'de işçi grevleri, 1978 yılı içerisinde reformist CHP hükümetinin yaygın reformist demagojisine, CHP reformistleri ile Türk-İş'in faşist sendika ağaları arasında imzalanan toplumsal ihanet anlaşmasına ve her türden sendika ağasının ihanetine rağmen yaygınlaşmış ve yoğunlaşmıştır.

1978 yılı içerisinde 300 bin işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmeleri imzalanmış, ama bunun 30 bini grevler sonunda imzalanmıştır. Birçok sendika ağası işçi sınıfının baskısı sonucunda greve gitmek, grev kararı almak zorunda kalmıştır.

Bugün başta belediyeler olmak üzere birçok yerde işçi sınıfının grev ve direnişi sürmektedir.

1979'un toplusözleşmeler yılı olduğu göz önüne alınırsa, bu yıl için de işçilerin grev ve direniş sayısı ve bu eylemlere katılan işçi sayısı artacaktır. Üstelik egemen sınıfların sıkıyönetim vb. yollarla baskılarının artması nedeniyle bu grev ve direnişler daha da siyasi bir nitelik kazanacaktır.

Zonguldak'ta Belediye işçilerinin direnişi

Şubat ayının ilk haftasında Zonguldak Belediye işçileri, üç arkadaşlarının toplum polisi tarafından karakolda dövülmesi üzerine işlerini bırakarak direnişe geçmişlerdir.

Polis, belediye elektrik işçilerinden üç kişiyi üzerlerinde tornavida ve elektrik ölçme aletleri bulunduğu gerekçesiyle karakola götürmüş ve işkence yapmıştır.

Bunun üzerine Zonguldak Belediyesi işçileri, 12 Şubat günü "can güvenliği bulunmadığı" için işlerini bırakmışlar ve direnişe geçmişlerdir.

Zonguldak Belediye Başkanı Nadir Pulat ve DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikasının reformist yöneticileri, işçilerin direnişini durdurmak için her yola başvurmuşlardır.

Osmaneli Hortum Fabrikasında direniş

Bilecek'e bağlı Osmaneli Hortum Fabrikası patronu, işyerini kapattığını söyleyerek tüm işçileri işten çıkarmış ve çıkarılan işçilerin yerine yeni işçiler almaya başlamıştır.

Bunun üzerine fabrikada çalışan işçiler 13 şubat'ta direnişe geçmişlerdir.

Konya Et-Balık işçilerinin işi yavaşlatma eylemi

Toplu iş sözleşmesinin imzalanmasının geciktirilmesi üzerine, Konya Et Kombinasında çalışan işçiler, geçtiğimiz hafta başlarında işi yavaşlatma eylemine geçmişlerdir.

İşçiler, toplu iş sözleşmesi imzalanmadığı takdirde greve gitmeye kararlı olduklarını açıklamışlardır.

Öte yandan Konya Et-balık işyerlerinde başlatılan yemek boykotu da sürdürülmektedir.

1978 yılında 36000 işçi işten çıkarıldı

1978 YILINDAKİ TENSİKATLARIN İŞKOLLARINA DAĞILIMI

İŞKOLU	Tensikat Yapılan İşyeri Sayısı	Çıkarılan İşçi Sayısı
Tarım, Ormancılık (1-2)	1	550
Yeraltı, Madencilik (3)	4	214
Petrol (4)	3	128
Gıda (5)	21	1333
Şeker (6)	1	600
Tekstil (7)	40	3044
Deri (8)	66	1502
Ağaç (9)	2	120
Basın (11)	4	373
Lastik-Plastik (12)	35	1522
Kimya-İlâç (13)	11	7371
Çimento-Toprak (14)	11	2271
Cam (15)	2	137
Metal (16)	244	11576
Gemi Yapımı (17)	7	150
İnşaat (18)	12	1265
Yol Yapımı (19)	8	1953
Enerji (20)	1	8
Büro-Banka (21-22)	10	255
Sağlık (29)	2	220
Konaklama-Eğlence (30)	6	109
Güzel Sanatlar (31)	1	5
Genel İşler (34)	12	837
İşkolu Belli Olmayan	5	176
TOPLAM:	509	35719

Toplu işten çıkarmaların yoğunlaşması ile ülkemizdeki işsiz sayısı giderek artmakta, işsizler ordusuna her gün yeni elemanlar katılmaktadır

1978 yılı sonunda Türkiye'de toplam işsiz sayısı -ki buna gizli işsiz dahil değildir- 3 milyona yaklaşmaktaydı. Bu sayı ile çalışabilir nüfus içindeki işsizlik oranı % 14'tür. Bu oran, Norveç, Avusturya, İsveç, Japonya ve Federal Almanya'nın tümünün işsizlik oranlarının toplamından daha yüksektir.

Bu orana 1978 yılı içerisindeki toplu işten çıkarmalar da dahildir. Yukarıdaki tablodan dökümü de görüleceği gibi, geçtiğimiz yıl içerisinde toplu işten çıkarılan işçi sayısı 36 bine yaklaşmaktadır.

1979 yılı içerisinde işsizlik oranı daha da yükselecek, toplu işten çıkarmalar yoğunlaşacaktır.

DÜZELTME

Gazetemizin 145. sayısının 4. sayfasında "Uluslararası İşçi Sınıfından" köşesinde yer alan "Almanya" ile ilgili yazıda bazı yanlış ibareler yer almıştır. Doğrularını aşağıya çıkarıyoruz. Düzeltir, özür dileriz.

1. Yazıda "DGB adlı Alman Metal İşçileri Sendikası" denmektedir. Halbuki DGB, Alman Sendikalar Birliği'dir. Alman Metal İşçileri Sendikasının kısaltılmış biçimi İGM'dir.

2. Yazıda "haftalık iş süresinin 38 saate indirildiği"nden söz edilmektedir. Oysa bu yanlıştır. Demir Çelik işçilerinin talepleri 35 saatlik iş haftası olduğu halde, direniş sonunda 40 saatlik iş haftasında herhangi bir değişiklik yapılmamıştır.

3. Yazıda belirtilen 6 haftalık senelik izin, ancak 1.1.1978 tarihinden itibaren yürürlüğe girecektir.

ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFINDAN

KAPİTALİST ÜLKELERDE İŞSİZLİK

Ekonomik bunalımın derinleştiği ve kapitalist akümülasyon kanununun uygulandığı koşullar altında kapitalist ülkelerdeki işsizler ordusu görülmemiş bir biçimde artmıştır. Bugün kapitalist sanayi ülkelerindeki işsizlerin sayısı 18 milyondur. İrlanda, Danimarka ve Belçika gibi ülkelerde hüküm süren işsizlik, 1930 yıllarının o büyük bunalımını anımsatmaktadır. Yalnızca gerici AET örgütü ülkelerindeki işsiz sayısı Ekim 1978 sonu itibarıyle 6,02 milyondur, ki bu da Eylülden % 5,6 fazladır. ABD'deki işsiz sayısı 9 milyonun üstüne çıkmıştır. Resmi açıklamalara göre Japonya'daki işsiz sayısı 1,125 milyondur ve bu da bir yıl önceki aynı dönemden 200 bin fazladır. Bununla işsizlik, Japonya'da 19 yıldan beri en yüksek düzeye ulaşmıştır. İngiltere ve İtalya'da işsizlerin sayısı ise her bir ülkede 2 milyona yakındır.

Fransa'da bir işsiz 1976'da ortalama 195 gün işsizken 1977'de bu 216 güne çıkmıştır. Resmi istatistiklerine göre bu yılın ilk üç ayında Kanada'da 37.800 boş işyerine karşılık 1 milyondan fazla işsiz bulunmaktaydı. Yani başka bir deyişle: Her boş işyerine 23 işsiz düşmekteydi.

Tekelci burjuvazi her zaman sürekli bir işsizler ordusu yaratmıştır. Ve bu orduyu sürekli kılmak da onun çıkarınadır; çünkü bu sayede iş piyasası üzerinde baskı kurabilmekte ve mümkün olduğu kadar ucuz ve uysal işgücü bulabilmektedir. İşsizliğin gerçek nedenlerini örtbas etmek için burjuvazinin temsilcileri sürekli şu eski şarkıyı çalmaktadırlar: İşsizler iş ararken çok şey istiyorlarmış. Burjuva teorisyenlerinin, işsizlerin hemen hemen yarısını oluşturan gençliğin çalışmaktan çekindikleri konusundaki verileri de hiç eksik olmamaktadır.

Gerçekte ise tüm bunlar burjuvazinin ve onun çığırtkanlarının gerçeği saklama, durumu güzelleştirme, işsizlik olgusunu tesadüfmüş gibi gösterme çabalarından başka bir şey değildir. Sanki tüm bunlar toplumun yapısıyla ilgili değilmiş gibi. Peki ama, işsizler her gün İş ve İşçi Bulma Kurumu önlerinde kuyruğa girdiklerine göre, onların çok şey istedikleri iddia edilebilir mi? Kapitalist ülkelerdeki, belli bir konuda eğitim görmüş gençliğin yarısının, bu eğitimle bağdaşmayan bir iş sahibi olmaya bile razı olmalarına rağmen, bunların çalışmaktan çekinmekte oldukları iddia edilebilir mi? İş ve İşçi Bulma Kurumunda doldurulan formların büyük bir kısmında şu sözler okunmaktadır: İş istiyoruz, ne olursa olsun fark etmez. Buna göre binlerce ve binlerce insanı işyerinden eden, burjuva toplumdur.

Tekelci burjuvazi, özellikle işsiz sayısının artmakta olduğu bunalımın sertleşme dönemlerinde yapay bir istikrar sağlamak için fabrikaları kapamaya çabalamakta, binlerce işçiyi sokağa atmaktadır. Bu çaba, tekellerin sermayelerini tehlikeli bölgeden uzaklaştırma, daha iyi dönemleri için saklama ya da daha çok kâr getiren dallara yatırma çabasıdır. Bu durumda yalnızca bir sürü işçi işini kaybetmekle ve birçok genç ilk defa iş piyasasına ayak basmakla kalmamaktadır. Çünkü her işsizin ardında güvence altına alınmış bir yaşam bekleyen ailesiyle birlikte bir, iki, üç ya da dört kişi bulunmaktadır. İşsizlik yalnızca maddi tehlike demek değildir; aynı zamanda ahlaki bir çöküşe yol açmaktadır, işsizlerin yaşamak için, işgüçlerini daha ucuz satmaya hazır olmalarına yol açmaktadır. Ve bu durumda tüm maddi servetleri gasbeden ve her şeyi kâr hesabına bağlayan sermayenin işine yaramaktadır. Örneğin geçtiğimiz ay Fransa'da, Poitier'deki Schlumwerke'nin işçilerinin çoğu, teknik işsizlik denen, kapitalistlerin özel bir önlemi ile karşı karşıya kalmışlardı. Bu yönteme göre işçi ücretleri düşürülmekte ve işçiler sürekli işten çıkarılma tehlikesi altında bulunmaktaydılar. Bu eylem, tüm kapitalist ülkelerdeki iş sahipleri tarafından uygulanmaktadır.

Hain sendikacılar, revizyonistler ve reformistler bu durum karşısında emekçilere işsizlik sorununun çözülmesinde bir alternatif olarak kapitalist işletmelerin devletleştirilmesini teklif etmektedirler. Ama bu da, kapitalist toplum düzenini ebedileştirmeyi amaçlayan bir aldatmacadır. Kapitalist devlet tarafından devletleştirilen işletmelerde de, diğer kapitalist işletmelerde olduğu gibi, binlerce işçi işten atılmıyor mu? İngiliz devlet şirketi olan "British Steel" 15 bini bu yılın sonunda olmak üzere önümüzdeki beş yıl içinde 40 bin işyerini kaldıracaktır. Fransa'da devlete ait Demir Yolları işletmesinden son 30 yıl içinde 200 emekçi atılmıştır. Bunun gibi düzinelerle örnek vermek olasıdır ve bunların hepsini saymak için sayfalar gereklidir.

Gerçekler kanıtlamaktadır ki, tekelci burjuvazi ve onun uşağı olan revizyonistler ve bürokrat

Dev.sa.6.sü.1'd.

HALKIN SAĞLIĞI İLE OYNANIYOR

Geçtiğimiz günlerde Ankara Tıp Fakültesi Kadın Doğum Servisinde yatan 9 hasta ameliyat edildikten hemen sonra öldü.

Ölümlere ameliyatta kullanılan ipliklerin sebep olduğu belirtildi. Paslı olan ve mikroptan temizlenmemiş ipliklerin dikiş yerlerinde paslanma ve zehirleme yaparak ölüme neden olduğu açıklandı.

Olayla ilgili olarak Klinik Şefi Dr. Erkin Kandemir "Bu tür olaylar, üzerine fazla düşülmemesi gereken olaylardır" diye açıklamada bulundu.

Her şey bir yana, bu açıklamanın kendisi bile halkın sağlığına önem verilmediğinin açık bir kanıtıdır.

Bir taraftan ilaç tekellerinin istekleri doğrultusunda ilaçlara yeni zamlar yapılır ve en önemli ilaçlar stok edilip milyonlarca insan ölüme terk edilirken, öte yandan hastahanelerde yatan binlerce emekçi, bakımsızlıktan, yanlış tedaviden ve ihmalkarlıktan ölmektedir.

Bugün bir avuç parababası, özel kliniklerde ve "zata mahsus" doktorlarda her gün sağlık kontrolunda bulunmaktadır. Paris'te, Londra'da tedavi olabilmektedir. Milyonlarca emekçi ise, ya yolu olmayan uzak köylerde ölmekte ya da hastane kapılarında sürünmektedir. Hastahanelerde bir tanıdık bulup da tedavi olmak üzere yatırılmasını sağlayabilenler ise ilaçsızlıktan ve bakımsızlıktan perişan olmakta bir kısmı ise ölmektedir.

Milyonlarce emekçinin, ilaçsızlıktan, doktorsuzluktan, bakımsızlıktan ve ihmalkârlıktan ölmesinin ya da sakat kalmasının nedeni bu sömürü ve soygun düzenidir. Mevcut komprador-feodal düzen sürdüğü müddetçe emekçi kitleler aynı akibetle karşı karşıya olacaktır.

Halkın sağlığıyla oynanmasının sona ermesi de bu düzenin bütün kokuşmuş kurumları ile beraber yok olup gitmesine bağlıdır.

Boyabat ve Yozgat'ta sivil faşistlerin yeni provokasyonları

Boyabat'ta uzun bir zamandır sivil faşist çeteler, özellikle dini günlerde halkı tahrik etmek amacıyla provokatif eylemlere başvuruyorlar. Halkın dini inançlarını istismar ederek, halkla devrimcileri karşı karşıya getirmeyi amaçlıyorlar.

Bu amaçla faşistler, Boyabat'a silah yığmaktadırlar. Uzun zamandır Boyabat'ta çalışan Dr. Şefik Erşan adlı faşist Ankara Tıp Fakültesi öğrencisi Ali Şahin'le anlaşarak Boyabat'a silah sokmaktadır.

20 Ocak günü bu faşistlerce çizilen plan gereği, Boyabat'a sokulmaya çalışılan tabanca, mermi ve şarjörler yakalandı.

Faşistler bir yandan silahlanırken, öte yandan saldırılarını sürdürmektedirler. Devrimci yayın organlarını satan kitabevlerine yaptıkları saldırılardan birinde tutuklanan her zamanki gibi yine devrimciler oldu. Faşistler halktan kişilere de saldırmaktadırlar. Yurtsever bir berber arkadaşın dükkanı da faşistlerin saldırısına uğradı.

Aynı amaçlı hazırlıklar Yozgat'ta da sürdürülmektedir. Maraş'takine benzer bir katliam yapmak için sivil faşistler, Yozgat'ta halkı Alevi, Sünni ayrımı ile kışkırtmaktadırlar. Bu tür propagandalarla provokasyon zemini yaratmaya çalışan faşistler aynı amaçla silah yığınağı da yapmaktadırlar.

Bursa'dan 3 tabut içinde uzun menzilli silahlar Yozgat'a getirilmiş, faşist çetelerden biri yakalanmıştır.

Boyabatlı ve Yozgatlı devrimciler halkla birleşerek her türlü provokasyon girişimini boşa çıkaracaktır.

Tütün başfiyatı ve faşist demagoji

Egemen sınıflar, CHP hükümeti eliyle tespit ettikleri 70 liralık başfiyatla yüzbinlerce tütün üreticisini açlığa mahkum etmiş, tefeci ve tüccarlar "bereketli" bir sezonu daha yaşayarak milyonlarına yeni milyonlar katmışlardır. Ardından sözde tespit edilen 70 liralık başfiyat balonu bile sönmüş, tütün üreticisinin elindeki tütünü 30-35 liraya bile almada tüccarlar gönülsüz görünmüşlerdir. 70 liralık başfiyatın Urla'da 24 liraya düştüğü söylenmektedir.

CHP reformistlerinin orta ve yoksul köylülük için yaptıkları demagojinin iflas ettiğini gören her boydan faşist ortalığı tozu dumana katarak küçük üreticilerin CHP reformistlerine ve egemen sınıflara olan muhalefetini demagoji yaparak kendi çıkarlarına kanalize etmeye çalışmaktadır.

Gümrük ve Tekel Bakanı Mataracı, 12 Şubat günü Ege tütün piyasasını açarken AP Başkanlık Divanı: "... köylülüğün geçen yıl olduğu gibi bu yıl da soyulduğunu, CHP hükümetinin tütün üreticisine ihanet ettiğini" açıkladı. Böylece bu faşist çete, kendi iktidarları dönemin de köylülüğün soyulmadığını, tütün üreticisine ihanet etmediklerini ispat layacaklarını sanıyorlar. Aynı türden MHP'li ve MSP li faşistler ve gericiler de "tütün üreticisine indirilen darbe"den dem vuruyorlar. Bugünkü başfiyatın ortalama fiyatın altına düştüğünü, tütün üreticilerinin tarım aleti, tarım ilacı ve gübre bulamadıklarını, buna CHP nin sebep olduğunu, kendi dönemlerinin yani en son I ve II. MC dönemlerinin tütün üreticisi için güllük gülistanlık olduğunu iddia ediyorlar.

İşte bu faşist gürühun demagojisini açığa çıkaran en bariz örneklerden birisi, MC hükümeti olarak 1977 yılında tütüne ıspanak fiyatı biçerek ilan ettikleri 50 liralık başfiyattır. Ve o günlerde 1 kilo tütünün 17-15 liraya kadar düştüğünü tütün üreticileri unutmamıştır. Bu, MC dönemlerindeki başfiyatlar, taban fiyatları da CHP reformistlerininkiyle birlikte orta ve yoksul köylülüğe ihanet belgeleri olarak duruyor.

Bugün CHP reformistlerinin demagojisinin iflas ettiğini gören Türkeşler, Demireller, Erbakanlar ve onların uşakları, sözde köylülüğün taleplerine sahip çıkarak, tarım aletlerinin, gübrenin ve tarım ilaçlarının yokluğundan yakınıyorlar. MC hükümetlerinin tarım alet ve ilaçlarını ellerinde bulunduran holdinglere hizmetlerini, yaptıkları "küçük" zamlarla bile küçük üreticiler görmüşlerdir.

Bu faşist demagojiler de emekçi halkımızı, yoksul köylülüğü etkilemeyecektir. Bugün iflas eden reformist ve faşist demagojiye karşılık, küçük üreticilerin köylülüğün kurtuluşu, işçi sınıfının kurtuluşundan ayrılamaz. Köylülüğün çıkarlarının gerçek savunucusu işçi sınıfı ve onun devrimci partisidir.

Akhisar halk gençliği tütün sömürüsünü teşhir etti

Ege Ekici Tütün Piyasasının açıldığı günlerde Akhisar yurtsever devrimci gençliği, tütün sömürüsünü ve tütün üreticileri üzerindeki baskıyı protesto etmiştir.

Akhisar yurtsever devrimci gençliği, piyasanın açılmasından bir gün önce tütün sömürüsünü anlatan 4 bin adet bildiri dağıtmış, küçük üreticiler arasında yoğun bir şekilde sözlü propaganda yapmıştır. Yurtsever devrimci gençler, tütündeki sömürüye son verilmesini, kredilerin küçük üreticilere verilmesini, küçük üreticilerin banka ve tefecilere olan borçlarının iptal edilmesini istemişlerdir.

Akhisar emekçi halkı ve küçük üreticiler, yurtsever devrimci gençliğin bu faaliyetini en geniş şekilde desteklemiştir.

'Bombalı afişler' halkın mücadelesini ilerletebilir mi?

Geçtiğimiz hafta içinde özellikle İstanbul'un birçok semtinde binaların üzerine bombalı afişler asıldı. 1972 Şubatında 12 Mart'ın canilerinin katlettiği Ulaş Bardakçı'nın ölüm yıldönümünü anmak adına asılan bombalı afiş ve pankartların birçoğu patlayarak çevrede bulunan insanların yaralanmasına da neden oldu.

Bir devrimcinin ölüm yıldönümünü sözde anmak için yapılan bu tür eylemler bir kez daha halkın mücadelesine ve devrime zarar verdi. Devrim ve devrimci mücadele adına bir kez daha gericiliğin değirmenine su taşındı. "Eylem her şeydir, hedef ise hiçbir şey" anlayışı ile harekete geçen ve isimlerinin başında devrimci ibaresi bulunan grupçuklar, yine halka karşı hiçbir sorumluluk duymadan öfkelerini geçiştirdiler. Şatafatlı devrimci isimler taşıyan grupçuklar ne o bombalı afişlerin duvarlara asılmasıyla halkın mücadelesinin neyi kazanıp neyi kaybettiğini düşünmekte, ne de o bombalı afişlerden zarar görebilecek sokaktaki insanı gözü görebilmektedir.

Herhangi bir nedenle dokunulduğunda ucunda patlayabilecek bombalar taşıyan afişlerin duvarlara asılmasının halkın mücadelesini ilerletme açısından bu mücadeleye hangi olumlu katkıyı yapmıştır. Bu bombalı afişlerden sıradan insanlar ve emekçiler zarar gördüğü zaman hangi devrimci bu işi rahatlıkla devrimci bir eylem diye savunabilir? Hangi aklı başında insan bunun devrime ve halka yararlı bir iş olduğunu söyleyebilir? Bütün bu soruların cevaplarını zaten emekçiler vermektedir. Ve her cevap da olumsuzdur.

Zaten egemen sınıflar devrimi ezmek, halka saldırmak ve devrimci mücadeleyi karalamak için bu tür olayları kendilerine dayanak yapmaları bile neyin doğru, neyin yanlış olduğunu ortaya koymaktadır. Bizzat egemen sınıfların karanlık örgütleri bu yollara kendileri başvurarak devrimci güçleri halktan koparmak için çaba sarpetmeleri boşuna mıdır? Gericilik bu olayları vesile ederek devrimcileri önüne gelene kurşun sıkan, halkın malına, canına değer vermeyen başıbozuklar çetesi olduğu konusunda propaganda yapmaya koyulmaktadır. Elbette devrimciler, başıbozuklar çetesinin elemanları değillerdir. Ama sağda solda bayram çocuklarının çatapat patlatması gibi dinamit patlatan, halkın canına kasteden bombalı afişleri duvarlara asanların kimler olduğu da karanlıktır. Artık çoğu zaman sapla saman birbirine karışıyor. Bu "eylemleri" yapanlardan hangisinin bunu devrimcilik adına yaptığı, hangisinin egemen sınıfların karanlık örgütlerinin adamı olduğunu birbirine karışmıştır.

Bu tür "eylemler" faşizmin kurşunlarıyla can vermiş olan bir devrimcinin anılması gibi son derece haklı bir düşünceyi dahi karartmaktadır. Geçtiğimiz hafta içinde yurdun dört bir yanında patlayan "çatapatlar", duvarlara asılan afişler 12 Mart faşizminin nesini teşhir etmiştir? Bu eylemlerin hangisi devrimin saflarına yeni güçleri katabilmiştir? Faşizmin bugünkü saldırılarını nasıl halka açıklamıştır? Bütün bu soruların cevabı koca bir hiçtir. Üstelik bırakın gericiliğin teşhir olmasını, bizzat faşistler bu olayları devrimci harekete karşı bir propaganda aracı yapmışlardır. Devrimciler adına yapılan başıbozukluk, olumlu bir durumu bile olumsuzluğa çevirmenin aleti olmuştur.

Her eylemin doğruluğunun tek kıstası halkın mücadelesine getirdikleri ve götürdükleri ile ölçülebilir. Devrimin şehitlerini anmak ancak kitleleri devrime seferber etmekle mümkün olabilir.

Kağıt fiyatlarına yeniden %50 oranında zam yapıldı

● KAĞIT FİYATLARINA % 50 ORANINDA ZAM YAPILDI. ECEVİT HÜKÜMETİNİN BASIN ÖZGÜRLÜĞÜNE VE KÜLTÜR HAYATINA VURDUĞU YENİ BİR DARBE

Egemen sınıfların "istikrar programı" gereği Ecevit hükümeti, "düzenleme"lerine devam ederek 24 Şubat Cuma günü kağıda % 28 ile % 50 oranında zam yaptığını açıkladı. Böylece son bir buçuk yıl içerisinde kağıt fiyatları % 300 ile % 350 oranında artmıştır.

Emekçi halkın sırtına her gün yeni bir yük vuran egemen sınıflar ve onların cansimidi Ecevit iktidarı, kağıt fiyatlarına yaptıkları bu son zamla bir yandan ekonomik sömürüyü daha da yoğunlaştıracaklar, basın ağaları yeni milyonlar vuracaklar, öbür yandan da devrimci basını susturmaya çalışcaklar.

Akıllarına düştükçe, basın özgürlüğünden dem vuranlar basına sıkılmış kurşunları anlatmakla bitiremeyenler, acaba hangi basın özgürlüğünden bahsediyorlar? Elbette ki her gün "gümüş serisi" düzenleyen katlar, arabalar dağıtan burjuva basının özgürlüğünden. Onlar, yine kağıt fiyatlarında özel indirimle istedikleri kadar alacak, istediği fiyatla satıp, son zamları kapattıkları gibi yeni binlikler vuracaklar. Ayrıca, basın tekelleri özel ilan geliri adı altında kendi devletlerinden gerekli yardımı göreceklerdir.

İş, halka gerçekleri açıklayan ve yol gösteren devrimci-demokrat basına gelince, karar verilmiştir: Daha matbaadan çıkmadan el koymak, toplatma kararları çıkararak dağıtımı ve satımını yasaklamak, sahibi ve yazıişleri müdürlerine sayısı binlerce yılı bulan hapis cezaları vermek.

Ayrıca devrimci gazete ve dergilere kağıt ambargosu koyarak, onları kağıt karaborsacılarının eline bırakarak ekonomik baskı ile susturmaya çalışmak bir başka taktiktir. Bununla, devrimci basın bir yandan ekonomik iflasa sürüklenirken, diğer yandan onlar düzenli kağıt bulamayacak ve yayın faaliyeti engellenmiş olacaktır.

Ayrıca bu zam dergi ve gazetelerle sınırlı kalmıyor, demokrat ve devrimci kültüre de yönelmiş oluyor. Son zamlarla bir tek kitabı okuyabilmek için 100-150 liraya sahip olmak gerekiyor.

Yoksul köylü, ilkokula giden çocuğu için tavuğunu satarak defter almak zorunda iken şimdi de yalnız defter almak için danasını satmak zorunda kalacaktır.

Kağıda yapılan son zam, bir kere daha "düşünce ve basın özgürlüğü"nden bahseden, "kültür cephesi" kuran reformistlerin, demagojilerinin ardındaki gerçeği açığa çıkarmıştır.

Ne var ki devrimci basın, bütün baskı ve talana göğüs gererek bugüne kadar yaşamıştır. Çünkü onun gücü ve kaynağı emekçi yığınlar, devrimci proletaryadır. Ve emekçi yığınlar devrimci proletarya olduğu sürece onun sesi devrimci basın da susmayacaktır. Susturamayacaklar.

Kültür ve Sanat

SİNEMA

Arnavutluk'ta yoksul köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesinden bir kesit:

«Kanlı Topraklar»

İstanbul Sinematek Derneğinde Arnavutluk filmleri gösterisinde yer alan filmlerden biri de KANLI TOPRAKLAR'dır.

İstanbul Sinematek Derneğinde birkaç kez gösterilen Kanlı Topraklar'da 1926, 1943 ve 1946'lar Arnavutluk'undaki anti-faşist mücadeleden üç kesit alınmış ve bu tarihlerdeki gelişmeler incelenmiştir. Filmde 1926-1946 yıllarındaki olaylar genel olarak yoksul köylülerin toprak ve özgürlük mücadelesi, özel olarak da bir yoksul köylü ailesinin bu mücadele içindeki yeri etrafında odaklaştırılmaktadır.

"Kanlı Topraklar" filminden bir sahne

Filmin ilk bölümü 1926 Arnavutluk'unu ele almaktadır. Bilindiği gibi bu dönemde toprak ağalarının ve gerici Zogo rejiminin halka karşı saldırılarının yoğunlaştığı bir dönemdir. İşte filmin ilk bölümüne Tiran yakınlarındaki bir köydeki toprak ağalarının yoksul köylülere karşı saldırıları sergilenerek başlanır.

Tiran yakınlarındaki köyde koyu bir ağa baskısı vardır. Toprak ağası Maksut, yoksul köylüleri borçlandırarak topraklarına el koymaktadır. Geçim kaynakları sadece bir karış toprak olan Petere ve Sandu topraklarını Maksut'a kaptırmamak için var güçleri ile çalışmaktadır. Hatta hamile olan Sandu, bütün ısrarlara rağmen çalışmaya devam etmektedir. Ve bir gün toprakları tohumlarken tarlanın basında doğurmak zorunda kalır. Yoksul köylülerin böyle bir durum karşısındaki dayanışmalarının sergilendiği bu sahnede, yakın çevredeki köylü kadınların yardımıyla Sandu'nun bir erkek çocuğu olur. Adını Gerji koydukları çocuk, filmin sonuna kadar olumlu tipi canlandırır. Gerji 10-11 yaşlarına geldiğinde toprak ağası Maksut'un saldırıları da yoğunlaşır. Borçlarını ödemedikleri için topraklarına el konur. Topraklarınının Maksut tarafından gasbedilmesinden sonra Gerji ve babası bir avukat tutmayı ve haklarını aramayı amaçlayarak şehre (Tiran'a) inerler. Bir avukat bulup dertlerini anlatırken, toprak ağası Maksut da oraya gelir. Avukata gözdağı vererek bir köylünün davasına bakmanın hata olduğunu ve eğer bu hatayı işlerse sonucun kötü olacağını vurgular. "Kanunlar benim sahsiyetim" dir diyen Maksut, böylece tapuyu alır ve ucu bucağı görünmeyen topraklarına bir yenisini ekler. Daha sonraki sahnelerde iyice yoksullaşan ailenin tüm üyelerinin toprak ağasının yanında yarıcı olarak çalışmaları anlatılır. Ancak Maksut bu yaptıkları ile yetinmez. Kendine karşı gelişen en ufak bir başkaldırmayı istemez ve bir gün Gerji'nin gözleri önünde babasını öldürür. Gerji'nin Maksut'a duyduğu nefret daha da bilenir ve Maksut'u taşlar. Daha sonraki günlerde Gerji'ye köylüler yardımcı olur, bir köylü ona "karamsarlığa düşmek düşmanın işine yarar" diyerek mücadeleci olmasını ister. Gerji küçük yaşta olmasına rağmen babasının bir parça toprak için katledildiğini kavrar. "Bu topraklar bizimdi, bizim olacak" der ve ilk bölüm böylece biter.

FİLMİN İKİNCİ BÖLÜMÜ:

Filmin ikinci bölümünde 1943 dönemi anlatılmaktadır. Bilindiği gibi bu dönemde AKP kurulmuştur. Parti, faşist istilacılara ve hainlere karşı Arnavutluk halkının Milli Kurtuluş Savaşına önderlik etmekte, geniş kitleleri kendi politikası doğrultusunda örgütlemekte ve mücadeleye sevk etmektedir.

1943'lere gelindiğinde artık Gerji büyümüş ve gelişen devrimci hareket onu etkilemeye başlamıştır. Partizanların toplandığı küçük bir köy değirmeninde bölge komiseri ile tanışır. Komiseri tanıması Gerji üzerinde büyük etkiler bırakır; hele komiserin "iktidar halkın olacak, gasbedilen topraklar dağıtılacak" şeklindeki sözleri onu çok etkiler ve zamanla partizanların mücadelesine o da katılır. Bir gün Bölge Komiseri ile bulusmak için değirmene gider. Orada yaralı bir kız partizanı da tanır. Komiser ayrıldıktan sonra değirmende partizanların toplandığını haber alan Maksut, İtalyan askerlerinin de desteğini alarak değirmeni kuşatır. Değirmende yaralı partizan, Gerji ve yaşlı değirmenci bulunmaktadır. Maksut, yaşlı değirmenci ile işi olmadığını ve değirmencinin dışarı çıkmasını ister, ancak yaşlı değirmenci, "Partizanları teslim edinceye kadar göğsümü kahpe kurşunlara siper ederim" diyerek partizanlara olan bağlılığını anlatır. Sert bir çatışma başlar. Çatışma sırasında Maksut değirmene girmeyi başarır ancak başarısı bu kadardır. Değirmenci ve Gerji, Maksut ve adamlarını öldürürler. Daha sonra da devam eden çatışmalar sırasında yaşlı değirmenci, Gerji ve partizanları oradan kaçırır ve tek başına direnmeye baslar. Ancak bir İtalyan kurşunundan kaçamaz. Son nefesini vermeden değirmeni döndürür ve son defa bakar ağır ağır dönen taşa.

Üçüncü dönem 1946'lar Arnavutluk'unu anlatmaktadır. Bu dönemde artık Milli Kurtuluş Savaşı sonuçlanmış, demokratik halk iktidarı kurulmuş ve Partinin önderliğinde sosyalizmin inşasına başlanmıştır.

Filmin son sahnelerinde coşkun bir insan seli görülür. Ellerinde Enver Hoca'nın resmi ve silahları ile yaklaşmakta olan topluluk, toprak ağası Maksut'un daha önceleri zorla el koyduğu uçsuz bucaksız topraklara gelir; burada eski tapular ve borç senetleri yakılır. Köylüler sevinç içindedirler. Bir yandan şarkı söylerken, bir yandan da Komiseri kucaklamaktadırlar. Yaşlı kadınların ve kızların "Yaşasın Arnavutluk Komünist Partisi" diye haykırarak partiye olan sevgilerini dile getirdikleri bu son sahnede babasının kanı ile sulanan topraklara tekrar kavuşan Gerji ve annesinin sevinci ile son bulur.

Diğer Arnavutluk filmleri gibi Kanlı Topraklar da proleter devrimci sanat anlayışının bariz bir göstergesidir. Kanlı Topraklar filminde de izlediğimiz gibi sanatın devrim ve sosyalizm mücadelesi için kullanılan bir silah olması, salt bir slogancılık ve doğmacılık olarak ele alınmamış, aksine Kanlı Topraklar'da engin sınıf sevgisi ve estetiğine yer verilerek anlatım gerçekçi, güçlü, kavratıcı bir şekle dönüştürülmüştür.

İstanbul Sinematek'te Arnavutluk filmleri gösterisi

İstanbul Sinematek Derneğinde yeni bir film gösterisi yapılmaktadır: Arnavutluk Filmleri Gösterisi. Arnavutluk Filmleri Gösterisi, 19 Şubatta başlamıştır ve 11 Mart'a kadar devam edecektir. Arnavutluk filmleri gösterisinin programı şöyledir

27 Şubat Salı	15.00	YÜZLEŞME
	19.00	ESKİ YARALAR
28 Şubat Çarşamba	15.00	ESKİ YARALAR
	17.00	KARLI YOLLAR
	19.00	YÜZLEŞME
1 Mart Perşembe	15.00	KARLI YOLLAR
	19.00	ESKİ YARALAR
2 Mart Cuma	15.00	ESKİ YARALAR
	19.00	YÜZLEŞME
3 Mart Cumartesi	10.00	ÇOCUK FİLMLERİ
	14.00	KARLI YOLLAR
	16.00	YÜZLEŞME
4 Mart Pazar	14.00	YÜZLEŞME
	16.00	KARLI YOLLAR

İLAVE PROGRAM

5 Mart Pazartesi	15.00	TEHLİKELİ GÖSTERİLER
	19.00	KOLLANTAI
6 Mart Salı	15.00	KOLLANTAI
	19.00	İTALYANLAR RUSYA'DA
7 Mart Çarşamba	15.00	KOLLANTAI
	17.00	İTALYANLAR RUSYA'DA
	19.00	TEHLİKELİ GÖSTERİLER
8 Mart Perşembe	15.00	İTALYANLAR RUSYA'DA
	19.00	KOLLANTAI
9 Mart Cuma	15.00	KOLLANTAI
	18.00	TEHLİKELİ GÖSTERİLER
10 Mart Cumartesi	10.00	ÇOCUK FİLMLERİ
	14.00	İTALYANLAR RUSYA'DA
	16.00	TEHLİKELİ GÖSTERİLER
11 Mart Pazar	14.00	KOLLANTAI
	16.00	İTALYANLAR RUSYA'DA

Kapitalist

Baş.ta.sa.4'de

reformist sendika liderleri, emekçileri sömürmeye ve ezmeye devam edebilmek için, onların omuzlarına binen bu musibetin gerçek nedenlerini örtbas etmeye çalışmaktadırlar. Bu nedenle işçi sınıfı ve diğer emekçiler hem burjuvaziye ve hem de onun uşaklarına karşı her geçen gün daha fazla mücadele etmekte ve kapitalist sömürü ve baskıya ebediyen son vermek için devrimci yolu seçmektedirler.

(Radio Tirana, No: 26/78
19 Aralık 1978)

İran halkı

Baş.ta.sa.1'de

yenilmez ve yutulmaz lokma olarak lanse edilen faşist Şah rejiminin güçlü dayanaklarından biri olan ve yıllardan beri İran emekçilerinin kanını içen işkence ve katliam şebekesi SAVAK, İran halkının devrimci-demokratik mücadelesi sonucunda dağıtıldı. SAVAK ajanları bizzat emekçiler tarafından tutuklandı ve birçoğu ya idam edildi ya da kurşuna dizildi.

Ayrıca yıllarca İran halkı üzerinde kan ve terör estiren ve Tahran vb. gibi büyük şehirlerin sokaklarını kana bulayan birçok sıkıyönetim komutanı ve faşist Şah rejiminin özel cinayet mangalarının komutanları kurşuna dizilerek cezalandırıldılar.

İran halkının mücadele deneyi ve sivil ve resmi faşist katliam şebekelerine karşı uzlaşmaz tutumu diğer halkların da yolunu aydınlatmaktadır

SAVAK'ın ve İran'daki faşist işkencecilerin "akibeti" bizlere diğer ülkelerdeki ve ülkemizdeki yandaşlarının sonunu anımsatmaktadır.

Mısır ve

Baş.ta.sa.1'de

leni yapmaktadırlar. Gericiliği yenilmez ve yıkılmaz olarak göstermeye çalışmaktadırlar.

Halbuki bütün gericiler koftur ve onların hayata geçirmeye çalıştığı bütün baskılar, zam ve zulüm tedbirleri iflas etmeye, geri tepmeye mahkûmdur. Yeter ki işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri bunlara karşı doğru bir temelde ve doğru bir önderlik altında mücadele etsin. O takdirde bütün baskı tedbirleri, zam ve zulüm tedbirleri emekçi halkın mücadelesine çarparak iflas edecektir.

Örnek mi istiyorsunuz? İşte en iyi iki örnek, Mısır ve Polonya halklarının mücadele deneyleridir. Bu mücadele deneyleri bugün de taptaze önümüzde duruyor ve egemen sınıfların CHP reformistleri eli ile bugün uygulamaya çalıştıkları zam ve zulüm tedbirleri karşısında bizlerin ne yapması gerektiğine işaret ediyor.

MISIR HALKI ZAMLARI GERİ ALDIRIYOR

Bilindiği gibi ABD emperyalizminin uşağı Sedat rejimi, Mısır'da 1976 sonlarında pirinç, un ve şeker gibi en temel tüketim maddelerinin fiyatlarına büyük oranda zam yapmıştı. Fakat Mısır halkının boyuneğmez mücadelesi Mısır egemen sınıflarının heveslerini kursaklarında bırakmıştır. Yapılan zamlar karşısında Mısır işçileri ve emekçileri onbinler halinde birçok büyük şehirde gösteriler düzenlemiştir. Bu gösterilere üniversite öğrencileri de büyük kitleler halinde katılmışlardır. Gösteriler sırasında polisle halk arasında sık sık silahlı, taşlı-sopalı çatışmalar olmuştur. Bu çatışmalarda 80 kişi ölmüş, 500'ün üzerinde emekçi de yaralanmıştır. Gösterileri önlemek ve mücadeleyi bastırmak için Sedat yönetimi sokağa çıkma yasağı koymuş, bu yasağa uymayanlara ateş açılacağını bildirmiştir. Bütün bu baskı ve engellemelere rağmen Mısırlı emekçiler hayatlarının daha da çekilmez hale getirilmek istenmesine karşı mücadelelerini kararlılıkla sürdürmüşlerdir.

Mısır egemen sınıfları, düzenledikleri oyunların karşısında halkın birleşik gücünü, toplu protestosunu ve başeğmez mücadelesini bulunca geri adım atmak ve temel tüketim maddeleri için getirdikleri zamları geri almak zorunda kalmışlardır.

POLONYA HALKININ MÜCADELE DENEYİ

Aynı durumun başka bir örneğine de gene aynı yılın (1976 yılının) Haziran ayı sonlarında Polonyada tanık olduk.

Polonya'da iktidarda bulunan revizyonist Polonya Birleşik İşçi Partisi yöneticileri, halkın en temel tüketim maddelerinin fiyatlarını 1976 yılı başında aşırı derecede yükseltti, birçok mala zam yaptı. Bunun üzerine temel tüketim maddelerinin fiyatlarının aşırı derecede yükseltilmesini protesto etmek ve yapılan zamları geri aldırmak amacıyla işçiler başkent Varşova'da 25 Haziranda grevlere gittiler. Grevler ve protesto hareketleri kısa bir zamanda diğer şehirlere de yayıldı; geniş halk kitlelerini sardı. Grevlerin ve işi yavaşlatma eylemlerinin yanında birçok yerde işçiler devrimci şiddete başvurdular. Revizyonist partinin binalarını tahrip ettiler.

Geniş işçi kitleleri "Bütün İktidar İşçi Sınıfına", "Sınıf Sömürüsüne Karşıyız" vb. gibi siyasi sloganlar da kullanarak mücadelelerini doğrudan doğruya revizyonist Gierek iktidarına ve onun patronu Sovyet sosyal-emperyalistlerine karşı yönelttiler.

Revizyonist yönetim işçi sınıfının mücadelesini bastırmak için elinden geleni yaptı. İşçilerin üzerine ateş açtı, onlarca işçiyi cezalandırdı; ama işçilerin ve emekçi halkın mücadelesi karşısında geri adım atmak zorunda kaldı. Gösterilerin başlamasından sonra 24 saat içinde temel gıda maddelerinin fiyatlarının yükseltilmesi için alınan kararı iptal ettiğini açıklamak zorunda kaldı.

Gerek Mısır halkının, gerekse Polonya halkının mücadelesi, bu ülkelerdeki sömürü ve zulüm düzenini yerle bir etmedi, ama Mısır ve Polonya halkları burjuvaziye karşı mücadelede bir mevzi kazandılar, onları geri adım atmak zorunda bıraktılar; kapitalizmin buhranının bir bütün olarak kendi üzerlerine yıkılmasına razı olmadılar, ve bunu kararlı olarak yürüttükleri mücadele ile başardılar.

Mısır ve Polonya halklarının ve işçi sınıflarının burjuvaziye karşı bu mücadele deneyleri, bugün aynı tip saldırılarla karşı karşıya olan dünya halklarına ve Türkiye halkına ışık tutmakta, örnek olmaktadır.

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE

SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL * SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ OSMAN TAŞ * YÖNETİM YERİ: 2. BEYLER 848. SOKAK, NO: 90/213 KONAK-İZMİR * YAZIŞMA ADRESİ: TEOMAN GÖRAL PK. 71 KONAK-İZMİR * ABONE ŞARTLARI: YURT İÇİ: 6 AYLIK 125 TL, YILLIK 250 TL, YURT DIŞI İKİ KATIDIR

BASILDIĞI YER: S.S.TÜKEL — Gazetecilik ve Matbaacılık: Gazi Bulvarı No. 18 İZMİR

Sahte TKP

Baş.ta.sa.1'de

emekçi halkın kazanılmış haklarını yok etmeye çalışmakta, bir yandan da faşist diktatörlüğü militarist kurumlarından bürokratik yapısına kadar yeniden düzenlemeye, daha da güçlendirmeye ve sağlamlaştırmaya çalışmaktadırlar.

Bunun karşısında AP ve MHP gibi faşist partiler ellerini oğuşturarak bu tedbir ve "düzenlemeleri" yürekten desteklemekte ve bu konuda CHP reformistleri ile kader birliği etmektedirler. Yalnız onların tek itirazı CHP reformist hükümetinin işbaşında olmasıdır. Onlar iktidarın reformistlere değil, kendilerine verilmesini istemektedirler.

Reformistler ve faşistler, komprador-feodal devletin, faşist diktatörlüğün güçlendirilmesinde, ve sağlamlaştırılmasında tam anlamıyla anlaşmakta ve bu yönde yürütülmekte olan faaliyette işbirliği yapmaktadırlar.

Aynı şey sahte TKP ve TİKP revizyonistlerinin politikası açısından da geçerlidir. Onlar, farklı sosyal-emperyalist devletlerin ve farklı egemen sınıf kliklerinin çıkarlarını temsil etmelerine ve belli farklılıklar taşımalarına rağmen, komprador-feodal devletin sağlamlaştırılmasında, faşist diktatörlüğün militarist aygıtlarının ve işkence örgütlerinin egemen sınıflara daha iyi hizmet edecek şekilde düzenlenmesinde hem birbirleriyle, hem de AP ve MHP gibi faşist partilerle tam bir anlayış birliği içinde hareket etmektedirler.

Bunun en iyi göstergesi, bu iki revizyonist mihrakın MİT, Toplum Polisi, Jandarma Komando Birlikleri vb. gibi faşist diktatörlüğün militarist aygıtları karşısındaki tutumlarıdır.

TKP revizyonistleri göstermelik bir şekilde, sıkıyönetimin kaldırılmasından bahsederken ve sıkıyönetime karşı "savaşım" çağrıları yaparken, "savaşım" hedeflerini sadece MHP ve Türkeş ile sınırlamaktadır. Faşist diktatörlüğün militarist ve bürokratik mekanizmasının, bu revizyonistlere göre yaşatılması ve sağlamlaştırılması gerekir. İzledikleri politika da buna hizmet etmektedir.

TİKP yeni revizyonistleri, hem sıkıyönetimin ve hem de bugünkü mevcut komprador-feodal devletin bütün kurumlarıyla birlikte yaşatılmasının ve güçlendirilmesinin en büyük savunucularıdır. Onlar da tıpkı sahte TKP revizyonistleri gibi kaderlerini mevcut düzenin ve devletin kaderi ile birleştirmişlerdir.

Çünkü bu revizyonist mihrakların farklı sosyal-emperyalist devletlerin ve farklı egemen sınıf kliklerinin çıkarlarını savunuyor olmalarından başka, mevcut komprador-feodal düzene ve devlete hiçbir itirazları yoktur.

YDGD'ler

Baş.ta.sa.1'de

rum, Trabzon ve Kayseri'de yapılan toplantılara yüzden fazla YDGD şubesini ve diğer demokratik kuruluşları temsil eden delegeler katılmıştır. Basına açık yapılan toplantıların sonunda yayınlanan bildirilerde, sıkıyönetimin ilan edilmesinin halka yönelik yeni bir saldırı olduğu vurgulanmış, sıkıyönetimin demokratik kitle örgütlerini kapatması, devrimci yayınları yasaklaması protesto edilmiştir.

Yüzden fazla gençlik örgütünün ve demokratik derneğin imzasının bulunduğu bildirilerde "yeni baskı yasalarının silahların gölgesinde hazırlandığı, bu baskı tedbirlerine yönelecek muhalefetin de sıkıyönetim silahı ile önlenmeye çalışıldığı" belirtilmiştir.

Zamlar

Baş.ta.sa.1'de

mektedir.

Geçtiğimiz yıl içinde toptan eşya fiyatları yüzde elli civarında arttı. Parakende eşya fiyatları ise bunun çok üzerinde bir yükseliş gösterdi.

Bugün ise CHP reformist hükümeti eli ile birçok KİT ürününe yeni zamlar yapılmaktadır veya yeni zamlar yapılmasının hazırlığı yapılmaktadır. Reformist hükümet, 1979 Yılı Bütçesinin açıklarının bir bölümünü yeni zamlarla kapatmayı planlamaktadır. Bilindiği gibi 1978 Yılı Bütçesinin 90 milyar liralık açığı aynı yıl içinde yapılan zamlarla kapatıldı. Aynı politika, 1979 yılı içinde de uygulanacaktır.

Hatta bu politikanın uygulanmasına bugünden başlanmıştır. Geçtiğimiz hafta içinde Petkim'in ürettiği ürünlere % 60 ile % 65 arasında değişen zamlar yapılmıştır. Diğer KİT ürünleri için yapılması düşünülen zamların ise eli kulağındadır. Muhtemelen yeni bütçenin onaylanması ile birlikte petrol ürünlerine en az % 30 - % 70 arasında yapılması düşünülen zam da yürürlüğe girmiş olacaktır. Petrol ürünlerine zam yapılması bütün tüketim maddelerinin kendiliğinden zam yemesi demektir.

Komprador burjuvazinin temsilcileri ise kendi ürettikleri ürünlere yasal zam yapılması için her gün hükümetin kapısını aşındırmaktadırlar.

Üstelik yeni zamların getireceği yüklerin emekçi halkın gelir düzeyinin yükselmesi ile karşılanması olanağı da yoktur. Çünkü egemen sınıflar bir yandan yeni Vergi Yasa Tasarısı ile halkın cebindeki son kuruşu da almayı hedeflerken, bir yandan da "Toplumsal Anlaşma", memur maaşlarının dondurulması, tarım ürünleri taban fiyatlarının düşük tutulması vb. gibi yollarla emekçi halkın gelir düzeyini mümkün olan en asgari düzeyte tutmaktadır.

Bu durumda içinde bulunduğumuz yıl içinde yapılan ve yapılacak yeni zamlarla emekçi halkın hayatı daha da dayanılmaz ve katlanılmaz hale gelecektir.

Bugün işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri yaşama düzeylerinin yükseltilmesini ve:

- Emperyalistlerin, komprador burjuvazinin ve bunların denetimindeki banka, sanayi, tarım, ticaret işletmelerinde, bu işletmelerde çalışan emekçilerin denetiminin kurulmasını,
- Tekelci işletmelerin kârlarının kısıtlanmasını,
- Fiyat artışlarının durdurulmasını ve özellikle işçi ve diğer emekçi kitlelerin zorunlu tüketim maddelerinin fiyatlarının düşürülmesini, yapılan zamların geri alınmasını,
- Eşit işe eşit ücret ödenmesini,
- Asgari ücretin bir işçi ailesinin insanca yaşayacak düzeye yükseltilmesini istemekte ve bunun için mücadele etmektedir.

Ülkemizi

Baş.ta.sa.1'de

peryalist kredi kurumlarının kapısını aşındırıyorlar.

Her gün gazete manşetlerine geçen haberlerden de anlaşılacağı gibi, çeşitli emperyalist ülkeler Türkiye'ye "taze para" vermek için yeni koşullar ileri sürmekte, toplantı üstüne toplantı yapan emperyalist kredi kurumları Türkiye üzerine hesaplar yapmakta ve hepsi de Türkiye'nin İMF'nin öne sürdüğü koşullara boyun eğmesi üzerine anlaştıklarını açıklamaktadırlar.

CHP reformist hükümeti de bu koşulları bir bir uygulamaya koymakta, ve yenilerini uygulamak için de kolları sıvamış bulunmaktadır. Başbakan Bülent Ecevit, yarım ağızla ne kadar yalanlamaya uğraşırsa uğraşsın, hükümet TL'nin değerini yeniden düşürmek için hazırlıklar yapmaktadır ve muhtemelen böyle bir karar Bütçenin yürürlüğe girmesinden sonra açıklanacaktır.

Bütün bunlar açık birer gerçekken bazı demokrat görünümlü gericiler ah vah çekmekte, emperyalistler karşısında başka seçeneklerimizin olmadığını vurgulamaya ve Türkiye halkını bu doğrultuda aldatmaya çalışmaktadırlar.

Ama Türkiye halkı bunlara kanmayacak kadar gerçekleri görmektedir artık. Hayır, bugün başka seçenekler vardır ve Türkiye'nin bağımsızlığı da bu seçeneklerin uygulanmasından geçmektedir. Bugün Türkiye halkı, ülkemizi emperyalizme bağlayan bütün kölelik bağlarının koparılmasını, emperyalist devletlere olan bütün borçların iptal edilmesini, emperyalistlerin ve komprador burjuvazinin bütün mallarına el konmasını, emperyalistlerle ve sosyal-emperyalistlerle imzalanmış bütün kölelik anlaşmalarının ve onlara verilmiş bütün imtiyazların kaldırılmasını, ülkemiz toprakları üzerinde tek bir emperyalist askeri birlik ve üs bırakılmamasını istemekte ve bu taleplerini gerçekleştirmek için mücadele etmektedir.

Bu mücadele er geç başarıya ulaşacaktır. Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi durdurulamayacaktır. Bağımsız ve demokratik Türkiye, emekçi halkın nasırlı elleri üzerinde yükselecektir.

Ne emperyalist baskılar, ne de reformizmin ve revizyonizmin uyuşturucu ve karşı-devrimci manevraları bu mücadelenin önünde duramayacaktır

Nuran Saygılı

Baş.ta.sa.1'de

kadar davanın ertelenmesini ve Nuran Saygılı'nın tahliye edilmesini talep etmişlerdir. Savcı da avukatların istemlerine katılmış ve Nuran Saygılı'nın tahliye edilmesini talep etmiştir.

YDGF

Baş.ta.sa.1'de

tıldığını söylemiştir.

Bugün öğrenci ve emekçi gençliğin merkezi, anti-faşist kitle örgütü olan ve 150'den fazla YDGD'yi ve 30 binin üzerinde yurtsever genci çatısı altında toplayan Yurtsever Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu (YDGF) bu şekilde ve tamamen burjuva yasalarına aykırı bir biçimde kapatılmış bulunmaktadır.

YDGF'nin kapatılmasıyla faşist diktatörlüğün öğrenci ve emekçi gençlik ve onun kitlevi anti-faşist örgütleri üzerindeki baskıları doruk noktasına varmıştır.

Elbette ki yurtsever devrimci gençlik, YDGF'nin kapatılması karşısında ellerini kollarını bağlayarak sessiz kalmayacaktır.

YDGF'nin kapatıldığı haberinin duyulması üzerine yurtsever, devrimci gençler, çeşitli protesto gösterileri yapmışlardır. 22 Şubat günü İstanbul'da Sultanahmet'te toplanan yüzlerce genç, YDGF'nin hiçbir gerekçe gösterilmeden kapatılmasını lanetlemişler ve YDGF'nin açılmasını istemişlerdir.

Bütün bunlara ek olarak, faşist çeteler Uşak'ta yeni bir provokasyon düzenleyerek Uşak YDGD'nin lokaline bomba koymuşlar, 10 kişinin yaralanmasına neden olmuşlardır. Buna rağmen Vali, yurtsever devrimcileri "suçlu" gibi göstererek, faşist çeteleri koltuğunun altına almış, onların cinayet ve saldırılarını örtbas etmeye çalışmıştır.

Tüm devrimci, demokrat ve yurtseverleri, anti-faşist kitle örgütleri üzerindeki baskılara karşı çıkmaya, bu örgütlerle ilgili kapatma kararlarının kaldırılması için mücadele etmeye çağırıyoruz.

Başta sıkıyönetim komutanlıklarının kapattığı anti-faşist kitle örgütleri (YDGF, İYDGD, BYDGD vb.) olmak üzere tüm kitle örgütleri üzerindeki baskılar kaldırılmalı, kapatılan dernekler açılmalı, örgütlenme özgürlüğünün önündeki bütün engeller kaldırılmalıdır.

DHB saflarını

Baş.ta.sa.3'de

orisi"nin Devrimci Halkın Birliği platformu arasında "bir süs gibi mi kaldığına" yoksa platformun temelini mi teşkil ettiğine kısaca değinelim:

a) KEMALİZM: Tekke şefleri, Kemalizmin sınıfsal temelinin komprador burjuvazi ve toprak ağaları olduğunu, Kurtuluş Savaşına komprador burjuvazi ve toprak ağalarının önderlik ettiğini ve anti-emperyalist bir mücadele olduğunu söylüyorlar. Oportünist şeflerin bu tezlerini hangi "Üç Dünyacı"lar reddeder? Oportünist şeflere soruyoruz, aşağıda soracağımız soruların yanıtlarını M-L klasiklerden gösterebilir misiniz?

1- Komprador burjuvazi ve toprak ağaları anti-emperyalist mücadele verebilir mi?

2- Komprador burjuvazi ve toprak ağaları ulusal kurtuluş savaşlarına önderlik edebilir mi?

Tekke şeflerinin yukarıdaki sorulara olumlu yanıt verdiklerini daha önceden biliyoruz. Onlar komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının anti-emperyalist mücadele verebileceğini kabul ederken onların devrimci olduklarını da kabul etmiş olmuyorlar mı?

Belki diyeceksiniz ki biz komprador burjuvazinin hepsinin değil, bir kısmının anti-emperyalist olduğunu söylüyoruz. Sakın korkmayın oportünist baylar, emektar öğretmeniniz Doğu Perinçek de tüm komprador burjuvazi ve toprak ağalarının anti-emperyalist olduğunu ilan etmiyor. Aydınlık ile aranızda fark, sadece hedef olarak gösterdiğiniz komprador burjuvazi ve ve toprak ağalarının genişliği ve darlığıdır.

FAŞİZM: Oportünist şeflerin faşizm teorilerini formüle ederken, komprador burjuvaziyi faşist ve liberal burjuvazi olarak iki kanada ayıran tezini anımsadıktan sonra şu soruyu soralım: Liberal burjuvazi milli burjuvaziye mi yoksa komprador burjuvaziye mi tekabül eder? Devrim ağaları, milli burjuvazinin özelliği olan liberalliği komprador burjuvazi ve toprak ağalarına atfederek, komprador burjuvaziyi anti-emperyalist, anti-faşist ilan ettiler.

Aynı dönemde taban tabana zıt iki ayrı platform nasıl oluyor da M-L oluyor?

Bütün bunlardan dolayı DHB şeflerini kaderleriyle baş başa bırakıyor ve Parti Bayrağı saflarında birleşiyoruz. Tüm devrimcilere çağrımız da budur.

Bütün sivil

Baş.ta.sa.1'de

reformistlerin tüm iddialarının aksine, egemen sınıfların sıkıyönetim dahil hiçbir tedbiri emekçi halktan yana, faşizme, sivil faşistlere karşı olamaz. Tam tersine egemen sınıfların ve onların kol tuk değneği CHP reformizminin tüm uygulamaları emekçi halk kitlelerinin gelişen devrimci-demokratik mücadelesini daha çok boğmaya ve baskı altına almaya hizmet etmektedir. Sivil faşistlerin cinayet ve katliamları sürmektedir. Bu katliam mangaları çeşitli yerlerde devrimci ve emekçi kanı akıtmayı sürdürmektedirler. Bunun en bariz örneklerine geçtiğimiz hafta içinde Adana ve Uşak'ta tanık olduk. Adana'da emekçi halkın oturduğu kahveleri basan faşist katiller birçok emekçiyi katletmişler onlarcasını yaralamışlardır. Uşak'ta ise Uşak YDGD Lokaline bomba koyarak yurtsever devrimcilerin yaralanmasına neden olmuşlar ve provokasyon düzenlemeye çalışmışlardır.

Şimdi sıkıyönetimin iki ay daha uzatılmasına çalışılıyor. Gazetemizin baskıya verildiği gün Ecevit hükümetinin bu konudaki isteği Mecliste oylanacaktır. Ve çok sürpriz bir durum olmadığı takdirde de sıkıyönetim iki ay daha uzatılmış olacaktır.

Sıkıyönetimin uzatılması ile ilgili tartışmaların sürdüğü sırada, AP ve MHP sözcüleri sıkıyönetimin uzatılmasına karşı oldukları yönünde demeçler vermişlerdir. AP bu konu ile ilgili grup kararı aldığını açıklamıştır.

Faşistlerin bu demeçleri "Üç Dünyacı" revizyonistler tarafından sıkıyönetimin demokratikliği ve anti-faşistliğinin gerekçesi olarak gösterilmeye çalışılmıştır. Halbuki AP ve MHP, sıkıyönetimin "sol'a karşı daha "sert" tedbirler almasını kısa zamanda dikensiz bir gül bahcesi yaratılmasını istemekte, CHP hükümetinin ise "sıkıyönetim komutanlarının işlerine karışarak", "sıkıyönetimi sulandırdığından" bahsetmektedirler. Bunun için de sıkıyönetimin CHP eliyle değil, kendileri eli ile uygulanmasını istemektedirler.

Sıkıyönetim, ister reformistler eliyle uygulansın, isterse AP ve MHP gibi faşist partiler eliyle uygulansın, onun emekçi halka karşı olan niteliği değişmeyecektir.

Bugün işçi sınıfı ve emekçi halk, sıkıyönetimin kaldırılmasını, faşist propagandanın yasaklanmasını, başta MHP ve ÜGD olmak üzere tüm faşist örgütlerin kapatılmasını, MİT, Kontr-gerilla, siyasi polis örgütleri, Toplum Polisi, Jandarma Komando Birlikleri gibi faşist kurumların dağıtılmasını istemektedir; bunun için mücadele etmektedir.

Bütün sivil ve resmi faşist örgütlerin kapatılması, faşist canilerin hak ettikleri cezaya çarptırılması, emekçi halkın örgütlü mücadelesi sonucunda gerçekleştirilecektir.

Bütün faşist

Baş.ta.sa.1'de

sa Tasarısının tümü Adalet Komisyonunda kabul edilerek onaylandıktan sonra, Millet Meclisine gelecek ve Bütçe görüşmeleri bitiminde Mecliste ele alınacak. Mecliste kabul edildiği takdirde yasalaşarak kesinleşecek.

Böylece egemen sınıflar ve onların faşist diktatörlüğü bugünkü uygulamalarını yasal bir görünüm altında sürdürecekler ve emekçi halkın her türden legal örgütlenme hakkını fiilen ortadan kaldırmaya çalışacaklar.

Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısının Adalet Komisyonunda görüşülmesi sırasında dikkati çeken en önemli özelliklerden birisi, gerek reformist milletvekillerinin ve gerekse faşist milletvekillerinin aynı siyasi tavrı savunmaları ve bu yolda davranmalarıdır. Böylece faşistler ve reformistler düzenin sürdürülmesinde ve faşist diktatörlüğün sağlamlaştırılmasında aralarındaki yöntem farklılıklarında birbirlerine girerken, emekçi halka karşı alınan tedbirlerde birleşmekte ve bütün anlaşmazlıkları bir kenara bırakmaktadırlar.

Öte yandan Yüksek Askeri Şura Toplantısında bir konuşma yapan Başbakan Bülent Ecevit, 'olağanüstü dönemler için yasal düzenlemeler yapmaya' devam edeceklerini açıklamıştır.

Bugün CHP reformistleri eli ile hazırlanan ve yakında Millet Meclisi Genel Kurulunda ele alınacak Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısı bu politikanın bir parçasıdır ve CHP reformistleri her alanda olduğu gibi emekçi halkın her türden legal örgütlenme hakkının yok edilmesi konusunda da egemen sınıflara hizmet sunmaya devam edeceklerdir.

Ama hayır, işçi sınıfı, emekçi halk kitleleri ve halk gençliği kazanılmış haklarının bir çırpıda yok edilmesine izin vermeyecektir. Bütün baskı tedbirleri emekçi halkın örgütlü mücadelesine çarparak iflas edecektir. İşçi sınıfının ve emekçi halkın mücadelesi bütün baskı tedbirlerini boşa çıkaracağı gibi, yeni demokratik ve siyasi mevziler yaratacak ve bu mücadele gerçek özgürlüğün ve siyasi demokrasinin yaratılmasına kadar devam edecektir. Bugün tarihin tekerliği bu yönde dönmektedir.

Halkın örgütlenme, söz, toplantı, basın, gösteri vb. hakları önünde engel olan tüm faşist yasalar kaldırılmalı, yasalaştırılmak istenen tüm baskı tedbirleri geri alınmalıdır.

Çin

Baş.ta.sa.2'de

emperyalist siyasetinden kaynaklanmaktadır. Çin'in saldırısından sonra Vietnam'la arasındaki "Dostluk ve İşbirliği Anlaşmasını" hatırlatarak tehditler savuran yeni çarlar, Çin müdahalesi ile Güneydoğu Asya'da hegemonya alanlarında meydana gelen karışıklığı önlemeyi hedeflemektedir.

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin bu işgal eylemine karşı çıkmasının altında yatan Vietnam halkı için duyduğu iyiniyet ve kaygı değil, emperyalist çıkarlarının elden gideceğine ilişkin korkudur. Eğer Rus sosyal-emperyalistleri Vietnamla aralarında, geçen yıl imzalanmış oldukları anlaşmaya dayanarak bir askeri müdahalede bulunurlarsa bu yalnızca Vietnam'ın sömürgeleştirilmesine, bu bölgede Rus hegemonyasının daha da sağlaştırılmasına hizmet edecektir.

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin uzattıkları söz de yardım elinde Vietnam halkının çıkarına olan hiçbir şey yoktur.

DÜNYA HALKLARI ÇİN SOSYAL EMPERYALİSTLERİNİ DE YERE ÇALACAK

2000 yılında dünyayı yönetmek isteyen bir süper devlet olma hayalleri peşinde koşan Çin revizyonistleri Vietnam'a karşı yönelttikleri saldırı ile bu emellerini bir kez daha açıkça ortaya koymuşlardır. Dünya halkları şimdi sonradan türeyen yeni çarlardan sonra yeni Çin hanedanlarının emperyalist siyasetiyle karşı karşıyadır.

Ama halklar emperyalistlerle nasıl savaşılacağını artık öğrenmişlerdir. Özellikle güneydoğu Asya'da bugüne kadar ne Fransızlar, ne Japonlar, ne de Amerikan emperyalistleri tutunabilmişlerdir. Güneydoğu Asyanın kahraman halkları tıpkı bu emperyalistlerin, dersini verdiği gibi yeni Çin sosyal emperyalizminin de, Moskovalı yeni çarların da hakkında gelecektir

Çin askeri birlikleri, Vietnam'dan çekilmelidir. Bütün emperyalistler Güneydoğu Asya'dan ellerini çekmelidirler.

OKUYUCULARIMIZA

Gazete kağıdı fiyatlarına hükümet tarafından yeniden yüksek oranda zam yapılmış ve gazete kâğı geçtiğimiz haftadan itibaren yeni fiyatlarla satılmaya başlamıştır.

Bu yeni zamla birlikte gazetemizin kullandığı kağıdın fiyatı % 35 oranında artmış olmaktadır.

Ayrıca sıkıyönetimin ikinci ayından itibaren SEKA gazetemizin kağıt tahsisini de kanunsuz olarak kesmiştir. Bu nedenle gazetemiz bir süredir ancak karaborsadan bulduğumuz ve yüksek fiyatlar ödediğimiz kağıtla çıkabilmektedir. Resmi fiyatı 17 bin lira olan gazete kağıdı ise karaborsada 25 bin liraya alınabilmektedir.

Öte yandan gazetemizin maliyetini yükseltecek diğer girdilerde de büyük artış olmuştur.

Bu nedenle zorunlu olarak gazetemizin fiyatını 5 liradan 7,5 liraya çıkarıyoruz.

HALKIN KURTULUŞU yolunda GENÇLİK

Gençlik hareketinin temelini işçi ve köylü gençliğin teşkil etmesi gerektiğini unutmayınız. Bu sizin dayanacağınız geniş kitlelerdir.

EĞİTİM ENSTİTÜLERİ AÇILIRKEN

1977-78 öğrenim yılına dahil "hızlı eğitim" uygulamasını tamamlayan eğitim enstitüleri yeni öğrenim yılına geçtiğimiz günlerde açıldı.

Eğitim enstitüsü öğrencileri, geçtiğimiz öğrenim yılında okullarını birer saldırı üssü haline getiren faşist milislere, okullara doldurulan polis-jandarmaya karşı kararlı bir mücadele yürüttü. Tüm saldırı ve engellemelere rağmen, öğrenciler, birleşip kenetlendi. Faşist milisleri birçok okuldan tecrit etti. Öğrenciler yeni öğrenim yılına hem bu mücadelenin kazandırdığı tecrübeyle, hem de kendilerine katılmış yeni güçlerle güçlenmiş olarak girmektedir. Bunlar yeni öğrenim yılında da mücadelenin gelişip güçleneceğine birer kanıttır.

Ancak şunu hemen belirtmek gerekir ki, geçmiş öğrenim yılında öğrencilerin karşılaştığı engeller yine onları beklemektedir. Bu, eğitim enstitülerine yeni kayıt olmuş öğrenciler için de aynıdır. Bilindiği gibi, CHP hükümeti ve onun Milli Eğitim Bakanı işbaşına gelir gelmez, eğitim enstitülerine yuvalanmış faşist milisleri, masum öğrenci ilan etmiş ve onları okullarda tutmak için çeşitli uygulamalara başvurmuştu. Bunun bir parçası olarak okullara polis-jandarma doldurmuştu. Polis-jandarmadan güç alan faşist milisler okulları yakmaya çalışmış, öğrenci ve öğretmenleri kurşunlamış, katletmişti. Her saldırı ve katliamdan sonra ise öğrencilerin gelişen tepkisinin anti-faşist gösterilere dönüşmesini engellemek için ard arda okullar kapatılmıştı. Öğrencilerin mücadelesini engellemek için girişilen bu çabalara Milli Eğitim Bakanı, Milli Eğitim Müdürlerinin yanı sıra faşist, sosyal-faşist ve reformist idareciler de katılmıştı. Bunların hepsi öğrencilere karşı el ele vermişti.

Öğrenciler, yeni öğrenim yılında yine bu baskı ve saldırılarla karşı karşıyadır. Faşist milisler yine polis-jandarmanın da yardımıyla saldırılarını sürdürmeye çalışacaklardır. Faşist, sosyal-faşist ve reformist idareciler yine öğrencilerin mücadelesini engellemeye, onlara gözdağı vermeye çalışacaklardır. Hızla artan bu hayat pahalılığında öğrenciler yine barınacak bir yerden yoksun, yine çeşitli ihtiyaçlarını karşılayamamaktadır. Hiç kuşkusuz bütün bu güçlükler ve engeller onun öğrenimini sürdürmesini zorlaştıracaktır. Bugün bu baskı ve saldırılara yenileri eklenmiş ve eklenmektedir. Yasa ve yönetmelikler daha da faşistleştirilmiş, hükümetin bu okullar üzerindeki denetimi artırılmıştır. Sıkıyönetim bölgelerinde ise öğrencilerin en küçük kıpırdanışını ezmek için sıkıyönetim paşaları devreye girmiştir. Ayrıca bazı eğitim enstitülerini dağıtmanın da hazırlıkları yapılmaktadır.

"HIZLI EĞİTİM" SAFSATASI SÜRDÜRÜLECEK

Tüm bu baskı ve saldırıların yanı sıra yeni öğrenim yılında "hızlı eğitim" denen safsata da sürdürülecektir. Bilindiği gibi, CHP hükümeti ve onun Milli Eğitim Bakanı sözde öğrencilere kaybolmuş yıllarını kazandırmak için "hızlı eğitim" uygulamasını ortaya atmıştı. Bu uygulamayla eşitsizliklerin giderileceği vaat edilmişti. Oysa bu mümkün değildi. Çünkü mevcut olan eşitsizlikler faşist-feodal eğitim sisteminden bağımsız değildi. Bizzat onun niteliğinden kaynaklanıyordu.

Milli Eğitim Bakanı ne derse desin onu "hızlı eğitim" uygulamasına iten neden birinci olarak, eğitim enstitüsü öğrencilerini parçalayıp mücadelesini engelleme çabasıdır. İkinci olarak, faşist-feodal eğitim sisteminin eleyiciliğinin ve eşitsizliğinin bir sonucudur. Peki böyle bir uygulama eşitsizlikleri nasıl giderecektir? "Hızlı eğitim" uygulaması eşitsizlikleri gidermenin değil, faşist-feodal eğitim sisteminin bir sonucu olan eşitsizliğin ve eleyiciliği daha da derinleştirmenin bir aracıdır.

BAZI EĞİTİM ENSTİTÜLERİ KAPATILACAK

Milli Eğitim Bakanının, eğitim enstitüleri politikası bugün bazı eğitim enstitülerini dağıtma noktasına vardı. Bu, izlenen halk düşmanı politikanın yeni bir adımıdır. Çünkü bu Milli Eğitim Bakanının faşist-feodal eğitim sistemini yetkinleştirme çabasının bir devamıdır.

Milli Eğitim Bakanı bir yandan eğitim enstitülerinin Yüksek Öğrenim Yasa Tasarısıyla fakülte olacağının yaygarısını yaparken, diğer yandan eğitim enstitülerini dağıtmanın hazırlıklarını yapmaktadır. Bu bile eğitim enstitülerinin fakülte olacağının nasıl bir aldatmaca olduğunu ortaya koymaktadır. Eğitim enstitülerinin fakülte olması bir yana, bugün mevcut eğitim enstitüleri dağıtılmaktadır. Kaldı ki bu okulların Yüksek Öğrenim Yasa Tasarısıyla fakülte sayılması da hiçbir şeyi değiştirmeyecektir. Eğitim enstitülerinde yine aynı tas aynı hamam olacaktır. Değişen şey, hükümetin denetiminin daha da artmış olması, "eğitim enstitüsü" yazılı olan yere "fakülte" yazılmasıdır.

Milli Eğitim Bakanı bazı eğitim enstitülerini kapatmasına gerekçe olarak, gereğinden çok eğitim enstitüsünün bulunmuş olmasını göstermektedir. Bakana göre gereğinden çok eğitim enstitüsünün bulunması "öğretmen fazlalığı"na yol açmaktadır. Bunu önlemek gerekir. Önlemenin tedbiri de bazı eğitim enstitülerini dağıtarak meslek ve teknik okullarına dönüştürmektir.

Bakanın bu gerekçesi sahte bir gerekçedir. Çünkü bugün ülkemizde "öğretmen fazlalığı"ndan değil, öğretmen azlığından yakınılmaktadır. Bakan bile kendisini yalanlayacak şekilde öğretmene duyulan ihtiyaçtan yakınmaktadır. Nitekim doğru olan da budur. Bir de şuna bakmak gerekir: Peki hangi eğitim enstitüleri dağıtalacaktır? İstanbul Atatürk, Eskişehir, Gaziantep, Kars Dedekorkut vb. eğitim enstitüleri... Görüldüğü gibi, dağıtılan okullar mücadelenin yüksek olduğu okullardır.

Gerekçenin sahteliğini göz önüne alırsak, eğitim enstitülerinin dağıtılıp mesleki ve teknik okullara dönüştürülmesinin nedenini tespit edebiliriz. Nedeni: Hakim sınıfların teknik eleman ve kalifiye işçi ihtiyacını giderme, öğrencilerin mücadelesini engelleme çabasıdır. Bakanın hizmet aşkı bunun içindir.

Peki bazı eğitim enstitülerini dağıtmanın doğuracağı sonuçlar nelerdir? Bir de buna bakalım:

Yükseköğrenim hakkı gasbedilen yüzbinlerce öğrencinin çok az bir bölümünün girdiği eğitim enstitülerine de bundan sonra, daha az sayıda öğrenci almaktır. Öğrencilerin son bir "umut kapısı" olarak baktığı kapının da alabildiğine daralmış olmasıdır.

Yine olanakları olmadığı için ancak bulunduğu il veya ilçelerdeki eğitim enstitülerine devam eden öğrencilerin bu hakkının da ortadan kaldırılmış olması demektir. Çünkü, bundan sonra, başka yerlerde okuma olanağından yoksun olan öğrencinin kapısının önünde saydığı okulda okuması da mümkün olmayacaktır. Ayrıca bugün dağıtılması planlanan okulların öğrencilerinden çoğunun başka il veya ilçelerde okumasının olanağı yoktur. Çünkü dağıtılacak okulların mevcut öğrencileri başka il ve ilçelere nakledilecektir; bu, maddi olanaksızlık yüzünden birçok öğrencinin okulu bırakması demektir.

EĞİTİM ENSTİTÜLERİNDE OLANLAR NEYİ KANITLADI?

Eğitim enstitülerinde bugüne kadar olanlar CHP hükümetinin ve onun Milli Eğitim Bakanının halk düşmanı politikasının iflasını kanıtladı. Okullara polis-jandarma doldurmaktan okulların demokratikliğinin ve özerkliğinin ayaklar altına alındığını kanıtladı. Faşist canileri öğrencilerle birarada tutmanın mümkün olmadığını kanıtladı. Ama bakan bu durumu, hâlâ demagoji ile gizlemenin çabasında.

Eğitim enstitülerinde yaptıklarıyla övünen bakan, "eğitim enstitülerinde huzur sağladık" demektedir. Elbette bakan, ne tür "huzur" sağladığının farkındadır. Bu faşist milisleri polis-jandarma gücüyle okullarda tutmaktır. Okulları polis-jandarma kışlası haline getirmektir. Eğitim enstitülerini dağıtmaktır.

Ama hiçbir saldırı ve tedbirle yeni öğrenim yılında eğitim enstitülerinde yükselecek mücadele engellenemez. Öğrenciler faşist milisleri tamamen tecrit etmek, okullarından polis-jandarmayı atmak, haklarını söküp almak için birleşip örgütlenecektir. Bu güç, her türlü karşı-devrimci saldırı ve tedbiri etkisiz kılacaktır. Tabii sözünü ettiğimiz güç, en geniş öğrenci kitlesinin örgütlü gücü yaratıldığı takdirde...

LİSELİ GENÇLİK — YENİ ÖĞRENİM DÖNEMİNDE

Liseli gençlik, Demokratik Lise mücadelesinin daha yaygın ve güçlü, daha örgütlü ve bilinçli bir hal aldığı bir dönemin ardından yenisine başlıyor. Bu dönemde de liseli gençliği zorlu mücadeleler, önemli görevler bekliyor.

Geçen dönemin başında CHP hükümeti liseli gençliğin güçlenen mücadelesine dikkat çekmiş ve bunu engellemeyi önemli bir görev olarak önüne koymuştu. Disiplin Yönetmeliğini değiştirmek, okullara polis - jandarma yığmak ve en son olarak da sıkıyönetim gibi çeşitli baskı yöntemlerine başvurdu. Ama hayalleri yine boşa çıktı, Demokratik Lise mücadelesi daha da güçlendi. Önceki yılların aksine liseli gençliğin mücadelesi esas olarak (hatta sadece) sivil faşistlere yönelmek yerine Disiplin Yönetmeliği, ordu ve polis gibi doğrudan devlete ve onun kurumlarına yönelmeye başladı. Bu, liseli gençliğin birliğini daha da geliştirdi, mücadelelerini daha bilinçli ve güçlü bir hale getirdi.

Geçen dönemin başında CHP hükümeti işe Disiplin Yönetmeliğini daha da faşistleştirerek başlamıştı. Onun bu faşist niteliği karşısında liseli gençlik kitleleri kararlılıkla ayağa kalktı. Forumlar, boykotlar, işgaller, yürüyüşler, direnişler yaptı. Toplantılar yaparak bazen bu toplantılara ana, baba ve öğretmenleri de katarak, yönetmeliğin faşist niteliğini, en doğal haklarını nasıl gasbettiğini ve nasıl bir disiplinden yana olduklarını tartıştılar. Faşist Disiplin Yönetmeliğinin bu yaygın teşhirinin yanı sıra onun her uygulamasına karşı da kararlılıkla direndiler. Liseli gençliğin mücadelesi daha öncekileri olduğu gibi bu yönetmeliği de kağıt üzerinde bıraktı. Mücadelesinin her adımında liseli gençliğin karşısına dikilen faşist Disiplin Yönetmeliğine karşı mücadelenin bu dönemde de önemli yeri olacaktır. Yönetmeliğin en geniş yığınlara teşhirinin sürdürülmesi ve her uygulamasına karşı çıkılması yine önemli bir görevdir. Sıkıyönetimle birlikte yönetmelik uygulamaları daha da yoğunlaştırılmaya çalışılmaktadır. Bu faşist Disiplin Yönetmeliğine karşı mücadeleyi daha da yükseltmeyi gerektirmektedir.

Öğrenim yılının başında okullar birer polis-jandarma kışlası haline getirildi. Liseli gençliğin şanlı mücadeleler vererek faşist milisleri okullardan söküp atmış olması nedeniyle faşist diktatörlük buna daha çok ihtiyaç duyuyordu. Polis ve jandarma öğrencilerin demokratik talepleri için verdikleri mücadeleyi ezmeye çalışmaktadır. Öğrencilerin her kıpırdanışına azgınca saldırmakta, öğrencileri keyfi olarak dövmekte, üstünü aramakta ve tutuklamaktadır. Bu faşist saldırılar kız arkadaşlara sarkıntılık yapmaya kadar bile varmaktadır. Sıkıyönetimle birlikte bu faşist uygulama daha da sistemleştirilip yoğunlaştırılıyor. Okullarda polis-jandarma karakolları, liseli gençliğin demokrasi mücadelesinin önünde bir engeldir. Bu nedenle önümüzdeki dönemde de polis ve jandarmanın okullardaki varlığına ve her saldırılarına karşı mücadele önemini sürdürecektir.

Sıkıyönetim, tüm halka ve gençliğe olduğu gibi liseli gençliğe de azgın bir saldırıdır. Liseli gençlik üzerindeki baskıları daha da yoğunlaştırmaya, var olan kısmi hak ve özgürlüklerini de gasbetmeye çalışmaktadır. Bunu ilk uygulamalar bile yeterince açık olarak ortaya koymuştur: Sıkıyönetim ilk elde diğer gençlik örgütlerini olduğu gibi liseli gençlik örgütlerini de kapattı. Liseli gençliğin mücadelesiyle bir paçavra haline getirdiği faşist Disiplin Yönetmeliğini tekrar canlandırmaya çalışıyor. Demokratik Lise mücadelesinin en önünde yer alan birçok liseliyi zindanlara doldurdu... Ama sıkıyönetimin bu azgın saldırıları da liseli gençliğin mücadele ateşini söndüremedi. Liseli gençlik, hakları uğruna verdiği mücadeleye, bu sefer sıkıyönetime karşı mücadeleyi de kattı. Sıkıyönetime karşı mücadelenin, liseli gençliğin mücadelesinde önümüzdeki dönemde de önemli bir yeri olacaktır. Sıkıyönetime karşı mücadeleyi yükseltmek için sıkıyönetim hakkında beslenen reformist hayallere ve ona karşı izlenen teslimiyetçi çizgiye karşı mücadelenin önemli bir yeri vardır.

Elbette ki liseli gençlik, bunların yanı sıra Parasız Eğitim, Can Güvenliği, Meslek Liselerinde Emek Sömürüsüne Son Verilmesi, Sigorta ve İş Güvenliğinin Uygulanması gibi diğer demokrasi taleplerini de bir bütünlük içinde ve kısıntısız olarak savunmalıdır. Bu arada ikinci dönem boyunca güncelleşecek olan ÜASS konusu, faşist-feodal eğitim sisteminin teşhiri için bir araç olarak kullanılmalı, Herkese Yüksek Öğrenim Hakkı ve Parasız Eğitim talebi savunulmalıdır.

Geçtiğimiz dönemde liseli gençlik, örgütlenme yolunda önemli adımlar attı. Liseli gençlik, en önemli zaaflarından biri olan mesleki örgütlenmesinin eksikliğini giderme yolunda oldukça yol katetti. Birçok şehirde merkezi-mesleki örgütlerini yarattı. Birçoğunda bu doğrultuda önemli adımlar attı ve bu çalışmalarını sürdürüyor. Liseli gençlik bu olumlu adımları yeni dönemde de sürdürmelidir. Bunun, mücadelenin kitlevileşmesinde ve yükselmesinde önemli katkıları olacaktır. Liseli gençliğin mesleki örgütlenmesinin bir diğer yanı da Öğrenci Birliği ve Kollar şeklindeki birim örgütlenmeleridir. Bunların liseli gençliğin birliğinin sağlanmasında, mücadelelerinin daha kitlesel ve güçlü olmasında büyük katkıları olmaktadır. Geçen dönemde liseli gençlik, mücadele ederek birçok okulda Öğrenci Birliği ve Kol seçimleri yaptı, birçoğunda bunların idare tarafından resmen tanınmasını sağladı. Bu dönemde de bu örgütlenmelerin yaratılması ve çalıştırılması önemli bir görev olarak durmaktadır.

Liseli gençliği "birlik" konusunda da çeşitli görevler bekliyor. Geçtiğimiz dönemde demokrasi mücadelesinin bir veya birkaç taleple sınırlanması yerine, taleplerin bütünlüklü olarak savunulması yolunda atılan olumlu adımların en geniş yığınların birliğinin sağlanmasında büyük bir katkısı oldu. Bunun yanı sıra özellikle proleter devrimci gençlerin çabalarının ürünü olarak çeşitli eylem birlikleri gerçekleştirildi. Ama çeşitli küçük-burjuva siyasi grupların sekter tutumlarını hâlâ sürdürmeye çalışmaları liseli gençliğin birliğinin sağlanmasının önünde bir engel teşkil etti. Özellikle faşist diktatörlüğün sıkıyönetimle azgınca saldırdığı şu günlerde liseli gençliğin birliğinin sağlanmasının önemi daha da artmaktadır. Bu birliğin sağlanmasında çeşitli devrimci gruplar arasındaki birliğin de önemli yeri vardır. Bunun sağlanması için birlik yolunda somut program ve öneriler getirmenin yanı sıra küçük-burjuva siyasi grupların sekter tavırlarının eleştirilmesinin de önemli bir yeri vardır.

Önümüzdeki dönem faşist diktatörlüğün tüm saldırılarına rağmen Demokratik Lise mücadelesinin daha da yükseldiği bir dönem haline getirilmelidir.

Meslek liselilerin yükseköğrenim hakkı katmerli bir şekilde gaspedilmiştir

Daha önce de belirttiğimiz gibi, ÜSYM'nin hazırlamış olduğu kılavuz, tamamen ÜSS sahtekarlığını gizleme çabası içindedir. Fakat kılavuz incelendiğinde bunun boş bir çaba olduğu ortaya çıkmaktadır. Halk çocuklarının üniversite hakkının gasbedilmesi, ÜSS'deki eşitsizlikler kılavuzda açıkça gözükmektedir.

Bu durum, kılavuzun özellikle meslek lisesi mezunlarını ilgilendiren bölümlerinde daha açıktır. ÜSYM, hazırladığı kılavuzla, meslek lisesi mezunlarının önüne, ÜSS'ye müracaattan sınava kadar bir dizi engel koymuştur. Kılavuz bu engelleri sözde kurallara bağlayarak çeşitli ekonomik güçlükler nedeniyle meslek liselerinde okumak zorunda kalan binlerce yoksul halk çocuğunun üniversite hakkının daha katmerli bir biçimde gasbedildiğini açıklamaktadır.

Kılavuzun "ÜSS adaylarının müracaat edeceği eğitim programları" bölümünde açıklandığına göre bu sene, merkezi yerleştirmeye göre yüksekokullara alınacak öğrenci sayısı 37.687'dir. Bu toplam sayının 20.283'ü normal liseden, 3065'i meslek lisesinden, 14.039'u ise karma olarak üniversiteye alınacaktır. Bu sene ÜSS'ye müracaat eden 400 bin öğrenciden ancak 3.065 meslek lisesi mezunu üniversiteye alınacaktır.

Bu rakamlar bize neyi göstermektedir?

Bu rakamlar faşist feodal eğitim sisteminin, meslek lisesi öğrencilerine uyguladığı katmerli haksızlığı göstermektedir. ÜSS sahtekarlığı, binlerce meslek lisesi mezunu içinden sadece 3065 tanesini üniversiteye almakta, geriye kalan binlerce öğrencinin üniversite hakkını gasbetmektedir. ÜSS'ye müracaat eden 400 bin öğrenciden sadece 37 bin tanesini üniversiteye alarak binlerce yoksul halk çocuğunun üniversite hakkını gasbeden faşist-feodal eğitim sistemi, meslek lisesi mezunlarının üniversite hakkını daha eşitsizce gasbetmektedir. Öte yandan kılavuz, sahtekarlığını sürdürerek 14.039 öğrencinin karma alınacağını söylemektedir. Böylece meslek lisesi mezunlarına biraz daha "ümit" verilerek, sanki karma alınacak yerlere meslek lisesi mezunlarının girebileceği gibi bir hava verilmektedir. Oysa bu 14.039 kişinin meslek lisesi mezunu olamayacağı şimdiden açıktır. Çünkü sınava eşitsiz şartlarda giren meslek lisesi mezunları, düşük puanlar almaktadır. "Karma adıyla alınacak öğrenciler ise puan sırasıyla alınacağına göre, o zaman bu sıralara meslek lisesi mezunlarının giremeyeceği şimdiden belli değil midir? Elbette bellidir. [illegible] le bu sahtekarlığı yapmaktadır. ÜSS sahtekarlığı, üniversiteye girecek meslek lisesi mezunlarının sayısını çok az tutarak, üniversiteye girmek isteyen öğrencilerin yükseköğrenim hakkını gasbetmektedir.

Öte yandan ÜSS kılavuzunun açıkladığı gibi, meslek lisesi mezunlarının gireceği okullar sınırlıdır. Meslek lisesi mezunları her istediği okula girememektedir. Ankara Üniversitesi, İTÜ vb. yükseköğrenim kurumlarına ve birçok bölüme meslek lisesi mezunları alınmamaktadır. Faşist feodal eğitim sistemi meslek lisesi mezunlarını sadece birtakım mesleki okullara ve sınırlı bölümlere almaktadır. Öyle ki meslek lisesi mezunları müracaat edilecek 18 okuldan sadece 4 veya 5 tanesini doldurabilmektedir. Bu tam da faşist-feodal eğitim sisteminin amacını açıklamaktadır. Faşist feodal eğitim bununla meslek lisesi mezunlarının daha da uzmanlaşmış emeğinden faydalanarak kendine daha kalifiye elemanlar yetiştirmek amacını gütmektedir. ÜSS sahtekarlığının meslek lisesi mezunlarını, sadece belirli yüksekokulları seçmek zorunda bırakmasının nedeni, bu kadar açıktır. Faşist feodal eğitim sistemi meslek lisesi mezunlarının kendi yeteneklerine göre ve istediği okula girme hakkını da gasbetmektedir.

Aynı zamanda kılavuzda "Ancak ortaöğrenimde hiç yabancı dil okumamış olsanız bile, ÜSS'ye girebilmek için bu bölgede gösterilen üç yabancı dilden birini işaretlemeniz zorunludur. Unutmayınız ki ÜSS, yükseköğrenime öğrenci seçimi için uygulanan bir sınavdır. Yükseköğrenimde ise yabancı dil gereklidir. Bu nedenle bu sınava katılmak isteyen aday, bir mesleki okuldan mezun olsa bile eksiklerini tamamladığını ve yükseköğrenim yapabileceğini ileri sürüyor demektir. Sınava gireceğiniz yabancı dilin işaretlenmemesi halinde başvurma işleminiz geçersiz sayılır" sözleriyle açıklandığı gibi meslek lisesi mezunları ÜSS'da hiç görmedikleri derslerden sorumlu tutulacaklardır. Yabancı dil ve birtakım fen derslerini hiç görmeyen meslek lisesi mezunları ÜSS da bu derslerden sınava gireceklerdir. Bu faşist feodal eğitim sisteminin meslek lisesi mezunlarının yükseköğrenim hakkını gasbetmesinin bir başka biçimidir. Hiç görmediği derslerden sınava giren meslek lisesi öğrencisinin bir yüksekokula girmek için gerekli puanı alamayacağı apaçık ortadadır. Faşist-feodal eğitim sistemi meslek liselilerin yükseköğrenim hakkını bu sınav uygulamasıyla da gasbetmektedir.

Bugün meslek lisesi mezunları, hakim sınıfların sömürüsüne mahkum edilmiştir. Hakim sınıflar, meslek lisesi mezunlarını hemen sömürüye tabi tutmak için onların yükseköğrenim hakkını gasbetmektedir. Bu, faşist-feodal eğitim sisteminin bir sonucu olan, halk çocuklarının yükseköğrenim hakkını gasbetmenin katmerli bir ifadesidir.

Meslek lisesi mezunlarının uğradığı çifte haksızlık, faşist-feodal eğitim sisteminin iğrenç ve sahtekar yüzünü göstermektedir.

Demokratik Lise Mücadelesinden

TEKNİK LİSESİ ÖĞRENCİLERİ DİRENEREK, ÜSS'YE GİRME HAKLARINI GERİ ALDILAR

ÜSYM Kılavuzunun teknik liselerin 3. sınıfında okuyup, 4. sınıfa gitmekten vazgeçerek, 3. sınıftan endüstri meslek lisesi mezunu olacakların, ÜSS'ye girmek için başvuramayacaklarını açıklaması üzerine, ANOD üyesi teknik liseliler ÜSS'ye girme haklarını almak için kampanya başlattılar.

Önce DY ve KSD'ye kampanyaya katılma önerisi götürdüler. Fakat bu siyasetler "sıkıyönetime adam verme niyetinde olmadıkları" gerekçesiyle katılmadılar. Hatta bazı liselerde öğrencileri de katmamak için çalıştılar. Bunun üzerine kampanya, ANOD taraftarlarınca imza toplanarak sürdürüldü. Diğer illere de haber gönderilerek mücadeleye katılmaları istendi. Daha sonra mektup ve telgrafların bakanlığa gitmesiyle, bakanlık suçu ÜSYM'ye yıkmaya çalıştı. Her ilden gelen telgrafların ve tepkilerin çokluğu karşısında da Teknik liselerin ÜSS hakkı geri verildi. Bu, bakanlığın yayınladığı bir kararname ile açıklandı.

İLB-ALB'NİN KAPATILMASI BİRÇOK LİSEDE PROTESTO EDİLDİ

Faşist diktatörlüğün sıkıyönetim uygulamasıyla gençlik örgütlerine karşı azgınca saldırdığı bugünlerde, bu saldırılar birçok lisede protesto edildi. İLB-ALB'nin kapatılmasından hemen sonra yoğun bir teşhir faaliyeti sürdürüldü. Hazırlanan bildiri, birçok lisede dağıtıldı. Pullama yapıldı. Başta Bostancı Ortaokulu, Suadiye, Göztepe Ticaret, M.Beyazıt, Anadolu, Cumhuriyet, Üsküdar, Fenerbahçe, Beyoğlu Atatürk Şişli, Kağıthane, Sarıyer, Gültepe Meslek, Feriköy, Behçet Kemal Çağlar, İzzet Ünver, Bakırköy, Bakırköy Akşam Ticaret, Yedikule, Sadık Canarslan, Topkapı, Sultanahmet Endüstri Meslek, Pertevniyal, Vefa, Vefa Akşam Liseleri olmak üzere liselerde yapılan sözlü propaganda ve sınıf konuşmaları bildiri ve pullama ile birleştirildi.

GÜNEY BÖLGESİNDE 40 LİSE TEMSİLCİSİ, LİSELİ BİRLİKLERİNİ KURMAK İÇİN TOPLANDI

Güney Bölgesindeki 40 lise temsilcisi bir toplantı düzenlediler. Düzenlenen toplantıda bugünkü durum değerlendirilerek, faşist baskı yasalarına, faşist Disiplin Yönetmeliğine karşı mücadele yöntemleri tartışıldı.

Toplantıda ayrıca liselerin mesleki birim örgütlerinin, okul temsilciliklerinin ve kollarının ortaöğrenim gençliğinin mücadelesindeki önemi açıklandı.

Canlı ve tartışmalı bir havada geçen toplantıda Mersin, Tarsus, Dörtyol, İskenderun ve Hatay'da en kısa zamanda liseli birlikleri yaratılması kararı alındı.

TEVFİK SIRRI GÜR LİSESİNDE FORUM

Mersin Tevfik Sırrı Gür Lisesi öğrencileri, sıkıyönetimi protesto için forum yaptılar.

VEFA LİSESİNDE İZİNSİZ YÜRÜYÜŞ

Vefa Lisesinde faşist-feodal eğitimin ÜSS giriş formu ve giriş harcı şeklinde gerçekleştirdiği soygunu teşhir için sürdürülen faaliyet izinsiz bir yürüyüşle sürdürüldü. Diğer siyasetlere yürüyüş için götürülen öneri, Dev-Sol ve DK'nın Ulaş Bardakçı'nın katlini protesto önerisi ile birleştirildi. HY'nun da katıldığı yürüyüş, okul çıkışında yapıldı. Halk güçlerinin birliği ve eylemin militanlığı açısından olumlu olan bu yürüyüş, ÜSS aldatmacasına karşı sürdürülen mücadeleyi daha güçlendirdi.

LÜLEBURGAZ LİSESİ VE TİCARET LİSESİNDE, Maraş katliamını lanetlemek, faşist Disiplin Yönetmeliğini protesto etmek ve birtakım haklarını almak için boykot yapıldı.

ORTAOKULDA DİSİPLİN YÖNETMELİĞİNE KARŞI DİRENİŞ

İskenderun Atatürk Ortaokulunda 4 öğrencinin okuldan atılması ve 4 öğrencinin çeşitli disiplin cezalarına çarptırılması üzerine öğrenciler boykot kararı aldılar. Bu kararı duyan okul idaresi ise okula polisi çağırdı. Polis, boykot çalışmalarını sürdüren öğrencilere azgınca saldırdı. Bunun üzerine öğrenciler bahçede toplanarak boykota başladılar. Tekrar saldıran polis, kenetlenen öğrenciler tarafından püskürtüldü.

Bu sırada Cumhuriyet Lisesi öğrencileri de Atatürk Ortaokulu öğrencilerini desteklemek için Atatürk Ortaokulu önüne geldiler. Polisin tekrar saldırmasıyla birlikte, Atatürk Ortaokulunu işgal ettiler. Bu işgal, velilerce desteklendi. Öğrenciler 2,5 saat süren işgallerini polisin okulu terk etmesiyle sona erdirdiler. Topluca okuldan çıkarak dağıldılar.

- Sahte TKP ve TİKP revizyonistleri Eşgüdüm Kurulu'nu anti-faşist olarak lanse ediyorlar
- İki revizyonist mihrak da sıkıyönetim karşısında halka boyun egmeyi öğütlüyorlar

İki revizyonist mihrakın halka karşı düşmanlık yarışı (2)

Gazetemizin geçen sayısında sahte TKP ve Aydınlık-TİKP revizyonistlerinin aynı iplikten dokunduklarını, onların birbirini suçlayarak ve proleter devrimcilere kara çalmaya çalışarak kendilerini temize çıkarmaya uğraştıklarını, sıkıyönetimin ilan edilmesinden sonra ve iki revizyonist mihrakın sıkıyönetim koşullarındaki politikalarının daha iyi açığa çıkmasından sonra bu durumun daha iyi gözlendiğini belirtmiştik.

Ve şunları söylemiştik: Sahte TKP revizyonistleri, Aydınlık-TİKP revizyonistlerinin iddia ettikleri gibi, ne sıkıyönöteme özünden ve devrimci anlamda karşı çıkmaktadır; ne de CHP reformizmine ve sıkıyönetime karşı 'hücum çağrıları' yapmaktadır. Tam tersine, onlar, tıpkı ikiz 'düşman' kardeşleri Aydınlık-TİKP revizyonistleri gibi, aynı burjuva bakış açısı ile devleti ve faşist diktatörlüğün yeni bir saldırı aracı olan sıkıyönetimi sınıflarüstü bir olgu olarak değerlendirmekte, CHP hükümetini desteklediklerini yüksek sesle ilan etmekte ve CHP reformistlerine aynen TİKP revizyonistleri gibi, sıkıyönetimin iplerini elinde tutması için öğütler vermektedirler. Her iki revizyonist mihrak da CHP hükümetine 'cephe' çağrılarını yenilemekte ve bugünkü koşullarda 'aciliyeti'ni belirtmektedirler.

Şimdi onların bu politikalarının ayniyetini Aydınlık gazetesinin 1 Şubat 1979 tarihli sayısından ve Savaş Yolu dergisinin 8 Ocak 1979 tarihli 4. sayısından yapacağımız alıntılarla somut olarak ortaya koymaya çalışalım.

SIKIYÖNETİM KİME KARŞI?

Somut hayatın da en çarpıcı bir biçimde doğrulandığı gibi egemen sınıflar, sıkıyönetim silahına emekçi halkın gelişen devrimci-demokratik mücadelesini ezmek, buhranın bütün yükünü işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin omuzlarına bindirmek için başvurmuşlardır. CHP reformist hükümeti, uzun bir zamandan beri sıkıyönetimin ilan edilmesi için avazlarının çıktığı kadar bağıran egemen sınıf sözcülerinin isteklerine uyarak geçtiğimiz yılın sonunda 13 ilde sıkıyönetim ilan etmiş ve bugün ilan edilen bu sıkıyönetim, iki aylık süre için yeniden uzatılmaktadır.

Durum açık ve net olarak böyle olduğu halde sahte TKP ve TİKP revizyonistleri, sıkıyönetimi nasıl değerlendirmektedirler?

Daha önceden de söylediğimiz gibi onlar birbirlerini suçlayarak ve proleter devrimci harekete çamur atmaya çalışarak kendi karşı-devrimci, komprador-feodal devleti ve onun bütün bürokratik ve militarist kurumlarını savunan politikalarını gizlemeye gayret etmektedirler. Halbuki onların bu konuda ne söyledikleri ve hangi politikayı izledikleri açıktır. Esasında Aydınlık-TİKP revizyonistleri için bu konuda söylenecek fazla bir şey dahi yoktur. Çünkü onlar söyledikleri şeyleri açık ve anlaşılabilir bir biçimde söylemektedirler. Sahte TKP revizyonistleri ise bu konudaki karşı-devrimci politikalarını daha ince bir şekilde dile getirmektedirler, ama aynı şeyi söylemektedirler.

Sıkıyönetim Eşgüdüm Kurulu: Sahte TKP ve Aydınlık-TİKP revizyonistlerinin 'faşizme" karşı meşru kurumları...

İşte örnekleri!

Aydınlık-TİKP revizyonistleri sıkıyönetimin kime karşı olduğunu, daha doğrusu kime karşı olması gerektiğini şöyle dile getirmektedirler:

"Sıkıyönetim kime yöneleceğini henüz tespit etmiş değil. Zaten hükümet sıkıyönetime ne halkı ezmek, ne de MHP'den hesap sormak amacıyla, kararıyla başvurmuştur.(...) Sıkıyönetimin önünde hâlâ iki yol bulunmaktadır. Biri halka, diğeri ise MHP'ye yönelmektir." (abç)

"Sıkıyonetim de sopa ve silah gibi bir araçtır. (...) Faşistlerin kafasına indirilebileceği gibi, mazlum halkın da tepesine indirilebilir.

"Sıkıyönetim MHP'nin üzerine gidebilir." (Aydınlık gazetesi, 1 Şubat 1979 Halkın Kurtuluşu'nun Sıkıyönetim Tahlili MHP'nin Hizmetinde adlı yazıdan)

Doğu Perinçek bu konuda daha açık konuşmaktadır:

"Sıkıyonetim, özgürlükleri hedef almamalı, anarşinin kaynaklarına yönelmelidir."

Aydınlık-TİKP revizyonistlerinin sıkıyönetimi destekleyen politikasını eleştiren ve onlara "Maocu faşistler" diye saldırarak kendi karşı-devrimci politikasını gizlemeye çalışan sahte TKP revizyonistleri de aynı şeyi söylemekte, aynı karşı-devrimci politikanın başka bir kanadı olduklarını göstermektedirler. Sahte TKP karargahının reklamını yapmaktan başka hiçbir işlevi olmayan Savas Yolu dergisi bu konu ile ilgili olarak sayfa aralarında şu ibarelere yer vermektedir:

"Henüz hiçbir şey kesin değildir. Her şey ilerici güçlerin yanlış yapmamasına bağlıdır." (abç)

"Bu güçlerin (faşist güçlerin-HK) amacı, bugün sıkıyönetimi daha da yaygınlaştırmak, hükümeti düşürmek ve süreç içinde sıkıyönetimin doğrudan ilerici güçlerin üzerine yönelmesini sağlamaktır." (abç)

"İşbirlikçi tekelci burjuvazinin ve faşist mihrakların amacı, sıkıyönetimin doğrudan işçi sınıfı hareketine ve ilerici güçlere harekete geçmesini sağlamaktır." (abç) (Savaş Yolu, 8 Ocak 1979, Sayı 4, Dönemin Koşullarını Doğru Değerlendirelim başlıklı yazıdan)

Savas Yolu dergisinin sayfa aralarına sıkıştırarak, ortaya koyduğu bu görüşler, onun borazanlığını yaptığı sahte TKP'nin efendisi sosyal-emperyalistler tarafından daha açık ve net bir şekilde dile getirilmektedir. Sovyetler Birliği'nde yayınlanan haftalık siyasi dergilerden birisi olan Novoye Vremya (Yeni Zamanlar) Türkiye'de sıkıyönetim ilan edilmesinden sonra yayınladığı bir yorum yazısında şöyle demektedir:

"Başbakan Ecevit'in de dediği gibi aşırı sağcıların kışkırtmaları, devletin birliği ve bütünlüğünü sarsmaya başlamıştır. Ecevit, hükümetin sıkıyönetim ilan etmek zorunda kaldığını açıklarken sıkıyönetimin düzeni, demokratik hakları ve bağımsız yargı düzenini kısıtlamadan sağlayacağını belirtmiştir." (Novoye Vremya'dan aktaran Günaydın gazetesi, 19 Ocak 1979)

Savaş Yolu'nun sayfa aralarına sıkıştırarak söylediği şeyler çok açıktır. Yukarıdaki satırlardaki kapalılığı biraz aralarsak Savas Yolu açıkça şunları söylemektedir: Sıkıyönetimin nereye yöneleceği henüz kesin değildir. Faşist güçler, sıkıyönetimin ilerici güçlerin üzerine yürümesi için çaba göstermektedirler. Eğer ilerici güçler hata yapmazsa, sıkıyönetim ilerici güçlere karşı yönelmeyebilir, o zaman faşist güçlere yönelir.

Savaş Yolu'nun açıkça ve tamı tamına söylediği budur. Bunun Aydınlık-TİKP revizyonistlerinin yaptığı tahlilden ne farkı var?

Savaş Yolu'nun eksik bıraktığı yanları da Sovyet dergisi Novoye Vremya tamamlamaktadır. Sıkıyönetim, aşırı sağcılara karşı ilan edilmiştir. Devletin birliğini ve bütünlüğünü sağlamayı amaçlamaktadır. Ecevit hükümeti, sıkıyönetimle düzeni ve demokratik hakları koruyacaktır.

Demokratik haklar demagojisini bir kenara bırakırsak, Novoye Vremya dergisi tam da gerçeği dile getiriyor. Savaş Yolu'nun açıkça söylemekten çekindiği şeyleri yazarak, Savaş Yolu'nun eksik bıraktığı yanları tamamlıyor.

Sonuç olarak birbirlerine küfür ederek gerçek niteliklerini gizlemeye çalışan Aydınlık-TİKP revizyonistleri ve sahte TKP revizyonistleri, sıkıyönetimi aynı burjuva bakış açısı ile değerlendirmekte, onun faşist diktatörlüğün yeni bir baskı aygıtı olmadığı noktasında anlaşmaktadırlar. Bunda da en büyük güvenceleri ve kalkış noktaları CHP reformist hükümetinin işbaşında bulunuyor olmasıdır.

İPLERİ CHP'NİN ELİNDE OLAN SIKIYÖNETİM DEMOKRATİKTİR

Aydınlık-TİKP revizyonistleri ve sahte TKP revizyonistleri ipleri CHP hükümetinin elinde olan bir sıkıyönetimin olsa olsa demokratik olacağını söylemekte ve bunun için de CHP'yi ipleri elinden kaçırmaması için sürekli uyarmaktadırlar. Aksi takdirde, yani CHP ipleri elinden kaçırdığı takdirde 'faşizme doğru gidiş hızlanacak","sıkıyönetim sertleşecek" ve "sıkıyönetim doğrudan ilerici güçlerin üzerine" yönelecektir.

Aydınlık-TİKP revizyonistleri bununla ilgili olarak şunları yazmaktadırlar:

"CHP hükümetinin önünde iki yol vardır. Halkın özgürlüklerini hedef almak ve sıkıyönetim sopasını halka indirmek.(...) Biz, CHP sıkıyönetiminin cinayet ve katliamların üzerine yürümesi ihtimalini gözden uzak tutmamak gerektiği düşüncesindeyiz." (Doğu Perinçek)

Aynı politika, Savaş Yolu dergisinin sayfalarında da belirgin bir biçimde dile getirilmektedir: Bakınız Savaş Yolu, Eşgüdüm Kurulu'nu nasıl değerlendirmekte ve CHP'ye ipleri elinden kaçırmaması için hangi öğütleri vermektedir:

"MHP ve AP' nın onların borazanlarının Sıkıyönetim Eşgüdüm Kurulu'na bunca karşı çıkmalarının nedeni, Eşgüdüm Kurulunda Ecevit'in ve hükümetin hâlâ ipleri elinde tutmaya çalışması oluşturuyor."

"Şu günlerde hükümet ipleri elinden kaçırdığı oranda faşizme doğru gidiş hızlanacak. Bu yüzden bugün demokrası güçleri, bu hükümetin düşürülmesinden bir yarar umamazlar. Burjuva demokrasisi ile faşizm arasındaki seçmede işçi sınıfının yolunda gidenler, işçi sınıfının bilimi ışığında doğru tercihlerini her zaman faşizme karşı burjuva demokrasisinden yana yapmışlardır." (Savaş Yolu, Çözüm Sıkıyönetim Değil, Faşizmi Geriletmektir başlıklı yazıdan)

Aydınlık gazetesinin "Fikir Meydanı" yazarı bay M.Nedim Çiğdemal, Eşgüdüm Kurulu konusunda sahte TKP revizyonistleri ile aynı görüşleri paylaşmakta ve bizim eşgüdüm kelimesini tırnak içinde yazmamızdan çok fena gocunmuş.

İşte bu revizyonist hainlerin kendi anladıkları faşizme karşı mücadele anlayışları. Bilindiği gibi bu iki revizyonist mihrakın faşizm diye kastettikleri sadece ve tek başına MHP'dir. Yukarıdaki alıntılardan da açıkça görülebileceği gibi, bu revizyonistler komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik egemenlik sistemini tamamen gözlerden gizlemeye çalışarak, faşist devletle ve onun militarist kurumları ile "faşizmi" ortadan kaldırmanın hayallerini yapmakta, bu işi de sıkıyönetime, Sıkıyönetim Eşgüdüm Başkanlığına ve reformist CHP hükümetine bırakmaktadırlar. Bu durumda kendilerine düşen görev de sıkıyönetimi ve faşist diktatörlüğün koltuk değneği CHP hükümetini desteklemektir.

Her iki revizyonist mihrakın politikası da budur ve bugün ortaya koyduklari programa da bu politika yön vermektedir.

HALKA BOYUN EĞMEYİ ÖĞÜTLÜYORLAR

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik egemenliğini siyasi egemenliğinden kopararak, sınıflarüstü bir devlet anlayışı ile sıkıyönetimi değerlendiren, egemen sınıfların CHP eliyle uyguladıkları sıkıyönetimi halkçı ve anti-faşist olarak gösterenlerin emekçi halkın önüne koyacakları görev ne olabilir? Elbette ki emekçi halka ve işçi sınıfına faşist diktatörlüğün her saldırısına karşı boyuneğmeyi öğütlemek, onları düzenin uysal birer kölesi haline getirmek... İşte sahte TKP revizyonistleri, ve Aydınlık-TİKP revizyonistleri tam da bunu yapmaya çalışmaktadırlar.

Bu iki revizyonist mihrak da faşist diktatörlüğe ve egemen sınıfların sıkıyönetim silahını kullanarak yürüttükleri ekonomik ve siyasi saldırılara karşı çıkan, bunlara karşı mücadele eden emekçileri "uslu durmaya" çağırmakta ve mücadeleye önderlik etmek isteyen devrimcileri, sıkıyönetime ihbar etmektedirler.

Bunun sayısız örneklerini bu sütunlarda tekrar sıralamayı gerekli görmüyoruz.

SONUÇ: AL BİRİNİ VUR ÖTEKİNE

Sahte TKP revizyonistleri ve "Üç Dünyacı" Aydınlık-TİKP revizyonistleri birbirleriyle ne kadar atıp tutarlarsa tutsunlar bu iki revizyonist mihrak da aynı iplikten dokunmuştur ve karşı-devrimci nitelikte iki siyasi revizyonist mihraktırlar. Onlar komprador-feodal ekonominin tasfiye edilmesinden, komprador-feodal devletin bütün kurumları ile birlikte yıkılmasından yana değillerdir, tam tersine bu düzenin ve faşist devletin varlığını devam ettirmesinden ve giderek sağlamlaştırılmasından yanadırlar. Onların temel politikası budur.

Bu konuda hiçbir görüş ayrılıkları yoktur. Onların ayrıldıkları biricik nokta, Aydınlık-TİKP revizyonistlerinin bugünkü ekonomik ve siyasi yapının Amerikan emperyalistlerine bağımlı olarak varlığını sürdürmesini ve bu çöplükten Çin revizyonistlerinin de otlamasını istemeleri, sahte TKP revizyonistlerinin ise ülkemizin Sovyet sosyal-emperyalistlerinin egemenliğine girmesini istemeleri ve bunun için mücadele etmelidir. Aralarında var olan çatışma da buradan kaynaklanmaktadır. Başka hiçbir yerden değil...

Bu iki revizyonist mihrakın sıkıyönetim karşısındaki tutumları ve faşist diktatörlüğe karşı izledikleri politika bu gerçeği bir kez daha ve herkesin gözüne sokacak bir biçimde ortaya koymuştur.

Aydınlık

Sıkıyönetim kime yöneleceğini henüz tespit etmiş değil. Zaten hükümet sıkıyönetime ne halkı ezmek, ne de MHP'den hesap sormak amacıyla, kararıyla başvurmuştur. Siyasetinde bir belirsizlik var. Denge devam etmekte. Sıkıyönetimin önünde hâlâ iki yol bulunmaktadır. Biri halka, diğeri ise MHP'ye yönelmektir. A-

dur. Ama sıkıyönetimin önünde hâlâ iki yol olduğunu inkar eder ve onu MHP üzerine gitmeye zorlamayıp Halkın Kurtuluşu gibi MHP ile aynı kaba koyarak MHP ile

Savaş Yolu

nin MHP ve AP'nin onların borazanlarının Sıkıyönetim Eşgüdüm Kurulu'na bunca karşı çıkmalarının nedenini, Eşgüdüm Kurulu'nda Ecevit'in ve hükümetin hala ipleri elinde tutmaya çalışması oluşturuyor. İlk adımı atan faşist odaklar, bazı ufak tefek

ÜNLERDE hükümet, ipleri elinden kaçırdığı oranda faşizme doğru gidiş hızlanacak. Bu yüzden, bugün demokrasi güçleri, bu hükümetin düşürülmesinden bir yarar umamazlar. Burjuva demokrasisi ile faşizm arasındaki seçmede işçi sınıfının yolunda gidenler, işçi sınıfının bilimi ışığında doğru tercihlerini her zaman faşizme karşı burjuva demokrasisinden yana yapmışlardır

Sıkıyönetim hükümet tarafından «son çare» olarak ve şiddet eylemlerini önlemek gerekçesi ile getirilmiştir. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin ve faşist mihraklarının amacı sıkıyönetimin doğrudan işçi sınıfı hareketine ve ilerici güçlere karşı harekete geçmesini sağlamaktır. Bunun için

Aydınlık ve Savaş Yolu'nun yazdıkları: Al birini, vur ötekine...

Aydınlık-TİKP şefleri ve Kontr-gerilla

Gazetemizin 129. sayısında Aydınlık gazetesinin Kontr-gerilla yayını üzerine bir yazı yazmış ve onların bu yayınla neyi amaçladıklarını teşhir etmiştik. Aydınlık-TİKP yeni revizyonistlerinin, bu yayınla faşist diktatörlüğün özel cinayet mangalarının, MİT ve Kontr-gerilla'nın safında, onlar içindeki kliklerin birinin yanında açıkça yer aldıklarını bir kez daha ortaya koyduklarını belirtmiştik.

Bunun üzerine hemen kaleme sarılan sonradan dönme ve hızlı Aydınlık'çı M.Nedim Çiğdemal adlı kişi, Aydınlık gazetesinin 19 Ekim 1978 tarihli sayısında Halkın Kurtuluşu'na "Cevap" yetiştirmeye çalışmış ve "Fikir Meydanı"nda eli kanlı katillerin gönüllü aklayıcısı kesilmişti.

Fakat ilerleyen zaman ve sınıf mücadelesinin ulaştığı yeni boyutlar sadece bizim ortaya koyduğumuz gerçekleri doğrulamakla kalmadı; aynı zamanda Aydınlık-TİKP revizyonist karargahının karşı devrimci niteliğini daha açık ve net bir şekilde bütün emekçilerin gözleri önüne serdi.

Egemen sınıfların sıkıyönetim ilan etmesi ve emekçi sınıflar üzerindeki baskı ve sömürüyü artırması karşısında sıkıyönetimin ve faşist diktatörlüğün baş destekçileri Aydınlık-TİKP şefleri oldu. Sıkıyönetim komutanlarına faşizmi ve eli kanlı katilleri ortadan kaldırma çağrısı yaptılar. Ve bugün de bu politikalarını daha büyük bir şevkle sürdürerek, sıkıyönetimin iki ay daha uzatılması için avazlarının çıktığı kadar bağırıyorlar.

Sıkıyönetim komutanlarının işlerini kolaylaştırmak için de hedefi mümkün olduğu kadar daraltmaya devam ediyorlar.

Dün biz gerçekleri ortaya koyarken, M.Nedim Çiğdemal gibi kuklaları "Fikir Meydanı"na çağırarak can havliyle ve çalakalem "cevap"lar yetiştiren Aydınlık-TİKP şefleri, bugün Kontr-gerilla adlı faşist katliam şebekesini nasıl değerlendirdiklerini, ve onun bir kanadına demokratik ünvanı verdiklerini bizzat başyazarlarının kaleminden itiraf etmektedirler.

Doğu Perinçek, 5 Ocak 1979 tarihli Aydınlık gazetesine yazdığı başyazıda bu değerlendirmeyi şöyle dile getirmektedir:

"Aydınlık, Kontr-gerilla ve MİT içindeki faşist yuvalanmaları, Türkeş'in adamlarını ve bunların karanlık işlerini bir bir açıkladı. Fakat İçişleri Bakanı Özaydınlı, bunlara güvence verdi." (abç)

Doğu Perinçek'in burada açıkça söylemek istediği şudur: Kontr-gerilla ve MİT içinde 'faşist yuvalanmalar' vardır. Bu 'faşist yuvalanmalar' "Türkeş'in adamları'dır. 'Aydınlık bunları bir bir açıkladı.'

Gerçekten de Aydınlık tam da böyle yapmıştır. Birer kurum olarak Kontr-gerilla'yı ve MİT'i değil, kendi deyimleri ile bunların içine 'yuvalanan', "Türkeş'in adamları'nı hedef almıştır. Ve zaten açıkladığı isimler de bunlardan ibarettir.

Böylece Aydınlık-TİKP karşı-devrimcileri, bizim önceden beri işaret ettiğimiz gibi, sadece komprador-feodal devletin, faşist diktatörlüğün bilinen (MİT, Ordu, Polis vb.. gibi) kurumlarını savunmakla kalmamakta, aynı zamanda çok karşı olduğunu söylediği Kontr-gerilla gibi bir işkence ve cinayet şebekesini de bir kurum olarak savunmakta, faşist diktatörlüğün diğer kurumlarının olduğu gibi Kontr-gerillanın da güçlendirilmesini ve sağlamlaştırılmasını istemektedir.

Ama bir koşulla, CHP hükümeti Kontr-gerilla içindeki 'faşist yuvalanmaları' 'Türkeş'in adamlarını' temizlemelidir.

Aksi takdirde 'milli birlik' tehlikeye girer, 'MHP'ye, TKP'ye ve Rusya'ya karşı [illegible] mücadele'ye rilemez.

Sıkıyönetim de amacına ulaşamaz. 'Faşizm' kökü kazınamaz.

Aydınlık gazetesinin kışkırtıcılık ve ihbarcılığı

Ortaya çıktığı günden bu yana siyasi hasımlarını devlete dayanarak susturmaya çalışan Aydınlıkçıların bu yöndeki faaliyetleri sıkıyönetim ilanı ile beraber giderek yoğunluk kazandı.

Onlar sıkıyönetime bir ekmek kapısı gözüyle bakmaktadırlar. Egemen sınıfların sıkıyönetim aracılığıyla ile "tanıyıp da bildirene mükafat verilecektir" dediği ve herkesi "sayın muhbir vatandaş" olmaya çağırdığı günlerde sıkıyönetime ilk ihbarı yapanlar, Aydınlık-TİKP revizyonistleri olmaktadır.

Aydınlık revizyonistleri bir yandan düşmanı bildikleri herkesin sıkıyönetimce cezalandırılmasını sağlamak için ihbarlarını artırırken, öte yandan da sıkıyönetim komutanlıklarını uygulamalarında daha eli çabuk davranmaya özendirmek için ip cambazları gibi her numaralarını ortaya koymaktadırlar.

İhbar, onların öteden beri icra ettikleri bir sanattır. Bugün, bu sanatta daha da ustalaşan TİKP revizyonistleri, günlük Aydınlık gazetesinin sütunlarında ihbar listeleri düzenleyerek, kendilerinin deyimi ile "sahte solcu", "provokatör", "şüpheli" dedikleri devrimcileri sıkıyönetim komutanlıklarına bildirmektedirler.

Onlar sıkıyönetime karşı çıkan emekçi kitleleri ve devrimcileri de "sıkıyönetime karşı çıkmak Sovyetlere hizmet etmektir" diyerek ihbar ediyorlar.

16 Şubat tarihli Aydınlık gazetesine bakanlar Aydınlıkçı DGB Başkanı Hasan Yavuz'un sıkıyönetime ve İçişleri Bakanlığı ile Ankara Emniyet Müdürlüğüne gönderdiği ihbar mektubunu göreceklerdir.

Sözkonusu mektubunda Hasan Yavuz, devrimci öğrencilerin faşist saldırılardan korunmak amacıyla ve aynı zamanda faşizme karşı mücadelede daha güçlü bir birlik oluşturmak amacıyla biraraya gelmelerini ve okullara toplu olarak gidip gelmelerini eleştiriyor ve Ankara Sıkıyönetim Komutanlığından bu toplulukların dağıtılmasını istiyor.

"Elbette sahte solcuların grupla gelip-gitmede ısrar etmesi boşa değildir. Onlar, bu 'devrimci' politikalarından ödün vermemek için gerekirse, sıkıyönetimle çatışmayı, mümkün olduğunca fazla sayıda öğrenciyi bu çatışmaya alet etmeyi ve böylece 'sıkıyönetime hayır' şiarlarını güçlendirmeyi amaçlamaktadır."

"Sahte sol daha etkili ve kitlesel olabilmesi için gençlik içindeki provokasyonlara ağırlık verecektir. Bu türden provokasyonlara zemin teşkil eden gruplar dağıtılmalıdır" diyen DGB Başkanı, sıkıyönetim komutanlığına "ben görevimi yapıyorum, ötesi size kalmış" cinsinden hatırlatmada bulunuyor.

Aydınlık revizyonistlerinin ihbar ve kışkırtıcılıkları yalnız bundan ibaret değildir. Onlar sözde Sovyetlere karşı mücadele ettiklerini ileri sürerek Kürdistan'da bir katliam yaptırmak için egemen sınıflara iştah açıcı şurup sunmaktadırlar.

Aydınlık gazetesi, bir süreden beri Talabani'nin, Kürtleri kışkırttığını açıklayarak: "Doğu Bölgesinde yaratılan kargaşalık ve bölücülükle mücadele edebilmek için düşmanı doğru tespit etmek gerekir", "Anarşiye karşıysak önce bu tehlikenin üzerine yürümeliyiz" diyor ve hükümeti bu konuda "uyarıyorlar!"

Aydınlık bu konuda o kadar ileri gitmiştir ki azılı Kürt düşmanı faşist Türkeş'i bile geride bırakmıştır. Tam da militarizmin şahlandırıldığı bir dönemde bu kışkırtıcılık daha fazla önem taşımaktadır. Aydınlık'ın uyarılarını dikkate almış olacak ki, hükümet gelecek yıl 2. Ordunun Doğuya gideceğini açıklamıştır.

Aydınlık revizyonistleri sık sık "geçmişi olmayanın geleceği de olmaz" demektedirler. Doğrudur. Geçmişte de bu tür kışkırtıcılık ve halk düşmanlığını, Aydınlık'ın, 'mirasçısı" olduğunu söylediği Şefik Hüsnü revizyonisti yapıyordu. Bugün Aydınlık onun yaptıklarına sadece yeni örnekler eklemektedir.